

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

KATHRYN ANN KINGSLEY

THE UNSEELIE THRONE

MAZE OF SHADOWS
BOOK THREE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

UNSEELIE TAHTI

GÖLGELER LABİRENTİ: ÜÇÜNCÜ KİTAP

KATHRYN ANN KINGSLEY

Telif Hakkı © 2021 Kathryn Ann Kingsley ASIN:

B09JP5F7XJ

ISBN: 9798784231833

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yerlerle, olaylarla, ticari kuruluşlarla veya yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

Önsöz Dikkat

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Gölgeler Labirenti' Finalinde Devam Edecek

n i n Daha Fazlası İçin...

[Beni Takip Edin!](#)

[Yazar Hakkında](#)

ÖNSÖZ

Evet, bu filmde nihayet seks yapıyorlar.

DİKKAT

Bu kitaptaki tüm cinsel içerikli sahneler rızaya dayalıdır ancak bazılarında sert veya şiddetli gelebilir. Lütfen uyarın.

BİRİNCİ BÖLÜM

Tüm başlangıç fikri aptalca bir kavramdı. Hiçbir şey başlamıyor ya da bitmiyordu. Hiçbir şey olmasa bile döngü halindeydiler. Yaşam ölüme, ölüm yaşama yol açıyor, mevsimler dönüyor, güneş gökyüzünde, çiftinin diğer yarısı olan ayla birlikte dönüyordu.

Abigail buraya daha önce de gelmişti. Ve bu bir anlamda sinir bozucuydu. Ama bir başka açıdan da hiç şaşırmamıştı.

Ve böylece, bir kez daha, tepeden Labirent'e doğru yürüdü.

Bunun onu işe yarar bir yere götüreceğini düşündüğü için değil. O kadar aptal değildi.

Hayır, yürüdü çünkü yapacak başka hiçbir şeyi yoktu.

Kollarını kendi etrafında sararak, önünde uzanan patikada sıralanan ağaçları inceledi. Ölümlüken onları hissedebiliyordu.

-Onu izliyor gibiydiler. Ama artık bir fae olduğu için onları duyabiliyordu. Şarkıları havayı dolduruyordu... ve bu sadece Labirent'in ormanlarında çok ama çok yanlış bir şeyler olduğuna dair inancını pekiştiriyordu.

Tir n'Aill'in ağaçlarının pasif olduğu yerde, bu ağaçlar pasif değildi. Bu ağaçlar açlık şarkısı söylüyordu. İhtiyaçtan. Kandan. Eğer onların şarkısını uzun süre dinlerse, tüyleri diken diken oluyordu.

"En azından bu sefer ayaklarım acımıyor."

Etrafındaki ormandan bir kahkaha korusu geliyordu. *Goblinler*. Onları aramak için başını çevirdi ama hiçbir şey göremedi. Hareket ettiği anda muhtemelen saklandıklarını biliyordu. Karanlığa bakarak içini çekti ve patikaya geri döndü. Onlara bağırmanın, bir şeyler fırlatmanın ya da onları tehdit etmenin bir anlamı yoktu. Onlar goblindi. Muhtemelen bu onları sadece kışkırtırdı.

Ayrıca aklında başka şeyler vardı. Labirentin kendisi.

Ve Valroy.

Labirenti çözmek. Bu da ne demek oluyor? Gerçek bir merkezi yok. Her şey Valroy'un isteğine göre değişiyor ve hareket ediyor. Benden ne istendiğini bile bilmediğim bir soruya nasıl cevap verebilirim ki?

En azından tamamlaması gereken görevi anlamasına yardımcı olması için Valroy'dan bir ipucu istemek istedi ama bunun anlamsız olacağını biliyordu. O

sadece onunla alay eder, onu kızdırır ve en kötü ihtimalle onunla ticaret yapmayı teklif ederdi.

Ona bir ipucu verebilirdi ama ne pahasına? Kendisinden isteyebileceklerini düşününce kolları yeniden tüyleri diken diken oldu. Alt dudağını çiğneyerek bu görüntüleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Onu istiyordu. Tanrılar yardımcısı olsun, onu istiyordu. Ve onu kovalamakla, avlamakla ve onu *almakla* tehdit ettiğinde, içinden bir ses tam da bunu yapması için ona yalvardı. Bir zamanlar bu ses daha sessiz ve görmezden gelinmesi daha kolaydı. Ama her geçen gün daha da yükseliyordu.

Labirenti çöz ya da Valroy'la evlen.

Ama önünde başka bir seçenek daha vardı. Dünyanın eterinde sakladığı bir seçenek. İyileşmeyen yaralar açma ve ölemeyenleri bile öldürme gücüyle lanetlenmiş bir kılıç.

Dünyayı kurtarmak için *Labirent'i* çözmesine gerek yoktu.

Sadece Valroy'un sonunu getirecek cesareti toplaması gerekiyordu.

Bu fikir onu hasta ediyordu. *Eğer dünyada biraz aklım olsaydı, ilk fırsatta onun bağırsaklarını bir balık gibi deşerdim.*

Ne iğrenç bir düşünce. Diğerleri gibi bunu da aklından uzaklaştırdı. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, her şey basit bir sorunun etrafında dönüyordu: Valroy konusunda ne yapacaktı?

Labirentte dolaşmak, zaman kazanma çabasından başka bir şey değildi. Ne yapmak için zaman? Onun hakkında ne hissettiğine karar vermek için mi? Onu bıçaklayacak omurgayı toplamak için mi? Küçük oyunlarında sabrının tükendiği ve onu toprağa bastırıp tehdit ettiği gibi kızdırdığı zamana kendini hazırlamak için mi?

Hayal kırıklığı içinde hırlarken, ormanda yine kıkırdamalar duydu. "Kapayın çenenizi, hepiniz!"

Onlar sadece daha çok güldüler.

Bir saat geçmiş olmalıydı. Belki de daha fazla. Karanlıkta, ay yıldızlı gökyüzünde yavaşça ilerlerken bunu söylemek zordu. Yine de ürkütücü bir yankıyla uğuldayan ağaçların arasından yürüyordu. Düşüncelerini kendine sakladı, karanlığın Unseelie *şeylerle* kaynadığı ve bu *şeylerin* onu izlemeye hevesli *olduğu* gerçeğini hatırlatmak istemiyordu.

Belki de yürüyerek seyahat etmek Labirent'te dolaşmak için yanlış bir yoldu. Çok az yere gitmişti -kıyı, Anfar'ın gölü, kazan, Valroy'un evi- ama bu yerlere dönmek için ağaçların köklerinden geçebilirdi.

Denemek için gergindi. Çok gergindi. Ama düşüncelerini toparlamak ve ne yapması gerektiğini anlamaya çalışmak için yeterince uzun zaman harcamıştı. Belirgin, beyaz kabuklu ağaçlardan birine doğru yürüdü, elini yüzeyinin üzerinde gezdirdi, tereddüt etti.

Sanki ağaç da ona dokunmak için sabırsızlanıyordu. Ağaçlar onu *istiyordu*. Dalgalanan bir nefesle elini yüzeye koydu ve hemen ardından bir solukta havayı içine çekti.

Tanrılar, onları hissedebiliyordu.

"Anfar'ı görmek istiyorum." Niyetini neden ifade ettiğini bilmiyordu. Normal ağaçlar onun yüksek sesle söylemesine gerek kalmadan iradesine itaat ederdi. Ama bunlar... bunlar normal ağaçlar değildi. Bir yanı, köklerin içine girerse bir daha geri dönüp dönemeyeceğini merak ediyordu.

Anfar'la Leydi Astaşa hakkında konuştuğu gölü hayal etti ve köklerin onu oraya götürmesine izin verdi. Dışarı çıktığında titriyordu. Nedenini bilmese de vücudu yanıyormuş gibi hissediyordu. Ağaçlar onu gitmek istediği yere götürmüştü ama bu çok kişisel hissettirmişti.

Çok fazla fiziksel.

Kıyafetlerini düzeltti ve kalbinin hızla çarpmasının durmasını diledi.

Bunu tam olarak mümkün olduğunca az yapacağım.

Tam da bu yüzden bunu sık sık yapmak zorunda kalacağı izlenimine kapılmıştı. Titreyen bacaklarıyla orman sınırından göle doğru yürüdü. *Sanırım ağaçlar az önce beni okşamış olabilir.* Bu düşünce onu güldürdü. *Burası gerçekten de Valroy'a ait.*

Kıyıya ulaştığında, gölgelerin arasında bir kayanın üzerinde oturan bir figür fark etti. Bu Anfar'dı. Omuzları kamburlaşmıştı ve elinde eski bir cam şişe tutuyordu. Adamın şişeden bir yudum almasını izledi.

Astasha muhtemelen ölmüştü. Ve eğer Abigail, Unseelie dünyasının insanlarına nasıl davrandığına dair en ufak bir fikre sahipse, muhtemelen bu işi yapmaya zorlanan zavallı deniz yaratığıydı. Abigail ona doğru yürüdü ve beş on metre kadar uzakta durdu.

Adam ona baktı, sonra tekrar ayaklarının arasındaki kayalara baktı. Hiçbir şey söylemedi. Anfar onun tahminine göre pek konuşkan bir adam değildi. Canavar. Her neyse işte. Anfar'ın oturduğu kayaya doğru yürüdü ve ona katıldı.

Adam hiç konuşmadan ona şişeyi uzattı. İçkiden bir yudum aldı ve neredeyse geri p ü s k ü r t ü y o r d u . Y u t t u , hırıldadı ve sonra

öksürdü. "Oh, bu şarap değil."

Anfar kıkırdadı, kısık bir sesle. "Hayır, değil." Şişeyi geri aldı.

Bir süre durakladıktan sonra onun koluna yaslandı. İyi olup olmadığını sormaya zahmet etmedi. Cevabı zaten biliyordu. Sessizce oturdular, adam ara sıra şişeden içiyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, sonunda konuşan deniz canavarıydı. "Ne yapacaksın ne yaparsın?"

"Hm?" Ona baktı ve soruyu bir süre düşündü bir an. "Ben... bilmiyorum. Bir ölümlüken çözdüğümünden daha fazla, şimdi 'Labirent'i nasıl çözeceğimi' bilmiyorum."

"Kastettiğim bu değildi. Valroy konusunda ne yapacaksın?" Güldü.

"Sanırım ne olacağı konusunda çok az söz hakkım var."

"Şaşırabilirsin."

Onu incelerken başını hafifçe yana eğdi. "Ne biliyorsun?"

"Paylaşabileceğim bir şey değil." Bir kez daha şişeden bir yudum aldı.

"Bu hiç de adil değil, değil mi?"

Yorgun bir kol hareketiyle etraflarındaki dünyayı işaret etti. "Tir n'Aill."

Bu soğukkanlı ifade onu gülümsetti ve eğer adam bu kadar çaresiz görünmeseydi gülebilirdi. Bir kolunu uzattı ve onun omuzlarına koydu. Anfar insan haliyle haftalardır bir gemi enkazının yüzen bir parçasında mahsur kalmış bir adamı andırıyordu. Üzerindeki yırtık pırtık giysilerin ve ağın altından kaburgalarını görebiliyordu. Gerçek şekli pek de küçük *olmayan* bir yaratık için beklediğinden daha küçüktü.

"Sana şunu soracağım Abigail." Şişeden ağır bir yudum daha aldı. "Eğer 'Labirent'i çözecek olsaydın ve sana onun hayatına son verme şansı verilseydi, bunu yapar mıydın?"

"Onu öldürmek gibi bir arzum yok."

"Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi öldürmek istemediğin için mi?" Ona düşünceli düşünceli baktı.

Cevap vermek için ağzını açtığı anda durakladı ve derin bir iç çekti. Kolunu Anfar'ın omuzlarından indirdi ve sakın göle baktı. "Ben ne yapıyorum Anfar? İki dünyayı yok olmaktan kurtarmak için bir labirenti çözmem gerekiyor - nasıl başlayacağımı bile bilmediğim bir şey. Ve eğer

Onu öldürme seçeneğim var. Ama bu nasıl bir bedel? Ben bunu istemiyorum."

"İki dünyaya biraz daha zaman kazandırmak için kendini feda ettin. Onlara daha fazla zaman vermek için onu öldürmeyecek misin?"

"Hayır." İç çekti, omuzları düştü. "Bilmiyorum. Biri kolay bir seçimdi. Diğerleri değil."

"Sana karşı çok acımasız."

"Evet, ama..." Gözlerini kapatarak başını öne eğdi. "Neden onunla arkadaşsın Anfar?"

"Çünkü başka seçeneğim yok."

Buna güldü ve ona inanamayarak baktı. "Sanırım yalan söylüyorsun."

"Söylemiyorum." Yüzünü buruşturdu. "Eğer onu ihmal edersem, o *beni* bulur. Sürekli ayak altında olması benim seçimim değil."

"Neden başkaları müdahale etmese, yaşadığın sürece başka biriyle konuşmayacağını hissediyorum Anfar?"

Şişeyi dudaklarına götürerek cevabını şişenin boynuna doğru mırıldandı. "Çünkü senin bir beynin var."

Tekrar gülerek bir kez daha onun koluna yaslandı ve başını omzuna yasladı. Adam başını onunkinin üzerine yasladığında şaşırdı. Uzun bir süre daha rahat bir sessizlik içinde oturdular.

"Ben iyi olacağım," diye mırıldandı. "Sadece şu anda iyi değilim."

Kadın belli belirsiz gülümsedi ve uzanarak adamın elini kendi elinin içine aldı. Adam sıktı. "Valroy'u öldürmek istemememin nedeni, senin ona bir dost olarak acı çektirmenle aynı. Çünkü onda itici bulmam gereken garip bir şey var, ama bulmuyorum."

"O halde anlamaya başlıyorsun." Elini tekrar nazikçe sıktı. "Ve bir umut var."

"Ne için umut?"

"Labirenti çözebileceğin için."

Başını onun omzundan kaldırıp tam olarak ne demek istediğini sordu ama buna fırsatı olmadı.

"Ah, *işte* buradasın, benim küçük Seelie'm."

Ayağa fırlayan kız, sesin kaynağıyla yüzleşmek için dönerken neredeyse yüzüstü düşüyordu. Valroy yakındaki bir kayaya yaslanmış, onu izliyordu. Safir gözleri onun ne kadar korkmuş olduğunu görüp eğlenerek parlıyordu.

Kız kaskatı kesilmiş, onun bir saldırı başlatmasını bekliyordu. Ya da onu kovalamasını. Ya da... bir şey. Sarmaşıklarını çağırmaya çalıştı ama yapamadığını fark etti. Adam hâlâ Labirent üzerindeki kendi gücüyle onları zapt ediyordu. Ona ters ters baktı. "En azından kendimi savunmama izin ver!"

"Ah-ah." Önündeki havada bir parmağını ileri geri hareket ettirdi. "Gerek yok. Sen benim yanımdayken olmaz. Ve buraya sana zarar vermek için geldiğimi düşünmen beni aşağıladı." Kanatlarını açarak öne doğru bir adım attı. "Sadece akşam yemeğinde bana katılmanı istemek için geldim."

Akşam yemeği.

Kıpırdandı. "Yoksa?"

"Yoksa mı?" Sahte bir hakaretle elini göğsüne götürdü. "Akşam yemeğinde seni tehdit edecek kadar alçalacağımı mı sanıyorsun? Anfar, yardımına gel, ona beni yanlış değerlendirdiğini söyle."

"Bence seni gayet iyi yargılıyor." Anfar şişesinden sert bir yudum daha aldı ve homurdandı. Şişe boşalmıştı. Kabı salladı ve sonra tek bir ince omzunu tembelce silkerek yanındaki yere fırlattı. "Ve hayır."

"Hayır, ne?"

"Yardıma gelmeyeceğim." Anfar burnunu çekti ve başını eğdi, tel tel saçları gözlerinin önüne düştü. "Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Abigail kaşlarını çatarak adama baktı ve endişeyle kaşlarını biraz çattı. Deniz canavarının sarhoş olduğu belliydi. Sarhoş ve dehşete düşmüş. Valroy'a kaşlarını çatarak baktı.

Adam durumun farkında olduğunu söylercesine başını salladı ve sonra aniden öfkeli bir şekilde pandomimine devam etti. "Ah, vay halime. Kardeşim ve müstakbel gelinim tarafından terk edildim! Ne yapacağım ben?" Kıkırdadı, aç bir sırıtışla onu izlerken ifadesi kendini beğenmiş bir hal aldı. "Hayır Abigail, buraya seni tehdit etmeye ya da seninle oyun oynamaya gelmedim. Bu gece değil. Bu gece... Sadece aç kalmayacağından emin olmak istiyorum."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Gömleğinin kenarıyla oynadı. Hâlâ Bayodan'ın bir hafta önce ona verdiği koyu yeşil gömleği giyiyordu. Giyecek başka bir şeyi yoktu. Özellikle Valroy'la kıyaslandığında oldukça kötü görünüyor olmalıydı.

"Şimdi yapabilir misin?" Mırıldandı. "Anlıyorum. Kendin için yiyecek yaratmayı denedin mi hiç?" Gururlu sırıtışı ona cevabı zaten bildiğini söylüyordu.

Kadın başını salladı.

"O halde yapabileceğinden bu kadar emin misin? Labirent'in başkalarının büyülerine zarar verdiği bilinir. Doğrusu, buranın bir Seelie büyüüne ne yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bilmiyor musun? Neden olmasın?"

Ona doğru bir adım attı. "Bu kadar basit." İleri doğru yavaş bir adım daha attı. Sonra bir üçüncüsü. Geri çekilmeden önce dördüncüye kadar dayanabildi. Geri çekildiğinde, adam başını düşünceli bir şekilde eğdi ve ona baktı. "Hiçbiri bunu öğrenecek kadar uzun süre hayatta kalamadı."

İçinde bulundukları durumu mükemmel bir şekilde hatırlatıyordu. Kendisi bir Unseelie prensiydi ve artık "onun halkı" olan bir grubun büyük bir kısmının işkence görmesinden ve ölümünden sorumluydu. Seelie. Uri'yi ve tanıştığı nazik ve çoğunlukla zararsız olan diğerlerini düşündü. Ve Valroy'un eline fırsat geçerse onlara neler yapabileceğini düşündü.

"Şansımı deneyeceğim." Yumruklarını sıktı. "İlk kez aç kalmayacağım."

"Sen bilirsin. İyi geceler." Valroy topuklarının üzerinde döndü ve ormanın gölgesine doğru yürümeye başladı.

Bir dakika.

Bu kadar mıydı?

Hayır. Başka bir oyun daha oynamalıydı.

Valroy boş boş omzunun üzerinden işaret etti. "Bayodan ve Cruinn'e bizimle yemek yemeyi reddettiğinizi söyleyeceğim."

Ve işte oldu. "Ne?" Ona doğru koştu. Valroy'un kolunu tutmak için uzanmıştı ki, aklına daha iyisi geldi ve elini göğsüne doğru geri çekti. "Bekle!"

"Hm?" Kafası karışmış gibi davranarak ona döndü. "Fikrini değiştirdin, değil mi?"

"Bana onların senin misafirin olduğunu söyle, menün değil... lütfen." İçinde endişe kabardı ve kekelemeye başladı. "Çünkü onlara bir şey yaptıysanız ya da-ya da-"

Valroy kıkırdadı ve yüz ifadesi her zamanki eğlenen şeytani halinden yumuşayarak... hayır, bunu bir isimle doğrulamayı reddetti. Konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. "Gelip kendin öğren. İkisi de seni görmek için sabırsızlanıyor."

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde ona doğru uzattı. O hınzır, karanlık ve sivri tırnakları ay ışığında daha da tehditkâr görünüyordu. Gülümsedi. "Elimi tut, küçük cadı."

Tereddüt etti. "Sadece akşam yemeği mi?" "Nasıl isterseniz."

Uzanarak elini bir an için onunkinin yanında gezdirdi. Şerefine, ona atlamadı ya da saldırmadı. Sadece bekledi. Bu onun vereceği bir karardı. *Muhtemelen daha sonra bu gerçekle benimle alay edebilmek için.* Bir an durup hüznü ve sarhoş deniz canavarına baktı. "Anfar, geliyor musun?"

"Hayır." Durakladı. "Peki."

Valroy belli ki gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Gel, Abigail. Elimi tut." "Akşam yemeği için."

"Evet." Gözlerini devirdi. "Sadece akşam yemeği."

"Ben bir aptalım." İçini çekti ve elini onun elinin içine koydu. Onu kendine doğru çekti ve dünya katlanıp gitti.

İKİNCİ BÖLÜM

"A bigail!"

Valroy'un yemek odasında yeniden ortaya çıktıktan sonra aklını başına toplamaya fırsat bulamadan konuşan kişiye doğru koşmaya başlamıştı bile. Şimdiye kadar kimsenin kollarına atlayan biri olmamıştı ama karşısındaki yaratığa sarılmak için umutsuz bir ihtiyaç duyuyordu.

Kız kollarını boynuna doladığında Bayodan güldü ve onu yerden kaldırıp sıkıca kavradı. "Merhaba aşkım."

"İyi misiniz? Sen-ikiniz de-" Kıpırdandı, kendilerine yaklaşan camdan yaratığı kucaklayabilmek için hemen ayağa kalkmak istedi.

Cruinn de gülüyordu, karşılığında kollarını ona dolamışlardı ama Abigail'i sağlam bir zeminde bırakmışlardı. "Senin için çok endişelendik."

"*Benim için mi endişelendiniz?*" Avuçlarını cam yanaklarına dayayabilmek için arkasına yaslandı. "Valroy dedi ki... dedi ki-"

"Onlara 'zaten verdiğim zarardan daha fazlasını vermeyeceğimi' *söyledim*. Ya da buna benzer bir şey," diye bitirdi Prens, geniş ziyafet masasının başına doğru yürürken. "Önceki zararın ne zaman verildiğine, siyasi ya da fiziksel olup olmadığına ya da en başta onları tutsağım olarak alıp almadığıma dair hiçbir şey söylemedim. Siz sadece hakkımda en kötüsünü düşündünüz."

Kadın ona sert bir bakış fırlattı.

Sırıttı ve tahtı andıran zarif sandalyeye oturup bir bacağı kolunun üzerine attı. Bir elma aldı -onun kıpkırmızı elmalarından biriydi- ve bir ısırık aldı. "Bana istediğin kadar kızabilirsin. Ben haklıyım."

"Biz iyiyiz." Cruinn eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Asla tehlikede değildik. Valroy bizi hiç bulamadı."

"Dürüst olmak gerekirse, o Seelie'ye katıldıktan sonra denemeyi bıraktım." Kanatlarından birinin pençesiyle kendine bir kadeh şarap doldurdu.

"Evet, evet." Bayodan başını salladı ve masadaki sandalyelerden birine doğru yürüdü. Homurdanarak oturdu. "Dünya üzerindeki hâkimiyetinde rakipsizsin. Bunu söylemeye gerek yok."

"Alaycılığın olmadan da yapabilirim, eski dostum."

"Yapabilirsin, ama yapmayacağını biliyorsun." Bayodan prene gülümsedi ve kendine bir kadeh doldurmak için uzanıp şarap şişesini aldı. "İşte tam da bu yüzden varlığımıza katlanıyorsunuz."

"Varlığınıza katlanıyorum keçi, çünkü siz bir taktisyen ve güçlü bir fae'siniz." Valroy kadehinden bir yudum aldı. "İşe yarıyorsun."

"Mmhmm." Cruinn Abigail'i elinden tutup masaya götürdü ve oturması için ısrar etti. Bayodan ile Valroy arasında bir koltuk vardı ve Abigail tereddüt etti. Şekil değiştiren onun yanağını tekrar öptü ve fısıldadı, "Güvendesin. Sana zarar vermeyecek."

"Endişelendiğim şey tam olarak 'zarar vermek' değil," diye mırıldandı.

"O zaman endişelenecek bir şey yok." Cruinn kıkırdadı ve masanın diğer tarafına oturmaya giderken omzunu sıvazladı.

Ben aynı fikirde değilim.

Çünkü Valroy ona sanki masadaki kızarmış hayvan değil de kendisi ana yemekmiş gibi bakıyordu.

Lafi açılmışken.

"Ciddi olamazsın." Valroy'a tekrar ters ters baktı. Prens kollarını iki yana açıp ona sırtıarak karşılık verdi.

Çünkü masanın üzerinde, ağzında kıpkırmızı elmalarından biriyle, kızarmış bir yaban domuzu duruyordu.

Gözlerini kapadı ve içini çekti. Ona bağırmanın bir anlamı yoktu. Çalınan komünyon gümüşünü alıp her seferinde bir parça olmak üzere kafasına fırlatmanın da bir anlamı yoktu. O neyse oydu ve değişmeyecekti. Ve hastalıklı mizah anlayışı hiçbir yere varamayacaktı.

Onu öldürebilirim. Bu sorunumu çözerdi.

Yine de, tamamen kendi iradesi dışında, şimdi elinin arkasında bir gülümseme saklıyordu. Çünkü komikti ama onu cesaretlendirmek de istemiyordu. Sonunda gülümsemesini ait olduğu yere bastırabildiğinde, bir kez daha kuşkulu bir iç çekti ve kendisi için açık bırakılan süslü sandalyeye oturdu.

"Artık *Seelie* olduğunuza göre onu yemeyeceğinizi biliyorum." Valroy bu kelimeyi küçümsercesine elini salladı, sanki aşağılanacak bir şeymiş gibi. "Ama küçük, eğlenceli şakamıza devam etme fırsatını kaçıramazdım."

"Ne şakası?" Cruinn çoktan hayvanı kesmeye başlamış, etten büyük bir parça koparmıştı.

"Şey, görüyorsunuz-" Valroy öne doğru oturdu, yine sırtıyordu.

"Hiçbir şey," diye sözünü kesti Abigail. "Bir şey değil." Yanakları yanıyordu ve muhtemelen yaban domuzunun ağzına tıkmış elmanın rengindeydi. Valroy'a öfkeli bir bakış daha fırlattı ama bunun hiçbir ağırlığı olmadığını biliyordu.

Prens kahkahalarla uludu. Uzanıp kızın saçından bir tutam aldı ve parmaklarının etrafında tembelce kıvrırdı. "Neden bu kadar utanıyorsun, küçük cadı? *Aslında* seni bir yaban domuzu olarak becermedim, bu talihsiz olsa da. Bu sadece bir tehditti. Tabii..." Başını düşünceli bir şekilde eğdi. "Yüzün kızarıyor çünkü başından beri içten içe bunu yapmamı istiyordun."

"Hayır!" Yüzünü buruşturdu ve adamın elini tokatlayarak kendisinden uzaklaştırdı. "Ben böyle bir şey istemedim, seni aşağılık, sapık, iğrenç ahmak!"

"Peki, o zaman neden kızardın? Hm?" Dirseklerini masaya dayayarak öne doğru oturdu. Eliyle kızın saçlarını bırakmış olabilirdi ama pençesinin tırnaklarıyla ona doğru uzandı ve kız pençelerin ensesindeki saçlarını yavaşça tırmıkladığını hissetti. Kıpırdandı, öne doğru kaymaya ve adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama adam ısrarcıydı.

Bu da yanaklarının daha da ısınmasına neden oldu.

Bayodan ve Cruinn bu sahneyi sessizce izlemekle yetindiler, her birinin yüzünde farklı bir ifade vardı. Bayodan'ınki pasif ve gözlemciydi, her ayrıntıyı içine çekiyordu. Cruinn'inki ise çok daha hevesliydi. Sanki onun anlamadığı ama onların çok iyi anladığı bir şeyler oluyormuş gibiydi.

Valroy'un saçındaki pençesi sıkılaştı, saçlarını sıkıca kavradı ve başını bir miktar geriye çekti. "Ee?" diye mırıldandı.

Kız nefesini yutmak zorunda kaldı. İçini kasıp kavuran ateş dalgasıyla savaşıırken masanın kenarını kavradı. "Bu son derece uygunsuz."

"Eğer bir fae isen değil." Pençesi saçlarını sıkıca kavramaya devam ediyor, kafa derisini acıtıyordu. Ama hissettiği acı değildi -tam olarak değil- çünkü iğneyi hissedebilse de gerçekten acı mıyordu. Bu çok farklı bir şeydi. "Sorum hâlâ geçerli küçük cadı. Yaban domuzunu görünce yüzün kızardı. Seninle oynadığım oyundan bahsedince de. *Neden?*"

Sözleri bir fısıltı gibiydi. "Bilmiyorum."

Bu, adamın keskin yüz hatlarına yavaş, mükemmel *şeytani* bir sırıtışın yayılmasına neden oldu. Boynunun arkasındaki kavrayışı gevşedi ve sonra kayboldu. Arkasına yaslandı ve şarap kadehini alıp yudumladı. "Pekâlâ."

Kalbi kulaklarında güm güm atıyordu. Vücudundaki her şey diken üstündeydi ve kaçması için çılglık atıyordu. Bulabildiği en uzak yere gitmesi için bağıırıyordu. Ve bunu yaparsa, adamın peşine düşeceğini biliyordu. Yol boyunca onu avlayacaktı.

Ve bu düşünceyle hissettiği şey korku değildi.

Hiç de korku değildi.

Şarap kadehini bir dikişte mideye indirdi, sonra da hevesle şişeye uzandı.

Masadaki herkes güldü.

"Ne kaçırdım?" Anfar ormanın kenarından yürüdü ve Cruinn'den bir aralık uzağa oturdu. Diğer herkesten bir boşluk uzağa. Belli ki yeni bir sert içki şişesi bulmaya gitmişti, çünkü elinde öncekinden farklı, antika bir şişe vardı. Şişeyi önündeki masanın üzerine bıraktı.

"Valroy'un beni utandırmak için elinden geleni yapması dışında bir şey yok." Abigail önündeki yiyeceklerden yiyebileceği kadarına yardım etti. Patatesler kâğıt inceliğinde dilimlenmiş, peynire bulanmış ve sonra da fırınlanmıştı. İnanılmaz görünüyordu. Masadaki tüm etlere karşılık eşit ölçüde sebze, ekmek, yumurta ve peynir vardı.

Bunun kasıtlı olup olmadığını merak etti.

"Yeni bir şey yok o zaman." Anfar burnunu çekti ve masanın üzerinden uzanarak çıplak eliyle yaban domuzu etinden bir parça kaptı ve cesedin geri kalanından ayırdı. Abigail burnunu kırıştırdı.

"Güzel gümüşlerime damlatmamaya çalış, Anfar." Valroy bacağına sandalyenin koluna astı. "Tuzlu su onu karartır."

Anfar nefesinin altında kaba bir şeyler mırıldandı.

Zavallı deniz yaratığına kaşlarını çatarak baktı, onun için yüreği parçalanıyordu. Bir şeyler söylemek istedi ama sempati dolu sözlerinin muhtemelen hoş karşılanmayacağını fark etti. Ağzını tekrar kapattı ve iç çekti.

Bayodan onun omzuna ağır bir el koydu ve hafifçe sıktı. Kız başını kaldırıp ona baktı ve Bayodan gülümseyerek bir kez başını salladı; Anfar'ın boş laflarla *işi olmadığına* dair şüphesini doğrulamış oldu.

"Seelie hakkında ne düşünüyorsun?" Cruinn gülümseyerek garip sessizliği bozdu. "Kraliçenin kendisiyle biraz vakit geçirdiğinize dair söylentiler duydum."

"İçki içer. Hem de çok." Bu ona masadaki herkesin gülmesini sağladı. Ve hatta Anfar'dan hafif bir gülümseme. "Ama o nazik biri. O bir

Korktuğumdan daha cana yakındı. Beni öğrendiğinde, zincire vurulacağımı düşünmüştüm. Halkı için korkuyor."

"Korkması gerektiği gibi," diye araya girdi Valroy.

"Ama Seelie'ler sizin anlattığınız gibi değillerdi." Titania'nın ziyafetindeki saraylıları hatırladı ve yine kaşlarını çattı. "Tam olarak değil."

"Ne demek istiyorsun?" Bayodan yemeğini titizlikle parçalara ayırıyordu.

"Siz Unseelie'ler... arzularınızda hiç de ince değilsiniz. Her ne olursa olsun." Prens homurdanmasını duymazdan geldi. "Yalan söylediklerini söylediğinizde ne demek istediğinizi anlıyorum. İkiyüzlü değiller, tam olarak değil, ama kartlarını göğüslerine yakın tutuyorlar. Onlarla geçirdiğim kısa süreye bakılırsa, oyun oynamaktan sizlerden bile daha çok hoşlandıklarını düşünüyorum."

"İyi dedin." Bayodan'ın gülümsemesi biraz daha genişledi. "Biz aynı insanlarız, sadece aynı bütünün iki yarısıyız. Sonuçta çok da farklı değiliz."

Cruinn ofladı. "Onlar tehlikeli kalleşler ve asla güvenilmemeliler. Sevgili eşimizi dinlemeyin."

"Duyduk duymadık demeyin, şekil değiştiren." Valroy kadehini kaldırarak kadeh kaldırdı. "Bir Seelie'ye asla güvenme."

"Ve şimdi ben de o listede miyim?" Valroy'a bir kaşını kaldırdı. "Şimdi de arkadan bıçaklayan bir yalancı mı oldum?"

Valroy'un sesi alçak bir hırıltıya dönüştü. "Bunu göreceğiz."

Kızın yanakları ısındı. Yine. Gözlerini Valroy'dan kaçırıp, safir bakışlara karşılık veremedi.

"Hayır, sen diğer Seelie'ler gibi değilsin. Onların arasında yeterince zaman geçirmedi." Cruinn güven verici bir şekilde gülümsedi. "Onlardan biri olmak için yaratıldın ama sen hâlâ bizim Abigail'imizsin."

Bu o kadar da güven verici değildi. "Ama ben hala Seelie'yim." *Ve yanımda onun hayatına son verebilecek bir hançer taşıyorum. Ve eğer kendime izin verirsem... onu kullanacak kadar yaklaşabileceğimi biliyorum.*

"İhanet edebileceğini sanmıyorum." Bayodan elini onun saçlarında gezdirdi. "Kalbin çok büyük."

"Belki de onların yöntemleriyle yozlaşmıştır." Valroy şarabını düşünceli düşünceli yudumladı. "Sanırım göreceğiz."

Ne diyeceğini bilemez bir halde tabağına baktı.

"Zavallı kızı rahat bırak, olur mu?" Prense ters ters bakma sırası Anfar'daydı. "Senin aptal oyununu oynamak için burada. Bu yeterli değil mi?"

"Benim için hiçbir şey yeterli değildir. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın." Valroy şarabını yudumladıktan sonra masanın üzerinden uzanıp sepetten bir rulo aldı. "Gerçi dürüst olmak gerekirse, bu teoriyi henüz Abigail'le test etmedim..." Dudaklarında hafif bir kıvrımla ona göz kırptı.

Tekrar tabağına odaklandı, yanakları bir kez daha ısındı. Lanet olsun ona. Lanet olsun ona. Onun en basit hareketi bile içinde tehlikeli bir şeyi ateşliyordu. Tehlikeli, çekici ve beslenmeyi arzulayan bir şey. Derin bir umutsuzluk hissi üzerine çökerken omuzları çöktü.

Kapana kısılmıştı. Ona ne isterse yapabilirdi. Demir zincirler taktığı ya da bir kafeste olduğu için değil. Eğer denerse Labirent'ten kaçabileceğini biliyordu. Ve ona söylediği şey doğru olduğu için bile değil, Labirent'ten başka bir yol olmadığı için.

Ama ona teslim olmak istediği için. Kurdun ısırığını hissetmek için. Tam olarak onun kendisiyle dalga geçtiği şeyi istiyordu -yaban domuzu hariç- ve bu onun kurabileceği herhangi bir kafesten çok daha sinsi ve etkili bir tuzaktı.

Ve bu yanılttı.

Onu istememeliydi.

Onun arkadaşlığını eğlenceli bulmamalıydı.

Onun dokunuşunu özlememeliydi. Gülüşünü. Gülüşünü.

Neredeyse gözlerini yaşartacaktı. Onu nasıl öldürebilirdi? Onun kalbine bıçak saplamaya nasıl cesaret edebilirdi? Titania yanılıyordu. Bu eylemi gerçekleştirecek güce sahip değildi. Ne kadar yorucu olursa olsun, prensi bulmaya geleceğini iddia ediyordu.

"Neden bu kadar suratsızsın, küçük cadı?" Bir kanat pençesi sandalyesinin arkasını kavradı ve onu adama bir adım daha yaklaştırdı. "Seni böyle asık suratlı görmekten nefret ediyorum." Sandalye hareket edince gıcırdadı ve düşmemek için sandalyeye tutundu. Geri çekilmek istediğinde sandalye yerinden kımıldamadı. Adam onun için çok güçlüydü. Yapabileceği tek şeyi yaptı, gözlerini dikti. Dik dik baktı ve Çıplak göğsüne avucunu olabildiğince sert bir şekilde bastırdı.

"Ow." Güldü ve derisindeki lekeyi ovuşturdu. "Eskisinden daha güçlüsün, Seelie. Ama kendine dikkat et, hâlâ benimle boy ölçüşemezsin."

"*Farkındayım.* Mesele bu değildi." Kadın ona tekrar vurmak istedi ama adam bileğini kolayca yakaladı. Kız tepki veremeden adam bileğini çekti ve kız aniden hareket etmeye başladı. Ama bu sefer, kendini onun kucağında, sırtı göğsüne dönük bir şekilde buldu. "Hey! Hayır-"

"Sus." Adamın kolu kadının beline dolandı ve onu sıkıca kendine çekti. "Kıvrınmayı kes." Kulağına yakın olan saçlarına sokuldu ve "Sürtünmeyi seviyorum" diye fısıldadı.

Kadın dondu kaldı. Evet. Kıçına bastırılan şeyden bu çok açıktı. Kıkırdadı ve diğer koluyla onu kendisine dik oturacak şekilde kaydırđı, bacakları onunkilerin yanından sarkıyordu. Bu tamamen yanlıştı, uygunsuzdu ve... kimse umursamıyor gibiydi.

Bayodan ve Cruinn sanki hiçbir sorun yokmuş gibi rahatça yemeklerini yiyorlardı. Anfar tabağındaki et parçalarını çatalıyla itip kakıyordu. Kimse bir sorun olduğunu düşünmüyor gibiydi.

Parmağını kızın çenesinin altından geçirdi ve onu kendisine bakması için çevirdi. "Hâlâ bir insan gibi düşünüyorsun, küçük cadı. Aşk ve şehvet şarap gibi akar ve aynı şekilde özgürce paylaşılır." Parmağının ucuyla kızın burnuna dokundu, sivri tırnağının batması kızın irkilmesine neden oldu. Kıkırdadı.

"Burada oturmak zorunda mıyım?"

"Evet. Sen neşelenene kadar. Düşüncelerinin gittiğı her yerden hoşlanmıyorum ve dikkatini dağıtmaya devam edeceğim" -kızın kalçalarını kendine doğru çekerek ona arzusunu hatırlattı, buna ihtiyacı olduğundan değil-"eğer yapmazsan."

"Senden hiç hoşlanmıyorum."

"Hayır. Hoşlandığına inanmıyorum." Başını onunkine doğru eğdi, sanki onu öpecekmiş gibi. Kadın başını çevirdi ve adam yavaş, şehvetli bir öpücükle boğazına, kulağının altına bastırmakla yetindi. Orada oyalandı ve adam geri çekilirken dilinin teninde yuvarlandığını hissetti. Kadın ürperdi ve adamın ona sarılan kolu hafifçe gerildi. "Hiç de öyle olduğuna inanmıyorum."

Hayır.

Ondan hoşlanmıyor değildi.

Ve asıl sorun da buydu.

Geriye sadece şu soru kalıyordu: Bu konuda ne yapacaktı?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

V alroy sırtışını yüzünden uzak tutamıyordu. Böbürlendiğini ve bunun Abigail'i kızdırdığını biliyordu. Ama şu anda Abigail onun kucağında oturuyor, onu *mükemmel* bir şekilde okşuyordu ve o da kendini tutamıyordu.

O yaşıyordu. Ve buradaydı.

"Bırakın beni, lütfen." Ona ters ters baktı.

"Hm? Neden? Rahat değil miyim?" Kanadının pençelerini onun omzuna yerleştirdi. Çok sıcak ve yumuşaktı. Bir ölümlü olarak güzeldi, ama şimdi, bir fae olarak? Ona dokunmak için karşı konulmaz bir ihtiyaç duydu. Onun çene çizgisini öptü.

"Çünkü sen-" Başını onunkinden uzaklaştırmaya çalışarak yana kaydı. "Olmamalısın-"

Dilini kulağının kavisi boyunca yukarı doğru gezdirdi ve dişlerini kulağına geçirdi. Onun seğirdiğini, nefesinin göğsünde sıkıştığını hissetti. Üzerinde ona üç beden büyük gelen yeşil bir gömlek vardı; muhtemelen Bayodan'ın ona verdiği bir şeydi. Üzerinden çıkarıp tıka basa yemek istedi.

"Çünkü olmamalısın-" Adam elini kalçasında gezdirirken kadın kıpırdandı. "Dur."

"Neden? Daha tam bir cümle bile kuramadın." Onun kendisini istediğini biliyordu. Sığınmak için kullanmaya çalıştığı öfke ve hayal kırıklığının ardında ona bakışından belliydi bu. Ama kadın istediğinde ona eziyet etmeyi bıraktı. O kaba biri değildi.

Yine de elini kızın kalçasından çekmedi. "Bunun *sadece* bir akşam yemeği olduğunu söylemiştin."

"Ve biz *sadece* yemek yiyoruz."

Oh, bu bakıştan asla ama asla bıkmayacaktı.

"Beni burada oturmaya zorlarsan ve bana dokunmayı bırakmazsan yemeğimi yiyemem." Gözlerini kaçırdı, adamın bakışlarını tutamadı. Çok utangaçtı. Çok uysaldı. Ve yine de çok kızgındı.

"Ah. Açsın. Tabii ki açım. Çok kötü davranışlarım var." Diğer kanadının pençesiyle masanın üzerine uzandı ve bir

Tereyağlı rulo. Önünde sallandırdı. "Al bakalım."

Kadın uzandı. Adam onu geri çekti.

Ve şimdi kızın bakışları tam anlamıyla vahşileşmişti. Çenesi titriyordu.

"Şimdi ne olacak?"

"Elimden ye." Ruloyu daha yakına indirdi. "Eğer açsan." "Senden yemeyeceğim-" Kadın homurdandı ve kıvranmaya çalıştı.

kucağından indirdi. Adam onu sıkıca kavradı. Kadın onun göğsüne dirsek attı, muhtemelen olabildiğince sert. "Bırak beni."

"Tamam. Tek bir şartla." Kollarını ona doladı ve onu kendine doğru çekti.

"Beni bir kez öp ve gidebilirsin."

"İ-"

Başını onun kulağına doğru eğdi. "Eğer bu duruma gerçekten itiraz etseydin, Bayodan ya da Cruinn diye bağırırdın ve onlar da seni kurtarmak için buraya koşarlardı. Ama gözlerini bile kırpmadılar. Birbirleriyle ve Anfar'la nasıl sohbet ettiklerini görüyor musun? Kimse seni yargılamıyor."

Yanakları kıpkırmızı oldu ve sonunda onun bakışlarıyla buluştu, yosun yeşili gözleri bir şey arıyordu. Yalan söylediğine ya da onunla alay ettiğine dair bir işaret arıyordu belki de. Ama hiçbir şey bulamadı. Kendini onun yeşil dudaklarına hayran bulmuştu. Bu renk ona çok yakışıyordu.

"Seni çimen ve çiçeklerle dolu bir tarlaya yatırmak istiyorum," diye mırıldandı, sözleri sadece onun içindi. "Çıplak vücudunun her santimini öpmek ve sahip olduğun her bir çili sayma tehdidimi yerine getirmek istiyorum." Kalçasındaki kavrayışını biraz daha sıkılaştırdı. "Sana hiç tatmadığın zevkleri tattırmak istiyorum. Sana kendini yıldızların arasındaymışsın gibi hissettireceğim. Öyle bir mutluluk hissedeceksin ki Abigail... Senden tek istediğim bu."

Donup kalmıştı, nefes alışları hızlı ve kısa geliyordu. Adam dudaklarını Abigail'in dudaklarına yaklaştırmak, Abigail kıpırdamadı ya da direnmedi, gözlerinin korku ve beklentiyle irileşmesini izledi.

"Dokun bana, Abigail." O kimdi ki şefkat için yalvarıyordu? Kim oluyordu da böyle bir şey isteyebiliyordu? Kendini bir fakir gibi hissediyordu, ellerini uzatmış, bir hurda için yalvarıyordu. "Öp beni... lütfen." Onu şu anda öpebilirdi ve kız ona karşı koymazdı. Ama *onun kendisini öpmesini* istiyordu. Onun nesi vardı? Ona ne yapmıştı?

O biliyordu. Damarlarının derinliklerine gömdüğü zehrin yapısını ve şeklini biliyordu. Bu aşktı. Ve karşılık bulması için çaresizce çırpındığı aşktı.

Lütfen, Abigail.

Bana bu aşkımın kaderinde trajedi olmayabileceğini göster.

Onun seçeneklerini tartışmasını izlerken nefesini tutmamak zordu.

Onu tokatlamak, gitmesine izin verene kadar yüzünü tırmalamak... ya da istediğini yapmak.

Elini kaldırdı ve bir an için gerçekten gözlerini oymaya çalışıp çalışmayacağını merak etti. Ama dikkatle, tereddütle, sanki onu ısıtıp ısıtmayacağını merak ediyormuş gibi, parmak uçlarını yanağına yerleştirdi. Adam onun dokunuşuna doğru eğildi, sadece küçük bir miktar, gözlerinin yarı kapalı kaymasına izin verdi.

Biraz cesaretlenen kadın avucunu yanağına dayadı ve başparmağıyla tenini okşadı. Onun kendisini keşfetmesine izin verdi. Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve adam neredeyse zevkten hırlayacaktı. Kapaklı gözlerle onu izlerken, kulağındaki gümüş yüzüklere dokunduğunda yüzünde açıkça yazılı olan hayranlığını gördü.

Ve sonra muhtemelen sahip olduğu tek piercingin bunlar olmadığını hatırladığında kızarmasını izledi.

Bir sırtışı karşı koydu ve zar zor kazandı. Kadının dokunuşu boğazında gezinirken dikkatinin dağılması kolay oldu. Avucunu adamın göğsüne dayadı ve sanki onu öpecekmiş gibi eğildi.

Ama durdu.

O hevesli merak bir kez daha kederle gölgelenmişti. Çok acı verici bir keder ve umutsuzluk. Bunu daha önce yemekte de görmüştü ve onu kucağına sürüklemesine neden olan da buydu.

Bu ifadeyi onda daha önce de görmüştü.

Gle'Golun'a teslim olmadan hemen önce.

"Beni istemediğini biliyorum." Sesini alçak tuttu, kelimeleri sadece onun için söyledi. "Ve yine de istediğini biliyorum."

Kadın ondan saklanmaya çalışarak başını eğdi.

Adam bir parmağının kıvrımıyla çenesini yakaladı ve onu kendisine geri getirdi. Artık ondan saklanmak mümkün olmayacaktı. "Hissettiğin şey yanlış değil, Abigail." Sıra onun yanağını avucunun içine almaya gelmişti.

"İki dünyayı yok etmeye çalışıyorsun. Böylesine ölüm ve yıkım isteyen bir adam hakkında bu şekilde hissetmemeliyim. Unseelie olduğunu kabul edebilirim. Senin doğanda olan zalimliği kabul edebilirim. Ama tüm bu ölümler? Seni durdurmanın bir yolunu bulacağım." Gözlerini kapadı ve başını onun dokunuşuna doğru eğdi. "Ama işte buradayım, kucağında oturuyorum ve ben..."

"Sen ve ben bir an kavga edip bir an sonra sevişebiliriz. Sevgilim olman için müttefikim olmana gerek yok." Alnını onunkine yasladı,

Sözlerinin yerini bulmasını umarak. "Masada oturan ve kendilerine dostum diyen şu üç yaratığa bakın. Yine de her fırsatta bana karşı çıkıyorlar."

"Ama ben..."

"Hâlâ bir ölümlü gibi düşünüyorsun." Gülümsedi ve onun alnına bir öpücük kondurdu. "Git, tekrar sandalyene otur. Yemeğini ye. Bu konuyu bu gece daha sonra konuşacağız."

Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Pardon?"

"Seni anlamamdan azat ediyorum." Kollarını kızın boynundan çözdü ve kanadını hâlâ kızın omzunda durduğu yerden çekti. "Şimdilik."

Bir saniye daha tereddüt ettikten sonra onun kucağından indi ve bir kez daha sandalyesine oturdu. Yanakları pancar rengindeydi. Bayodan'a bir şeyler mırıldandı ama o sadece kıkırdadı ve bir elini sırtına koyarak omuzlarını ovuşturdu.

Valroy onu bu gece götürmeyecekti.

Buna hazır değildi.

Ama bu akşam onunla işi bitmemiştir. Hem
de hiç.

ABIGAIL ne yapacağını bilemiyordu. Üç yüksek rütbeli Unseelie saray mensubu ve Kanlı Prens'in kendisiyle aynı masada oturuyordu. Dehşete düşmüş olmalıydı. Kesinlikle kendini kaybetmiş olmalıydı.

Ama gülüyordu.

"-Gemi kendini düzeltti, gemide sadece bir adam vardı. Bununla ne yapmam gerekiyor?" Anfar sarhoş olduğunda daha konuşkan oluyordu ve Cruinn'den iki, Bayodan'dan bir hikâye dinledikten sonra bir hikâye anlatmaya teşvik edilmişti. "Kendi kendime düşündüm de, eğer tüm bunlardan sağ kurtulduysa, ben kim oluyordum da onu öldürecektim?" Burnunu çekti. "Yaşamasına izin verdim. Bunun tanrıların isteği olduğunu düşündüm. Ama piç kıpırdamadı, ben de onu kıyıya ittim. *Dört saat* sürdü. Hayatımın en kötü gecesiydi."

"Duyduğuma göre onun da öyle." Abigail deniz canavarına gülümsedi.

Ve dönüp durdular. Bayodan başka bir hikâye anlattı, bu sefer Dünya'nın tünellerinin derinliklerine yaptığı bir yolculuktan bahsediyordu.

donmuş kuzeyden geliyordu.

Bayodan bilgelik ve macera hikâyeleri anlatırdı. Cruinn her zaman komik olan hikâyeler anlatırdı. Ama Valroy kendi hikâyesini anlatmaya başladığında, her kelimeye kilitlendiğini fark etti. Uzun zaman önce insanlara karşı verdiği bir savaşın hikâyesiydi bu.

Birçok kişinin ölmüş olması gereken bir savaştı bu. Kılıcıyla bir adamın göğsünü ikiye böldüğünü anlattı. Mızraklarının ne kadar derine saplandığından ve savaşta kaç Unseelie askeri kaybettiklerinden bahsetti. Ama ölenlerden bahsederken sesinde garip bir onur vardı. İnsanlar o gün onun saygısını kazanmıştı, her ne kadar hikâyesini "bunun için onları öldürmek zorunda kalmam çok kötü" diye bitirse de.

Karnını doyurdu ve içti. Ve belki de doyduğundan biraz daha fazla içti. Ama uzun zamandır ilk kez garip bir şekilde huzurlu hissediyordu. Kendini, bir kiliseden ya da başka bir yerden aldığı, üzerinde İsa'nın işareti olan gümüş kaşıklardan birini incelerken buldu. Belki de şaraptandı. Belki de Valroy onu tekrar büyülemişti. Ama korkmuyordu. Ve daha önce hissettiği çekişme, dostça sohbetin etkisiyle silinip gitmişti.

Gece havası titremesine neden olacak kadar soğumuş olsa da, keyif aldığını fark etti. Biraz iradesi dışında olsa bile.

"Gel, Abigail." Bileğine yapılan bir dokunuş onu o ana geri getirdi.

Başını kaldırıp baktığında konuşanın Valroy olduğunu görünce şaşırdı. Sandalyesinin yanında durmuş, elleriyle sandalyenin arkalığını kavramıştı. Ona dokunan kanadının pençesiydi. Gülümsedi ve bu gülümsemede değişiklik olarak zalimce bir şey yoktu. Gözlerini kırıştırdı ve itiraz etmek için ağzını açtı ama neye karşı çıktığını bilmediğini fark etti. "Nereye gideceğiz?"

"Yılın bu zamanı hava soğur. Ateşin yanında oturalım. Hâlâ içilecek şarap var." Pençesini kaldırıp sanki kendi eliymiş gibi ona uzattı. Bir gün onlara alışacaktı. Bugün o gün değildi.

"Bunun sadece akşam yemeği olduğunu söylemiştin."

"Hm. Belki de yalan söyledim." Ona doğru muzipçe sırıttı. "Bayodan, Cruinn, Anfar, bize katılır mısınız? Daha rahat bir yerde oturmak istiyorum."

"Ben eve döneceğim." Anfar çok titrek bacaklarla da olsa ayağa kalktı. "Sanırım çok geçmeden bilincimi kaybetmem gerekecek."

"İyi uykular o zaman, seni aşırı büyümüş yosun yığını." Valroy arkadaşına gülümsedi.

Anfar cevap olarak sadece homurdandı ve ormana doğru yürüyüp gözden kayboldu. Bayodan ve Cruinn ayağa kalktı ve keçi adam Valroy'a yolu göstermesini işaret etti. Ne yapacaktı ki? Reddedemezdi. *Reddedebileceğini* biliyordu ama reddetmek istemediğini fark etti.

Şaraba lanet olsun.

Ayağa kalkarak elini Valroy'un pençesine koydu. Bileğinin etrafında nazikçe kapandı. Keskin uçların eksik olduğunu fark etti. Onları geri çekebilirdi. Sadece düzenli olarak yapmamayı seçmiş gibi görünüyordu. *Tabii ki yapmaz. Bu Valroy.*

Kızın elini daha normal olan ellerinden birine kaydırды ve onu masadan kaldırıp dar bir patikadan ormana doğru götürmeden önce elinin arkasını nazikçe öptü. Ortasında büyük, kare bir ateş çukurunun bulunduğu bir açıklığa ulaşmaları uzun sürmedi. Ateş çoktan yanmaya başlamış ve etrafı dans eden kehribar rengi gölgelerle doldurmuştu.

Ateşin sıcaklığı onu gülümsetmişti. Etrafında öbek öbek yastıklar ve battaniyeler vardı. "Senin yastık çalmakla ne alıp veremediğin var?" Valroy'a dikkatle baktı.

"Çalmak mı? Beni mi?" Valroy her zamanki kötü niyetinden arınmış bir şekilde güldü ve ona sarıldı. Kız şaşkınlıkla ciyakladı ve kaskatı kesildi ama bu zararsız bir jest gibi görünüyordu. "Pek sayılmaz. Zafer kazandığımda ve bir insan kasabasını fethettiğimde, savaş ganimetlerimi sadece uygun gördüğüm şekilde alırım. Yastıklardan çok hoşlanıyorum, ya sen?"

"Ben... Sanırım?"

Tekrar hareket ediyordu, kolu hâlâ kızın etrafındaydı. Büyük minder yığınlarından birine oturdu.

Ve onu da kendisiyle birlikte aşağı sürükledi. Kız itiraz edercesine inledi ve ondan kurtulmaya çalıştı. Neredeyse başarıyordu, ta ki adamın büyük kanatlarından biri onu sarana ve zorla yanına çekene kadar.

"Yapmayacağım-"

"Sus ve sakın ol, olur mu?" Valroy kıkırdadı. "Sadece burada yanımda olmanı istiyorum."

Bayodan ve Cruinn ateşin başında karşı karşıya otururken, keçi adam giydiği uzun, siyah, yağ derisinden yapılma büyük paltoyu silkip bir kenara attı. Onu ilk kez o n s u z görüyordu. Üzerinde siyah

Sırtına uzun kıvrımlı spiraller halinde mürekkeple yazılmış yazılar, bir çeşit kara büyü olduğunu bildiği bir şekil oluştuyordu.

Cruinn çoktan minderlerin üzerine yayılmış, kollarını bacaklarını açmış, rahatlığın tadını çıkarıyordu. Ateş, vücudunu oluşturan milyonlarca cam parçasını parlatarak ışıldamalarını sağlıyordu.

"Onlardan çok etkileniyorsun." Valroy bir kez daha onun düşüncelerini bölüp kulağına yaklaştı. "Onları istiyor musun?"

"Hayır, hayır." Bu doğrudu. Bilmiyordu. Tam olarak değil. Valroy bir kolunu beline dolayıp onu yanına çekerken neden direnmemişti? Mücadele ediyor olmalıydı. Onunla savaşmalıydı.

Ona bir kadeh şarap uzattı. "Al, sevgilim. Sinirlerini yatıştırır."

"Senin yanında sarhoş olmamalıyım."

Tek parmağının keskin tırnağını saç çizgisinde gezdirerek bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. Duraksadı, onu ve yeni noktasını inceledi. "Sarhoş değilsin. Neredeyse o noktada değilsin. Anfar sarhoş."

Üzüntüyle gülümsedi. "Onun için çok endişeleniyorum."

"Endişelenme. O iyi olacak. Astaşa'nın ölümünü ve bunun onun için ne anlama geldiğini kabullenmeye çalışıyor."

"Onu seviyordu."

"Hayır, onun düşüncesini seviyordu. Gerçek kadını değil. O sadece felç edici derecede yalnız ve birinin ona yakın olmasına nasıl izin vereceğini bilmiyor." Parmaklarını saçlarında gezdirdi, keskin tırnakları kafa derisini taradı. Kadın bir iniltiyi bastırdı ama gözlerinin kapanmasına engel olamadı. Şarap kadehi unutulmuştu.

Valroy onun yanındayken, başka herhangi bir şeyin var olduğunu unutmak çok kolaydı. Valroy onun yanındayken, onu yok etmek için yaratıldığını unutmak çok kolaydı. Ama şu anda sıcaktı. İki koruyucusu her şeye göz kulak olduğu için olabildiğince güvendeydi ve Valroy *da çok* alçakça davranmıyordu.

Bu biraz hayal kırıklığı yarattı.

Hayır, değil.

"O öpücüğü senden alabilir miyim Abigail?"

Adamın ses tonunun bu kadar kibar olması onu şaşırtmıştı. Başını kaldırdı, adamın dokunuşunun sükûnetinden sıyrıldı. Adam onu sakince, hatta belki de ciddiyetle izliyordu. Bütün o kendini beğenmiş karanlık onu terk etmişti ve onun yerine gördüğü şey sadece... şefkatti.

Gerçek bir şefkat.

"Valroy?" Ona dokunmak için uzandı, avucunu yanağına dayadı. Adam onun dokunuşuna doğru eğildi, sanki bu duyguya açmış gibi gözleri sırayla kapandı. "Ben senin için neyim?"

"Sen benim kraliçem olacaksın." Avucunu onun elinin arkasına bastırdı, sanki onu alacağından endişeleniyormuş gibi orada hapsetti. "Senin üzüntün beni kendi üzüntümmüş gibi incitiyor. Ölümün... O gün seninle birlikte benim de bir parçamın öldüğünü ve onu asla geri alamayacağımı düşündüm."

Safir gözleri sonunda onunkilerle buluştu. Ona nasıl hissettiğini bu kadar çok kelimeyle anlatmamıştı ama belki de bunu nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. Ya da belki de onun bunları duymaya henüz hazır olmadığını biliyordu.

"Bunun sadece bir akşam yemeği olacağını söylemiştin..."

"Belki de siz insanların akşamınızı nasıl geçirdiğinizi anlamıyorum." Dudaklarında o alaycı kıvrım, o şeytani ifade vardı. "Ya da siz henüz Fae'leri tam olarak anlamıyorsunuz." Başını onunkine yaklaştırdı. "Öp beni, Abigail. Lütfen. Hile yok. Anlaşma yok. Takas yok. Sadece bir öpücük."

Lanet olsun ona.

Yeni ve eski tüm tanrılar onu hayal edebildikleri çukurlara atsinlar.

Bu yanlıştı.

O hatalıydı.

Ama onun dudaklarını kendi dudaklarıyla buluşturdu. Ve onu öptü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Valroy bir kolunu Abigail'in sırtına dolayarak onu öptü. Kızın tadı en tatlı yaz meyvelerinden geliyordu ve adam ona karşı sessiz bir inilti çıkardı. *Evet, Abigail.* Kucaklaması şefkatli ve utangaçtı, emin ve belirsizdi.

Mükemmeldi.

Arkasına yaslandı, yavaşça onu da yanına alarak göğsünün üzerine uzandı, elleri ona yaslandı. Ve hâlâ onu öpüyordu. Bir elini onun uzun lal rengi saçlarına doladı, diğer elini de sırtının alt kısmına koydu. Adam öpücüğü derinleştirmek için başını çevirdiğinde, kadın buna izin vermeden önce sadece bir an tereddüt etti.

Peki ya adam dilini dudaklarına değdirdiğinde?

Kadın dudaklarını ayırdı.

Adam kızın saçlarını daha sıkı kavradı ve kız dudaklarına doğru inerken onu kendine daha sıkı çekti. Artık onu öpen kendisiydi ama umurunda değildi. Dilini kızın içine daldırdı, onunkiyle dans etti ve her hissin tadını çıkardı.

Sonunda ayrıldıklarında kadın nefessiz kalmıştı. Gözleri kapalıydı ve tamamen mest olmuş görünüyordu. Kendisinin çok farklı hissettiğini bilmiyordu. Başparmağıyla hafifçe yanağını okşadı ve bu onun gözlerini kırıştıracak açıp bakışlarıyla buluşması için yeterli oldu.

Elinden geldiğince nazik bir şekilde gülümsedi ve hiçbir şey söylemedi. Ondan bunu tekrar yapmasını istedi. O harika bacaklarını ayırıp ona sahip olup olamayacağını sormak istedi. Ama o evet diyemeyecek kadar korkmuştu.

Her seferinde bir adım.

Kartlarını dikkatli oynamak zorundaydı. O-

Ateşin karşısından gelen bir soluk ve sessiz bir inilti dikkatini çekti. Nereden geldiğini görmek için döndü ve yanakları anında kızardı. Valroy ne olduğunu görmek için başını kaldırdı ve kıkırdadı.

"Gitmeliyim." Sözleri fısıltıdan öteye geçmiyordu ve biraz da boğuktu.

"Biz Fae'ler ziyafetten sonra böyle eğleniriz, küçük cadı." Başını kaldırarak dişlerini çenesine geçirdi ve onu oradan öptü. Kadın

titredi. Onun dokunuşuyla mı, yoksa gördükleri yüzünden mi, tam olarak emin değildi. Ve umursadığından da pek emin değildi. "Gel bakalım. Bu kadar aceleci olmayın."

"Hayır, ben-" Kadın ayağa kalkmaya çalıştı ama adam buna izin vermedi. Onu tekrar kendine doğru çekti, aniden bacaklarının arasına, sırtını göğsüne yasladı. Kadın dondu kaldı ama ona karşı koymadı.

"Sus." Başını çenesinin altına sıkıştırdı ve kollarını ona doladı. Kızın odağı adamda değildi. Odak noktası ateşin karşısındaki çiftti. Bayodan ve Cruinn sevişiyorlardı.

Bayodan sırtüstü yatmış, elleri Cruinn'in cam gibi saçlarına dolanmış, Cruinn de keçi adamın boyunu diliyle okşuyordu. Kılıfından tamamen kurtulmuş olan Bayodan, belden aşağısı da en az geri kalanı kadar canavardı. İnsanlık dışı, sivri ve dibinde bir çıkıntı vardı. Valroy, Unseelie lordunu birçok kez sevişirken görmüştü.

Onların dünyasında böyle şeyler tabu değildi. Böyle şeyler yasaklanıp saklanmazdı. Cruinn eşinin uyarılmışlığını açgözlülükle ağzına aldı. Valroy bunu her zaman büyüleyici bulmuştu, aynı anda hem şekil değiştireni görmek hem de şekil değiştirenin *içinden geçmek*. Bayodan kısık bir hırıltı çıkardı ve Cruinn'in saçlarını daha sıkı kavrayarak boğazından aşağı daha fazla itti.

Ama Bayodan ve Cruinn'in sevişmesini izlemekten çok daha lezzetli başka bir dikkat dağıtıcı şey daha vardı. Çünkü Abigail gözlerini onların görüntüsünden ayıramıyor gibiydi. Abigail'in yüzündeki şeytani ifadeyi görmediğine sevinerek sırıttı.

Bu gece çok eğlenceli geçecekti.

ABIGAIL gözlerini kapadı ve Cruinn'in Bayodan'ın bacakları arasında uzanmış, eşini tatmin ettiği görüntüsünü uzaklaştırmaya çalıştı. Bu tür eylemleri biliyordu; o bir rahibe değildi. Diğer Seelie çiftlerini gelişigüzel sevişirken görmüştü ve bu onu bu şekilde etkilememişti.

Onları izlerken hissettiği şey iğrenme değildi.

Kıskançlık da değildi.

Hastalıklı bir hayranlık bile değildi.

Bu... ona bir şey yaptı. Anlamadığı bir şey. Anlamak istemediği bir şey. Ama Bayodan'ın nefes nefese hırıltıları

gözlerini kapalı tutsa bile, ona tam olarak neler olduğunu anlatıyordu.

Etrafındaki dünyayı umutsuzca görmezden gelme çabaları, sırtında oturan, kollarını ona dolamış, iki yanında uylukları olan kişiyi neredeyse unutmamasına neden oluyordu.

"Zavallı Abigail..."

Ayağa kalkmaya gitti. Buradan gitmeli. Özür dilemeli ve-

Başını zorla kendi başına çevirdi, önceki kucaklaşmasının şefkati bir anıdan başka bir şey değildi ve dudaklarını kendi dudaklarıyla yuttu. Öpücüğü sert ve muhtaç, yaralayıcı ve emrediciydi. Bir eli ensesindeki saçları kavradı ve sıkıca tutarak kafa derisini acıttı.

Nefes nefese kaldı. Ve adamın dili bir kez daha ağzını istila etti. O fetheden güçtü. Mücadele etme isteğini kaybettiğini fark etti. Göğsünün derinliklerinde hırladı, neredeyse Bayodan'ın zevk ifadeleriyle eşleşiyordu.

Adam ayrıldığında başı dönüyordu, nefesi sıcak bir şekilde yanağına değiyordu. Göğsü de kabarıyordu - en azından az önce yaptığı şeyden tamamen etkilenmemiş değildi. Dudakları şişmiş gibiydi ve adam alt dudağını ısırarak durumu daha da kötüleştirdi. "Onları izlemek hoşuna gidiyor mu?"

Sadece kekeleyebildi ve bir cevap oluşturmamış olduğunu fark etti. Hoşlanıyor muydu? Eğer... eğer evet derse bu yanlış mıydı? Hayır derse bu bir hakaret miydi?

Adam kızın başını tekrar öne çevirdi ve kız bakakaldığını fark etti. Bayodan şimdi ayaktaydı ve iki eli de Cruinn'in saçlarına dolanmıştı. Uzun aletini boğazlarından aşağı pompalıyor, nefes almalarına izin vermek için bile zar zor duruyordu. Bu öylesine gerçeküstü ve insanlık dışı bir manzaraydı ki... Bir hayvanın bacaklarına ve *parçalarına* sahip bir adam ve camdan yapılmış bir şekil değiştiren.

Şeffaf camdan.

Valroy dilini Abigail'in kulağının kenarında gezdirdi ve bunun Abigail'i nasıl sarstığını kıkırdarak anlattı. "Çok güzelsin Abigail... Çok mükemmelsin. Tanrım, şu haline bak." Kulağının ucunu bir kez daha ısırdı, deriyi kıracak kadar değil ama acıtacak kadar sertti.

Kız cevap olarak miyavlayan bir inilti çıkardı.

Her şey çok fazlaydı. O çok fazlaydı. Şarap, ateşin sıcaklığı, önündeki manzara.

Bayodan, Cruinn'i ondan kopardı, gırtlaktan gelen boğuk bir hırıltıyla arkadaşına bir şeyler mırıldandı ve onları yastıkların üzerine fırlattı. Cruinn sadece

güldü, o şakacı, alaycı ifadeleriyle sırttı ve bacaklarını ayırdı. Bayodan boşluğu doldurmak için hiç vakit kaybetmedi ve aç bir şekilde soktu.

Cruinn başını geriye atıp coşkuyla inleyerek sevgilisini tahrik ediyor, Bayodan'ın giderek sertleşen ve sertleşen hareketlerine davetiye çıkarıyordu.

Abigail zar zor nefes alabiliyordu. Sanki Na'len'in zehri içinden pompalanıyor, onu hem sarhoş edici hem de *yanlış olan* bir ihtiyaç durumuna sokuyordu. Başını çevirip gözlerini kapattı.

Valroy dudak büktü.

Bir elini gömleğinin altına soktu ve kız itiraz edemeden göğsünü yakalayıp sıktı. *Sertçe*. Tırnaklarının kızın tenine batması, kızda yarattığı acıyla keskin bir tezat oluşturunuyordu. Neredeyse feryat edecekken gözleri tekrar kocaman açıldı, sesi yuttu ve boğuldu.

Adamın tutuşu gevşedi ve onu yoğurmaya, okşamaya ve ellemeye başladı. Kelimeleri bir araya getiremiyordu. Tanrım, affet onu, çok *iyi* hissettiriyordu. Adamın diğer eli de ilkine katılarak hareketleri yansıttı ve kadın adamın kucağına doğru eğildi, başı adamın omzuna düştü.

"Sana bunu yapmamı mı istiyorsun? Hm?" Tenine karşı sırtımdan önce yanağını yavaş ve sıcak bir şekilde öptü. "Boğazını kullanmamı, sonra seni yere atıp bir hayvan gibi parçalamamı mı istiyorsun?"

Adam meme uçlarını sıkıp neredeyse gözlerini yaşartırken kadın sadece nefes nefese kalıp miyavlayabildi. Ona tutundu ama onu kendinden uzaklaştırmıyordu. Hayır, canı pahasına tutunuyordu. "Valroy," diye nefes aldı çaresizce.

"Uzan, Abigail." Onu serbest bıraktı.

"Yapamam-"

"Sana zevk vermeme izin ver, küçük Seelie. Bırak seni yiyip bitireyim." Tekrar kulağını ısırdı. "Bunun *sadece* bir akşam yemeği olduğunu söylemişim, değil mi?" Kız bir kez daha boğuk bir inilti çıkardığında, adam kıkırdadı, sesi boğuk ve karanlıktı. "Korkma. Benim için uzan, Abigail..."

Tanrılar ona yardım etsin.

Tanrılar onu affetsin.

Yer değiştirdi, titreyerek adamın kucağından indi. Onu gecenin karanlığında kendisini takip eden büyük bir canavar gibi izlerken... yastıkların üzerine sırt üstü uzandı.

Bayodan ve Cruinn'in on adım ötede sevişirken çıkardıkları sesleri duyabiliyordu. Ve Valroy'u izlemekten başka bir şey yapamadı.

üzerine tırmandı, onu hapsetti. Bakışları vücudunu tarayıp tekrar yukarı çıkarken boğazından bir inilti çıktı.

"Oh, Abigail..." Kanatlarının pençeleri gömleğinin eteklerini yakaladı ve çekti. Gömleği vücudundan sıyrıp bir kenara fırlatırken kollarını başının üzerine kaldırdı. Elleri hızla vücudunun üzerinde çalışmaya devam etti, göğüslerini kavradı ve açgözlülükle sıktı.

Başını vücuduna doğru eğdiğinde, dili meme ucunun üzerinde yuvarlanırken, küçük bir çığlık attı ve onun altında kıvrandı. Bu, içinden ateş kıvılcımlarının akmasına neden oldu. Sırıttı. "Çok hassas..."

Kadın cevap vermeye hazırlanırken, adam dişlerini göğüs ucuna öyle bir geçirdi ki, derisini kırmamış olsa hayret edecekti. Kadın öyle bir çırpındı ki, adam onu yere yatırmak zorunda kaldı; bir kanadının pençesi bileğini yakalayıp başının üzerine sabitledi, diğeri de omzunu tuttu. Bacaklarının arasına uzanmış, az önce iyice eziyet ettiği yeri diliyle yalıyordu.

Acının etkisiyle titriyordu, vücudu ihtiyaçtan ağlıyordu. Aynı şeyi diğer tarafta da tekrarladığında, acı o kadar da sarsıcı değildi. İnledi ve inledi, ama kıvrınmasını minimumda tuttu.

Ağzının olmadığı yerde parmakları devreye girdi. Omzuna dayanan pençe elinin yerini aldığı anda, pençeleri onu kesip açmamak için geri çekilmişti, kadın hayranlıkla izledi. En az insan elleri kadar güçlü ve becerikliydi.

Pantolonunun bağcıklarını çözüyordu. Kız inledi ve adam onu yine sessizce azarladı. "Bana ilk kez böyle sahip olmayacaksın." Sanki korkularını yatıştırmak istermiş gibi elini kaldırıp onu yavaşça öptü. Ona lanet olsun, ama işe yaradı. Pantolonunun bağcıklarını çözmeyi bitirip aşağıya çekerken, kanatlarıyla ağırlığını destekleyerek öpücüklerini boğazından aşağıya doğru takip etti.

Adam elbiselerini çıkarıp gömleğiyle birleştirmek üzere bir kenara fırlatırken ona karşı koymadı ve onu altında çıplak bıraktı. Öpücükleri daha aşağılara, göğüslerinin arasına, göbeğine doğru ilerlemeye devam etti...

Adamın ne yapmak istediğini anladığında sarsıldı. Tekrar güldü ve kadının karnını öperek şehvetle kararmış gözlerini ona dikti. "Seni yiyip bitireceğimi söylediğimde ne demek istediğimi sanmıştın?"

"Emin değildim."

"Marcus bunu hiç yapmadı mı?" Bir kaşını kaldırdı. Karşılığında aldığı tek şey kızın yanaklarının alev almış gibi ısınması oldu. Elini salladı

baş. "İnsan adamlar. Onun kaybı."

Kendini ona doğru alçalttı ve kalçalarını iyice ayırdı. Kız inledi ve utangaç bir şekilde başını çevirdi. Ama adam dilini yavaşça kadının göbeğinde gezdirip hassas tomurcuğuna odaklandığında gözlerinin arkasında yıldızlar parladı.

Onu yiyip bitirmeyi planladığını söylemişti. Sözünü yerine getirdi.

Parmakları dilinin yerini aldığı anda, onun yerine içine derinlemesine dalmayı seçtiğinde, kadın sarsıldı ve feryat etti. Onu yere yatırmak zorunda kaldı ve bunu yaparken yüksek sesle hırladı. Bu ilkel bir sestti, kendi bölgesine sahip çıkan bir canavarın sesiydi. Ve kadın buna teslim oldu.

Nefes nefese kalması uzun sürmedi, vücudu hiçbir şeyin etrafında sıkışmıyordu, umutsuzca bir şey olmasını diliyordu, içinde hissettiği ihtiyacı dolduracak *herhangi bir* şey. Yine de Valroy onu yutuyor, diliyle yalayıp yutuyor, parmaklarıyla ustaca işliyordu.

Kendinden geçtiğinde, Valroy'un söz verdiği gibi görüşünde yıldızlar gördü. Sırtını dikleştirerek Valroy'un adını haykırdı, elleri işe yaramaz bir şekilde etrafındaki yastıkları kavradı. Hayatında hiç zevk almadığını sanıyordu.

Çok yanılmıştı.

Eğer bu sadece başlangıçsa... bana sunacağı başka şeylere nasıl karşı koyabilirim?

Kız seçirip titrerken, adam onun kalçasının iç kısmını bir, iki, üç kez öptü. Yavaşça, kollarıyla ağırlığını onun üzerine kaydırıp onu hapsetmeden önce vücuduna doğru öpücükler gönderdi.

Bakmaya korkuyordu. Onun kibirli ifadesini ve karanlık, çarpık alayını görmekten korkuyordu. Bu zayıflık anını onun üzerinde nasıl kullanacaktı. Bir dirseğinin üzerine çöktü ve alnını onun şakağına dayadı. "Teşekkür ederim, Abigail."

"Ben... Ben hiçbir şey yapmadım."

"Bana verdin. Bu her şey demek." Adam onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Gözlerini kırıştıtararak açtı ve dönüp ona baktı. Koyu mavi saçları bir perde gibi yüzünün etrafına dallar halinde düşüyordu. Titreyen eliyle uzanıp bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırdı. Adam gülümsedi.

"Misafirlerimiz şu anda dinlenmenin tadını çıkarıyor." Başını ateşin karşısına doğru çevirdi. Abigail, Bayodan ve Cruinn'in birbirlerinin kollarında neredeyse uyumak üzere olduklarını görmek için baktı, Bayodan ateşin üzerinde tembel daireler çiziyordu.

göğsüne yaslanmış olan şekil değiştirenin sırtını sıvazladı. "Gel, yatağa gidelim. Güneş yakında doğacak."

Kendisini rahat bırakması için ısrar edebilir, kirli toprakta uyumayı tercih edebilirdi. Ama az önce yaptıklarından sonra kimi kandırıyordu ki? Gereksiz yere kendini cezalandırmış olurdu.

Ayağa kalktı ve ona elini uzattı. Kadın bu kez tereddüt etmeden elini tuttu. Dünya onlardan uzaklaştı ve onun bunu yapmasından ne kadar *nefret ettiğini* hatırlayınca dehşet içinde inledi.

Bir yığın yastık bir diğeriyle değiş tokuş edilmişti. Şimdi onun yatağında oturuyordu.

Çırlçıplak.

Bir gün -belki *bir gün*- onun huzurunda çıplak olmak onu bu kadar ürkütmeyecekti. Sanki rahatsızlığını hissetmiş gibi, ona kalın bir kürk battaniye uzattı. Battaniyeyi etrafına topladı, sıcaklığından memnundu.

Ama adam ona katılmadı. Uzaklaşıyordu. Kaşlarını çatı. "Nereye gidiyorsun?"

"Hm? Ah. Ben...şey..." Eliyle kendini işaret etti. Pantolonunun içinde, sıkışmış haliyle oldukça acı verici görünen uyarılmışlığının şok edici derecede ayrıntılı hatlarını gördü. Yanakları kızardı ve kucağına baktı. Adam güldü. "Çok tatlısın. Eğer kendimle 'başa çıkmazsam' uyuyamayacağım."

Bu zihinsel görüntü içinde bir ateş yaktı. Başını sallayarak bu düşünceleri uzaklaştırdı. Ayrıca garip, ani bir suçluluk duygusu da vardı. Bu onu keskin bir şekilde yaraladı ve buna dayanamayacağını fark etti. "Bekle."

"Hm?" Durakladı ve dönüp ona baktı.

"Ben... sana bu iyiliğinin karşılığını vermezsem kabalık ediyormuşum gibi hissediyorum." Sonunda cesaretini toplayıp onun yüzüne baktı. "Sen... bunu yaptın ve karşılığında hiçbir şey istemedin."

"İşte sevgili küçük Seelie'm, mesele de tam olarak bu." Sırıttı. "Ve sen de çok yakında bana karşılığını vereceksin. Rahatına bak. Uzun sürmeyecek." Öfkelendi. "Beni oldukça zor bir duruma soktun. Tabii gelip beni izlemek istemiyorsan-"

"Dur! Dur. Hayır. Git buradan." Dehşet içinde feryat etti ve başının üzerine bir yastık atarak yatağa düştü.

Valroy onu orada bırakırken güldü. Döndüğünde kadın çoktan yarı uykuya dalmıştı. Yorgunluğu şarapla birleşmişti. Kürk battaniyenin altında ona katılırken sessiz ve nazik bir şeyler mırıldandı.

Adam ona elini uzattığında, kadın kucağına kıvrıldı, başını adamın mavi mürekkep izlerinin üzerine koydu ve gözlerini kapadı.

Belki de şaraptandı. Belki de değildi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Titania volta atıyordu. Yine. Güneş ufukta yeni belirmişti ve şimdiden ruh hali kötüydü. Çünkü yalnız değildi. Din'Lae ile tok karnına, sabah çayından sonra ve tamamen uyanıkken uğraşmak bir şeydi.

Mahkemenin, yasal olarak izin verilmesi gerekenden daha erken bir oturma çağrısı yapma ihtiyacı hissetmesi başka bir şeydi.

Belki de yeni bir kural koymalıyım. Evet. Koyacağım. Öğleden önce duruşma olmayacak.

"İçimizden birini esir aldı. Bu böyle kalmamalı!"

Burnunun kemerini sıktı ve gözlerini kapatarak sabır için tanrılara dua etti. "Lord Nula, anlaşmayı tartıştığımızda siz de oradaydınız. Bunu isteyerek yaptı. Onun yolu bu şekilde açılmalı."

Saraydaki hanımlardan biri konuştu. "Peki onu yozlaştırmayacağından emin misiniz? Onu daha güçlü olmak için kullanmayacağına?"

Titania kadının adını bir türlü hatırlayamıyordu. Ya sabahın çok erken bir saati olduğu için ya da o kadar da önemli olmadığı için. Muhtemelen ikisi de doğrudu. "Bunu kesin olarak bilmiyorum. Kimse bilemez."

"Az önce gelmiş geçmiş en güçlü Seelie'lerden birini Kanlı Prens'e teslim etmeyi kabul etmiş olabilirsin." Lord Nula başını salladı.

"Değerli bir suikastçı olduğunu kanıtlayabileceği umuduyla. Onu öldürebilecek yeteneklerle donatılmış durumda. Şimdi, irade gücüne sahip olup olmadığını görmek için bekleyeceğiz." Titania adımlarını durdurarak toplanan saray mensuplarına dik dik baktı.

"Ama ne kadar bekleyeceğiz? Ve eğer onu durdurmak için çok geç olursa ne yapacağız?" Leydi Hâlâ-adını-hatırlayamadı-şikâyet etti.

"Kendi güvencelerim olmadan bu işe girdiğimi düşünüyorsanız, o zaman gerçekten aptal olduğuma inanıyorsunuz demektir ve sadakatinizden şüphe ederim." Titania başını salladı. "Tanrılar tarafından yaratılmış bir Seelie'yi, *seçeneklerim* olduğundan emin olmadan düşmanımızın ellerine teslim edecek değildim."

Sessizlik. Saraylıların hepsi birbirine baktı.

"Hepiniz aptalsınız." İcini çekti ve elini sallayarak onlardan uzaklaştı. "Hepiniz kovuldunuz. Sizinle işim bitti." Durakladı, topuklarının üzerinde döndü ve ters ters baktı. "Ve öğleden önce bu celpplerden bir daha yok!"

Öfkeyle yatak odasına döndü ve bir iniltiyle yatağın üzerine yığıldı. Oberon kıkırdadı ve bir kolunu ona doğru uzatarak yuvarlandı. "Onlara karşı sabırlı ol. En ufak bir entrikaya ne kadar aç olduklarını biliyorsun."

"Bir sarhoşun şişe için açlık çekmesi gibi." Bir kolunu gözlerine sardı ve içini çekti. "Bıktırıcıdır. Ve eğer dikkatli olmazsam her şeye burnunu sokup mahvedecekler."

"O zaman dikkatli olacağına güveniyorum." Oberon onun şakağını öpmek için eğildi.

Ve öyleydi de. Ya da elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Valroy siyaset tahtasında oynamak için tehlikeli bir rakipti. Zekiydi ve her durumu kendine en uygun şekilde manipüle edebilirdi. Ondan üstün olduğu söylenemezdi, sadece Valroy'un yararlanabileceği hiçbir zayıflığı yokmuş gibi görünüyordu.

Şimdiye kadar.

Abigail mükemmel bir kusurdu. Valroy'un olmadığı her şeye sahipti - tatlı, nazik, iyi kalpli ve güven dolu- ve Valroy'un arzuladığı her şeye sahipti. Güzeldi, kendi duygusallığından habersizdi ve tüm niyet ve amaçlar için, ulaşılamayacak bir yerde duran bir tepsideki dayanılmaz şekerli bir ikram da olabilirdi. Yenmemesi gereken bir tepsi.

Ve Valroy böyle bir şeyi çalmaya direnecek türden bir adam değildi.

Dahası, eğer casusu doğru söylediyse, ölümlü kızın ölümü üzerine perişan olmuş, zar zor yemek yiyor, zar zor uyuyordu. Kendi devasa egosuna bu kadar kapılmış birinin böyle davranmasının tek bir olası nedeni vardı.

Valroy aşıktı.

Ve aşık olan bir adam savunmasız bir adamdı.

Titania'nın Valroy'un zırhındaki boşluğa oku saplamak için Abigail'den faydalanmasına bile gerek yoktu. Hayır, ona zarar vermek için Abigail'e zarar vermeye çalışmayacaktı. Bu tür planlar her zaman dar görüşlüydü ve o her zaman savaşta zaferi garantileyen uzun oyunu, herhangi bir muharebede hızlı kazanmaya tercih eden biriydi.

Ve Kanlı Prens'le savaş halindeydi, bunda hiç şüphe yoktu. Kılıçlar henüz çarpışmamış olabilirdi ama niyetleri açıktı. Bu yüzden ilk darbeyi vurmak zorunda kalacaktı.

Umarım Abigail, bencil canavar tarafından kızdırılmaktan bıktığında yapılması gerekeni yapmıştır. Valroy'un gizemli cazibesi bittiğinde, şiddet eyleminin aslında bir merhamet eylemi olduğunu görecekti.

Kuduz köpeğin uyutulması gerekiyordu.

Ya yapmazsa? Ya Valroy onu yoldan çıkarmayı başarırsa? O zaman... aşık bir adam dikkati dağılmış bir adamdı.

VALROY ŞOK EDİCİ BİR ŞEKİLDE uyumakta zorlandı. İçtiği o kadar şaraptan ve kendini ne kadar muzaffer hissettiğinden sonra b a y ı l m ı ş olmalıydı. Abigail az da olsa kendini ona teslim etmişti. Onun kollarında uyukluyordu. Ona isteyerek katılmıştı. Onu i s t e y e r e k ö p m ü ş t ü . Onun tutsağı değildi. Ve onun aşırı nazik kalbini kutsa. ona karşı kaba ve ihmalkâr davrandığından endişelenmişti.

Bunu hatırlamak onu neredeyse güldürüyordu. Zavallı küçük şey ona kızacağı için o kadar endişeli görünüyordu ki, neredeyse fikrini değiştirip ona dönecekti. İlk sevişmelerinin nasıl olmasını istediğine dair planları vardı ve bu neredeyse hepsini mahvediyordu.

Ama hayır. Kendini kaptırmamak için işini bitirmek zorundaydı. Onunla o ana kapılmak çok kolay olurdu. Ve doğruyu söylemek gerekirse neredeyse kaptırıyordu da. Uyandığında çok acı çekmesine ramak kalmıştı.

Sonunda uyumasına izin verdikten sonra.

Zar zor da olsa kendini dizginlemeyi başardı. Ve ödülü onun göğsüne doğru kıvrılmış, ona doğru bakıyordu, o da ona. Sonbahar havası serindi ve kürk battaniyelerin altında, kanatlarından birini ikisinin de üzerine örtmüştü.

Parmak eklemlerinin arkasını kızın yanağında gezdirirken onu uyandırmamaya dikkat ediyordu. Ama gözlerini ondan alamıyordu. O gitmişti. Ölmüştü. Ellerinden koparılmıştı. Ondan *alınmıştı*. Onu kazanacağı gecenin arifesinde elinden çalınmıştı.

Onu incittiği için özür dilediğinde bunu gözlerinde görmüştü. Yemekte onda gördü. İsteksiz bir şekilde

onu memnun etmesine izin verdi. Ve en önemlisi, ona karşı ne hissettiğini söylediğinde bunu gördü.

Ondan nefret etmiyordu. Hatta belki de en yeni sevgi kıvılcımları gibi bir şey hissediyordu.

Ve bu onun ahlak kurallarına hiç uymuyordu. *Ahlak denen lanet şey.* Kendi kendine alaycı bir şekilde gülümsedi. Herkes farklı düşünse de, onun kendi onur kuralları vardı. Hoş görebileceği biriyle evlenmek istiyordu; eğer *sadece* ölüm ve yıkım peşinde olsaydı, tacı yüzyıllar önce giymiş olurdu.

Bu doğru değildi, değil mi? *Tahammül etmek.* Hayır... tahammül etmekten daha fazlasını yapabileceği birini istemişti. Ona tiksintiyle bakmayan birini istemişti. Küçümseyerek. Dostluğa bürünmüş bir nefretle.

Bu yüzden bir ölümlüyü seçmişti.

Kendisine onun baktığı gibi bakabilecek birini istiyordu. Hayranlık, cazibe, öfke, mizah... ve ara sıra, yıldızlar aynı hizaya gelirse, nezaket. Ve ona ölümünün kendisini nasıl incittiğini anlattığında

-Gözlerinde şefkat vardı.

Ona karşı ne hissettiğini söylediğinde, yine aynı şey oldu.

Ve her an kendi tabutuna çakılmış bir çivi gibi hissediyordu. Ne olursa olsun burada, onun yanında olmaya mahkûmdu, yoksa toprağın altında ölüp gidebilirdi. *Onu seviyorum. Yıldızlar adına, onu seviyorum.*

Ve bunun ne anlama geldiğinden dehşete düşüyorum.

ABIGAIL esneyerek ve gerinerek uyanı ve onu sıcak tutan nesneye daha da sokuldu. Bir an için kanatları, dövmeleri, uzun mavi saçları ve kasları olduğunu unuttuğu bir nesneye. Gözlerini açtığında onun hâlâ yanında uyuduğunu görünce şaşırıldı.

Yüzündeki çizgiler yumuşamıştı ve onun ne kadar... huzurlu görüldüğüne hayret etti. Ne kadar masum. Valroy'un bunlardan herhangi birine sahip olduğunu düşünmekte zorlanıyordu. Bir noktada Valroy onun yanına sırt üstü yuvarlanmış ve onu da yanına almıştı. Kanatlarının pençelerinden biri başının yanında, onunkinin yanındaki yastığın üzerinde duruyordu. Kanadının üzerinde yatıyordu ve bir an için onun canını yakabileceğinden endişelendi. *Acı verseydi bu şekilde uykuya dalmazdı, nit.*

Uzun, sivri pençeleri olan pençelere baktı. Artık onun geri çekebildiğini biliyordu. Ama görünüşe göre rahatladıklarında uzuyorlardı, tam tersi değil. Uzandı ve dikkatle, tereddütle parmağını pençenin avuç içinde gezdirdi.

Onu pençeleriyle yakaladığı onca zamana rağmen, onları inceleme fırsatı hiç olmamıştı. O kadar kaçak bir aygırdı ki -*kötü bir kelime seçimi*- ve bir tür kasırgaya kapılmış gibi görünüyordu ki ona yakın olmak için hiç nefes alamamıştı.

Ve kendini bunun ilk şansı olmamasını dilerken bulmamalıydı.

Valroy'la olan durumundan duyduğu suçluluk ve utanç, günler geçtikçe daha da sorunlu hale gelecekti. Ya bu duyguların onu Valroy'un kollarından uzaklaştırmasına izin verecek ya da Valroy'un diğer sözde yoldaşları gibi onun dostu olabileceğini ama müttefiki olamayacağını kabul edecekti.

Ya da sevgilisi.

Şu anda oldukları şey bu muydu? Herkesin herkesle yatıp kalktığı Fae standartlarına göre kesinlikle değillerdi. Tanrım, gerçekten orada oturup Bayodan ve Cruinn'i mi izlemişti? Bir sızlanmayı bastırdı ve gözlerini kapadı. Olan olmuştu. Ve bunun suçlusu şarap değildi.

Son zamanlarda kendim hakkında çok şey öğreniyorum.

Valroy'un pençesinin alt kısmı biraz pürüzlüydü, tıpkı bir köpeğinki gibiydi ama yine de aşırı sivri olmayacak kadar pürüzsüzdü. Asıl sivri tırnaklar kötü şeylerdi ve parmağını ucuna bastırmaya cesaret edemiyordu. Kanayacağını biliyordu.

Avucunu insanlıktan nasibini almamış olanın üzerine koyarak parmaklarını pençeleri düzeltmek için kullandı, sonra tekrar gevşemelerine izin verdi ve nasıl bükülüp hareket ettiklerini izledi. Parmaklar uzun ve inceydi, kendisinininkinin iki ya da üç katı büyüklüğündeydi. Sanki normal parmaklarmış gibi etraflarına gümüş takılar takmıştı.

Ve onun için de öyle olduklarını düşündü.

Kanatlarının derisi o kadar yarı saydamdı ki, altındaki yastıkların kumaşını ve desenlerini seçebiliyordu. Ama parmaklarını yüzeyde gezdirirken, kırılğan ya da zayıf görünmüyordu.

Şimdi narin kanatlarla savaşa atılamazdı, değil mi?

O mu?

Kanadının "kolundaki" kemiklerden birinin izini sürdü, oradaki kas yapısına hayran kaldı. Altında kaybolduğu yere ulaştığında, sonunda başını kaldırıp baktı.

Onun kendisini izlediğini gördü. Safir gözleri kapalıydı ve yüz ifadesi hâlâ sakindi.

Ona gülümsedi. "Seni durdurumama izin verme." Bu sözlerde o kadar çok sıcaklık vardı ki, ne yapacağını bilemedi. Alaycı, küçümseyici, gaddar Valroy'a alışmaya başlamıştı. Hatta şehvetli, yırtıcı olanına bile.

Ama bu?

Sessiz anlarında?

Bu onu çok etkiledi. Yanakları biraz ısındı ve Valroy'un kanadını ezmemeye dikkat ederek oturmaya çalıştı. Üzerine oturmuştu. "Oh-"

"Acıtmaz. Okları ve kılıçları saptırabilirler. Kıçın bir savaş aleti sayılsa da kanatlarıma hiçbir tehdit oluşturmuyor." Sırıttı.

İşte bu Valroy'un rahat olduğu anlamına geliyordu.

"Hah, hah." Battaniyeyi kucağına çekti ama göğüslerini örtmeye zahmet etmedi. Artık onlara bu kadar aşınayken neden? Aptalca görünüyordu. Bakışları bir süre onların üzerinde oyalandı, ama hakkını yemeyelim, başını kaldırıp baktı.

"Şimdi ne olacak' diye merak ediyorsun, değil mi?" Kolunu kaydırarak elini kızın kalçasına koydu. "Buradan nereye gideceğiz?"

"Gerçek anlamda ve mecazi anlamda." İç çekti. "Bana imkânsız bir görev yükledin."

"Öyle mi? Sanırım bu sefer benimle bir anlaşma yapmak istediğini hatırlıyorum, küçük cadı." Kıkırdadı ve başını yastığa yasladı. "Ama söyle."

"Bana Labirent'i çözmenin ne demek olduğunu söyle. Bırak çözmeye çalışmayı, bulabileceğim bir bulmacası bile yok. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Omuzları çöktü. Kendini sönük hissediyordu. "Ve şimdi kendimi senin yatağında çıplak uyurken buluyorum. Benim düşmanım. Ne yapacağım ben?"

Bir nefes aldı, tuttu ve bıraktı. "Şimdi benim sempatimi bana karşı kullanıyorsun, Abigail. Çünkü seni bir kancanın ucunda kıvranırken seyretmeyi seviyorum. Ama hoşlanmadığım şey *yenilmen*. Bu kadar öfkeli olma yeteneğinizi iğrenç bir şekilde boşa harcıyorsunuz. Bana

O iri, hüznü, geyik gözlerini... İstedğin her şeyi sana vereceğim." Küçümsedi. "Ne kadar şeytani. Ne kadar da manipülatifsin."

"Beni manipüle etmek mi?" Hırladı ve parmağını ona doğrulttu, tüm durumu ne kadar ters anladığı konusunda ona ders vermeye hazırda ama adamın gözlerinin muziplikle parladığını gördü. Kaşlarını çatarak onun yerine açık avucuyla göğsüne olabildiğince sert bir tokat atmayı tercih etti.

Adam inledi ve kıkırdadı. "Pekâlâ. Bunu hak ettim."

"Ve çok daha fazlasını."

"Hm. Sadece dikkatli ol. Bana vurmandan oldukça hoşlandığımı fark ettim." Yüz ifadesi aç bir ifadeye dönüştü. "Ve ben de en iyi davranışımı sergilemek için çok çabalıyorum."

Yeterince aptalca
mı? Ona
inanmıştı.

"İstersen sana şöyle bir anlaşma teklif edebilirim." Diğer kanadının pençesini kaldırdı ve saçının uzun bir tutamını pençesine doladı. "Labirentimi keşfet. Onu tüm gerçek ihtişamıyla gör. Seni onun en neşeli şiddetinden ve en karanlık güzelliğinden korumama gerek yok... artık sen de bir fae olduğuna göre."

"Neden?"

"Anlamadığın bir şeyi nasıl çözmeye çalışabilirsin?"

Kız cevap vermek için ağzını açtı ve hiç cevabı olmadığını fark etti. "Ağaçlarınızın kökleriyle seyahat etmem gerekmediği sürece. Sanırım onlar-" Yüzünü buruşturdu. "Sanırım... bundan çok hoşlanıyorlar."

Adam güldü ve onu tutarak sırt üstü çevirdi. Kadın şaşkınlıkla ciyakladı ve kendini ona bakarken buldu. Adam gülümsedi. "Tabii ki hoşlanıyorlar. Ne de olsa onlar benim ağaçlarım." Eğildi ve onun çene çizgisini öptü. "Ve benim her şeyim..." Onun boğazını öptü. "Sana dokunmaktan hoşlanıyor..." Ve sonra köprücük kemiği. "Çok fazla."

Kadın adamın omuzlarını itti. Şaşırtıcı bir şekilde yumuşadı ve onu izlemek için başını tekrar yukarı kaldırdı. "Haklısın. Eğer şimdi başlarsam, hâlâ kısır olup olmadığını tam olarak test edene kadar beni durduramazsın."

Kadın ona vurmak üzereyken, adam bileğini yakaladı. "Hah! Vuruşların tahmin edilebilir hale geliyor-"

Kadın onu kasığından vurdu. Bu darbeye nefesi kesildi ve kendini tutamayarak yan tarafına yuvarlandı. Kadın ayağa kalktı ve ona dikkatle baktı. "Sana o kadar sert vurmadım."

Adam sakinleşmeyince öfkesi azaldı. Adam daha da içine kıvrılıp acı içinde inlediğinde kaşlarını çatı. "Valroy?" Uzandı ve

omzuna dokunmak için. "Valroy, gel, şimdi, ben-"

Ve bir kez daha kendini sırt üstü dönmüş halde buldu. Bu sefer adam onu omzunun üzerinden fırlattı ve kadın bir hışımla minderlerin üzerine düştü.

"Çok tatlısın." Güldü ve yanağını öpmek için başını eğdi. "Seninle dişlerimi çürüteceğim." Onu bıraktı ve parmağıyla burnunun ucuna dokundu. "Ders. Kesik başını ellerinde tutana kadar düşmanın yenildiğine asla inanma."

Kız ters ters baktı. Her ne kadar işe yaramış gibi görünse de. "O anda erkekliğini koparmamı takdir edeceğinden şüpheliyim."

"Kesinlikle hayır." Yataktan çıktı ve inleyerek kollarını başının üzerine doğru uzattı. Kanatlarını iki yana açarken sırtının çatırdadığını duydu. Pantolon giymişti ve bunun muhtemelen tamamen onun yararına olduğunu fark etti. "Açlıktan ölüyorum. Kahvaltı ister misin?"

"I..." Ne anlamı vardı ki? Yemek yemek istiyordu, özellikle de kim bilir ne kadar süre boyunca daireler çizerek yürüyecekse. "Tabii. Evet. Bu-" Kendini durdurdu.

Omzunun üzerinden sinsî bir sırıtış attı. "Öğreniyorsun. *Onlara durmadan teşekkür ettiğinde* yaratıklarına bunu kişisel algılamamaları için ne kadar çok ders verdiğimi biliyor musun? Pleh."

Yatağın kenarına oturmak için hareket etti, kürk battaniye hala etrafına sarılıydı. Hava henüz nefesini görece kadar soğuk değildi ama yine de serindi. Titredi ve battaniyeyi omuzlarına kadar çekti.

"Kendine kıyafet bulabildin mi? Yoksa sana bir şeyler hazırlayayım mı?"

"İdare edebilirim. Olmazsa da, görünüşe göre kendi kendime *yetiştirebilirim*."

biraz kıyafet. Tabii buna giysi denebilirse." Burnunu kırıstırdı. "Sarmaşıklar... ellerinden geleni yapıyorlar."

Yakındaki bir taş sütuna yaslanmış, gözlerinde yine muzip bir parıltıyla onu izliyordu. "Bunu görmeyi çok isterdim..."

"Hayır, çünkü onları benden koparmak için ısrar ettiğinde canımın acıyacağına inanıyorum." Önündeki havaya uzanıp zihninde bir çift pantolon canlandırmaya çalışırken, onun uluyan kahkahalarını duymazdan gelmek için elinden geleni yaptı. Sonra da iç çamaşırlarını. Daha önce giydiğinden farklı olmayan ipek bir gömlek tercih etti. Bundan daha kısıtlayıcı bir şey, canını kurtarmak için koşmak zorunda kalırsa yoluna çıkabilirdi.

Aklında hâlâ belirgin bir şekilde bu ihtimal vardı.

Tüm bu süre boyunca onu izledi, yüzünde gururlu bir gülümseme vardı. Giysilerini çekiştirmeye başlarken ona baktı ve giyinişini izlerken kızarmamaya çalıştı. Çoğunlukla başarılı olabileceğine inanıyordu. "Ne?"

"Sana hayret ediyorum, hepsi bu."

Gömleğini başına geçirdi ve ayağa kalktı, ancak hâlâ oldukça üşüdüğünü fark etti. Tabii ki üşüyordu. *Ben bir aptalım.*

Bileğine bir fiske vurdu ve havadan kürk astarlı bir palto çağırdı. Pençelerinden birinin kancasına takarak ona uzattı. Kadın paltoyu ondan aldı ve omuzlarına astı. Sıcaktı ve onun kokusunu taşıyordu; burnunu yakasındaki kırıksıklığa gömüp tadını çıkarmamak için kendini zor tuttu.

"Valroy?"

"Hm?"

Durakladı. Ona ne sormaya çalışıyordu ki? Sözcükleri bulmadan önce bir süre ceketinin düğmeleriyle oynadı. "Sana güvenebilir miyim?"

"Bana güvenmek mi?" Öfkelendi. "Elbette bana güvenebilirsiniz!" Bu ona kötücül bir bakış kazandırdı.

"Ah, şimdi, bunların hiçbiri." Parmağıyla onu işaret etme sırası ondaydı. "Sana ne zaman yalan söyledim? Seni yanlış yönlendirdim -sözlerimin başka şeyler ifade ettiğine inanman için seni kandırdım. Ama ne zaman, bir kez *bile olsa*, açıkça yalan söyledim?"

Ona on bin kez yalan söylediğini anlatmaya kalktı ama hiç yalan söylemediğini gördü. Zalim, korkunç, kibirli, egoist, çıkarıcı, alçak bir adamdı. Ama haklıydı. Ona bir kez bile açıkça yalan söylememişti.

Onun yerine adama küfretti ve sözlerini en kötü meyhanelerden duyduğu en iyi dizelerden esinlenerek şekillendirdi. "Seni çamur emici, göt yalayıcı, eşek herif..."

Onun küfürlerini bir öpücükle susturdu. Ona doğru adım attı ve onu kucakladı, pençelerinden biriyle başını kavradı ve hayal kırıklıklarını hızlı bir hareketle ezdi. Adam ayrıldığında, kızın gözleri kapanmış ve ona yapışmıştı.

Adamın nefesi yanağına çok sıcak geliyordu. "Sana benimle evlenir misin diye sorsam, evet der misin?"

"Eğer senden savaş planını durdurmanı isteseydim, evet der miydin?" Onun safir bakışlarıyla karşılaştı.

"Senin için bile değil." İ ekti. "Ben neysem oyum... ve her zaman da
"Ol öyle olacağım.

urd

um. "Biliyorum." Hüzünle gülümsedi ve avucunu onun yanağına dayadı. "Ve
" bu

bu yüzden asla istemeyeceğim. Ama tahtını da sana veremem."

Sanki gerçekten anlamış gibi bir kez başını salladı.

Ve bu onun kalbini daha da kırdı.

"Yemek." Onun elini tuttu. "O zaman Labirentimde yürüyeceksin. Sonra
akşam yemeği için seni almaya geleceğim, kollarımda uyuyacaksın ve yeniden
başlayacağız." Elini kaldırdı ve parmaklarını ısırdı. "Zamanımı geçirmek için
daha iyi birkaç yol düşünebilirim."

Adam onu götürürken, kız da düşünemediğini fark etmeye başlamıştı.

Lanet olsun.

ALTINCI BÖLÜM

"A nd... işte buradayız."

Abigail başını kaldırıp yanındaki adama baktı, adamın verdiği paltonun düğmesini parmaklarının arasında gergin bir şekilde çeviriyordu. Neden bu kadar korktuğunu bilmiyordu. Valroy'un ona zarar vermek istemediğini biliyordu.

Bu özel kurt onu farklı şekillerde yutmak istiyordu. Yanaklarının ısınmaması için elinden geleni yaparak önceki gecenin anısını geri itti. Dudakları sivri kulaklarının kenarına değdiğinde her şey daha iyi hale gelmedi.

Valroy onun arkasında durdu, elleri omuzlarına yerleşti. Sıktı. "Git. Keşfet. Ama uyarayım, Labirent üzerindeki hâkimiyetim tam... ama sen burayı evi olarak gören tüm yaratıklar için cezbedici bir biblosun."

"Burada güvende değil miyim?"

"Bu tamamen senin güvende olma tanımına bağlı." Mırıldandı ve dişlerini kızın kulak memesinin üzerinde gezdirdi. "Ama... eğer kendini ciddi bir çıkmazın içinde bulursan, seni kurtarmaya gelirim."

"Bir ücret karşılığında." Sözleri neredeyse sessizdi.

Elleri yavaşça kollarından aşağı kayarak kadının etrafında dolaştı ve onu göğsüne doğru çekti. Kanatlarından birinin pençesi kalçasını kavradı, uçları giysilerinin arasından ona batıyordu. Sırtındaki karanlık gümbürtü, ihtiyaç duyduğu kadar büyük bir uyarıydı. "Bir ücret karşılığında."

Ve orada olduğu kadar hızlı bir şekilde gitmişti. Kadının yanından uzaklaştı, her haliyle muhteşem ve *şeytani* bir prens gibi görünüyordu. Dudakları şeytani bir gülümsemeye dönüştü. "Gecenin tadını çıkar, benim tatlı küçük Seelie'm. Umarım korkunç bir canavar seni pençeleriyle yakalar..."

Kanatlarını bir koza gibi etrafına sardı ve onun boşluğa doğru katlanıp kayboluşunu izledi.

İç çekti.

Labirenti çözün. Labirenti keşfet. Ve bir canavarın onu yemeye kalkışmaması için dua etti, çünkü kaçışının bedeli daha büyük, daha tehlikeli bir canavarın pençesine düşmektir. *Muhteşem. Her şey tıkırında gidiyor.*

Sanırım bunun yerine onu öldürebilirim.

Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırarak döndü ve yürümeye başladı, on dakika boyunca kendi kendine hayatının ne kadar tuhaf ve talihsiz bir hale geldiğini mırıldandı. Ama en azından gerçekten bir hayatı vardı.

Kolyesiyle oynadı, başparmağını oyma ahşap baykuşun tanıdık çıkıntıları üzerinde gezdirdi. Etrafındaki ağaçlar güzel ay ışığıyla yıkanıyor, ona görebilmesi için fazlasıyla ışık veriyordu.

Labirent hâlâ ürkütücüydü, ölüm ihtiyacıyla zonklayan yaşamın uğultusuyla uğulduyordu. Ama kendini çok tuhaf bir gözlemci olarak buldu. Kendi başına yaşayan, bilinçli bir yaratık olan bir yerde yürürken, herhangi birinin olabileceği kadar güvendeydi. Balinanın içindeki Yunus gibiydi, tek farkı yaratığın iç organlarının haritasını çıkararak onu "çözmesi" gerekiyordu.

Hayır. *Harita* değil. Tir n'Aill'de her şey kendi başına özgürce dolaşırken, herhangi bir şeyin haritasını çıkarmanın bir anlamı yoktu. Hayır, Labirent'i *anlaması* gerekiyordu. "Yani," dedi kimseye. Ya da en azından görebildiği kimseye. Yalnız olduğundan oldukça şüpheliydi. "Seni daha iyi tanımak istiyorum. Olduğunuz ve olmuş olduğunuz şeyi hissetmek için. Çok minnettar olurum eğer-"

Zemin ayaklarının altında açıldı. Hiçbir uyarı olmadan, altındaki karanlığa bir delik açıldı, zemin gürledi ve yol verdi.

Ve o da onunla
birlikte gitti. Abigail
çıglık attı.

VALROY, bayılmadan önce su seviyesine ulaşmayı başaramamış bir deniz canavarının baygın bedeninin önüne, her türden etle dolu bir tabağı yere bıraktı.

Ayağıyla Anfar'ı dürttü.

Canavar homurdandı.

Daha sert dürttü.

Hiçbir şey olmadı.

İç çekerek ayağını geri çekti ve Anfar'ın sırtına bir tekme attı. "Kalk ayağa, seni akşamdan kalma, vıcık vıcık odun parçası."

Anfar burnunu çekti ve yüzünü ovuşturarak doğrulup oturdu. Ne kadar mutsuz hissettiğini söylemesine gerek yoktu, çünkü bu her halinden belliydi.

"Al bakalım." Valroy ona kanadının pençesinde tuttuğu bir fincan çayı uzattı.

Diğer adam irkildi, sonra gözlerini kısarak önünde havada tutulan nesneye baktı ve isteksizce aldı. Çayı yudumladı ve sonra yüzünü buruşturdu.

"Evet, evet. Berbat bir şey. Ama baş ağrına iyi gelecektir." Valroy yakındaki bir kayaya doğru yürüdü ve kanatlarını arkasına katlayarak oturdu, pençelerini omuzlarına dayadı. "Biraz yağlı yemek ye, çayını iç ve sonra gölün dibine sürünerek somurtacağını biliyorum."

Anfar başını öne eğdi, tel tel saçları yüz hatlarını gizliyordu. "Senden hoşlanmıyorum." Yine de yemek tabağına uzandı.

Valroy sırttı. "Hayır, sevmiyorsun."

Anfar et tabağını karıştırırken birkaç dakika boyunca sessizlik içinde oturdular. Valroy ay ışığında her zamanki gibi güzel olan göle bakıp düşünmekten memnundu. Kafasında tartışacak yeterince şey vardı.

Ve hepsi de onun etrafında dönüyordu.

"Sonunda onu becerdin mi?" Anfar çayına doğru mırıldandı.

"Hayır." Dirseklerinin üzerine yaslandı ve gerindi. "Onun kıvranışını izlemekten zevk alıyorum. Sen olsan yapmaz mıydın?"

"Sen de ona karşı *nazik* davranıyorsun. Onu korkutmak istemiyorsun. Bunu ona dokunma şeklinden anlıyorum." Anfar yemek tabağına ters ters baktı. "Onu seviyorsun."

"Ne olmuş yani? Başka bir kavga mı arıyorsun? Dostum, bırak kavga etmeyi, doğru dürüst görebildiğini bile sanmıyorum-"

"Sahip olduğun şeyi istiyorum."

Valroy gözlerini kırıştırdı. Doğrulup arkadaşıyla yüzleşmek için döndü. Kayadan kalkarak deniz canavarının yanındaki çakıllara doğru ilerledi ve onun yanına oturdu. Bir kanadını uzattı ve pençelerini diğer adamın omzuna yerleştirdi.

Ve açıkçası ne diyeceğini bilemiyordu.

ABIGAIL elini başına bastırarak bir iniltiyle uyandı. Düşmüştü. Ama ne kadar uzağa ve nereye, bilmiyordu. Parmaklarının altında ezilen yumuşak bir şeyin üzerinde yatıyordu. Yosun ve turba gibi kokuyordu. Serin ve nemliydi.

Ve karanlıktı.

Bir an için görüp göremediğini merak etti. Ama karanlığa daha yakından bakmak için gözlerini birkaç kez daha kırıştırdığında, çok garip, çok zayıf bir ışık olduğunu fark etti. Soluk, beyazımsı mavi bir tondaydı bu, duvarlarda ve etrafta tuhaf desenler çiziyordu.

Duvarlar mı?

Oh. Bir mağaradaydı. Etrafındaki duvarlar sarp taştandı, yosun ve garip parlayan... şeylerle kaygandı. Yukarı baktı. Üzerinde bir delik yoktu. Labirent onu nereye bıraktıysa, arkasındaki boşluğu kapatmıştı. Ayağa kalkarak kendini fırçaladı. En azından içinde bulunduğu oda oldukça genişti. Küçük bir yerde sıkışıp kalma fikriyle irkildi ve aniden et yiyememesinin yanı sıra küçük alan korkusu geliştirmiş olabileceğini fark etti.

Çok güzeldi.

Yosunların üzerinden duvara doğru adım atarken, soluk parıltının kaynağı netleştiğinde sessiz bir "huh" çekti. Mantarlar. Binlerce ve binlerce minik parlayan mantar. Şimdi onları daha yakından görebildiği için hepsinin aynı renkte olmadığını, mavi, deniz mavisi, beyaz, mor ve yeşilin bir dizi tonu olduğunu fark etti. İzlerken, küçük parlayan böceklerin birinden diğerine uçtuğunu ve yere indiklerinde renklerini mantarlara uyacak şekilde değiştirdiklerini görebiliyordu.

Etrafındaki mağarayı daha fazla incelemek için kendini bu büyüleyici manzaradan uzaklaştırması epey zamanını aldı. Bu ona ormandaki patikayı hatırlattı; uzun, her iki yöne de uzanan ve nereye gittiği kesinlikle belli olmayan bir koridor. *Sanırım buna Labirent deniyor. Öyle ya da böyle bir labirente benziyor olmalıydı.*

Bir yön seçti, uyandığında yüzünü gevşekçe döndüğü yönü, yürümeye başladı. Zemin ayaklarının altında serindi. Yosunla kaplı olmadığı yerlerde yüzey şaşırtıcı derecede kuruydu. Ara sıra duyulan su damlacıkları ya da sessiz bir rüzgâr sesi dışında duyulacak hiçbir şey yoktu.

Neyse ki yeraltı geçidinin koridoru onu hiçbir şekilde daraltmamıştı. Bununla başa çıkabileceğini sanmıyordu, düşüncesi bile tüylerini diken diken ediyordu.

Tam da işler sıkıcı bir hal almak üzereyken, garip parlayan mantarlar ve meyve sineği büyüklüğünde, renk değiştiren noktalardan oluşan dolambaçlı bir tünel boyunca bir saat kadar yürüdü.

O anda, aniden, böyle bir düşünceye sahip olduğu için kendine lanet etti. Eğer Labirent psişikse, onu duymuş olmalıydı.

Yerçekimi *değiştirdi*.

Aşağı aniden aşağı değildi. Yukarı aniden yukarı değildi. Yukarı onun arkasındaydı. Peki ya aşağı? Aşağı öndeydi. Öne doğru düştü, ayakları kayalardan kayd ve mağaranın koridorunda kontrolsüz bir şekilde ileriye doğru fırladı.

Çırpındı.

Ve çığlık attı.

Ne kadar süre düştüğünü bilmiyordu. Çok fazla çığlık atmaktan bayılıp bayılmayacağını merak edecek kadar uzun. Ama düşüş aniden sona erdiğinde, beklediği gibi olmadı - mağaradaki bir kıvrıma çarptı.

Bir su kütesinin içine düşmüştü.

Çok soğuk, zifiri karanlık bir su kütesine.

Dondurucu sıvıya ani çarpış, karnına inen bir yumruk gibiydi. Ciğerlerindeki tüm havayı bir anda dışarı attı. Karanlıkta yuvarlanırken yerçekimi bozulduğundan başı döndü. Havadan arta kalan boşluğu doldurmak için ciğerlerine su doldu.

Düşünemiyordu.

Hareket edemiyordu.

Her şey hissiz ve yavaştı.

Bu şekilde ölmek çok kolay olurdu...

Elleri beline dolandı. Bir şey onu çekiyordu -ne yönde olduğunu bilmiyordu. Haklı olarak umurunda da değildi. Her şey onu çevreleyen karanlığın içine gömülüyordu. Onu yakalayan canavar her neyse, onu öldüren şey o olmayacaktı.

Hatta ölebilir miydi?

O- bulmak üzere olduğunu varsaydı

Baş su yüzeyine çıktı. Su yerini taşlara bırakmıştı. Sırtına bir yumruk indiğinde öğürdü. Bir başka darbeye midesini dolduran suyu kustu. Vücudu maddeyi reddettikçe daha fazlası döküldü.

Birisi sırtına vurduğu yeri ovaladı. Yan yatmış, neredeyse bir top gibi kıvrılmış, öksürüyor ve hırıltılı nefes alıyordu.

Her şey çok sıcak geliyordu. Sıcağa rağmen titriyor ve tekrar öksürüyordu. Ama yavaş yavaş, azar azar normal nefes alabilmeye başladı. Acı içinde inledi. Ciğerleri *yanıyordu*. Her yeri ağrıyordu. Kendini çalıların arasında sürüklenmiş gibi hissediyordu. Gözlerini açıp başını kaldıracak gücü toplayabildiğinde, tamamen durgun bir gölün kıyısındaydı. Yüzeyi cam gibi görünüyordu. Üzerinden yansıyan tek ışık yakındaki yosunlardı.

Yüzeyi rahatsız eden bir şey vardı ama o kadar durgundu ki onu görmesi bir anını aldı. Omuzlarına kadar suyun içine gömülmüş bir figür. İki siyah, boş göz çukuru ona bakıyordu. İnsanlık dışı incelikte ve sivri dişler yüzünü kulaktan kulağa kaplamıştı. Sayılamayacak kadar çok olan bu dişler yukarı ve aşağı doğru kesişerek kalıcı ve ölümcül bir sırtış oluştıuruyordu. Uzun, siyah, ince saçları cılız, soluk, mavi-gri tenine doğru sarkıyordu. Bir cesedin rengindeydi.

Nefes nefese kaldı.

Sadece üst yüzü görünene kadar alçaldı. Ve tüm dünya için, kıyıya vurmuş bir cesede benziyor olabilirdi. Belki de kurbanlarını bu şekilde cezbediyordu.

Korkusunu bastırarak bir an kekeleydi, sonra dişlerinin arasından konuşmayı başardı. "Sen benim hayatımı kurtardın. Afalladığım için beni bağışlayın. Dünyanızda hâlâ çok yeniyim."

Yaratık hareket etmedi, sadece baktı.

Elinden geldiğince ona gülümsedi. Onu sadece kendisine söylendiği için kurtarmıştı, bundan emindi. Valroy muhtemelen tüm kölelerine onu çok fazla tehlikeye düşmekten korumalarını söylememiş olsaydı, yaratık bu kadar nazik davranmazdı.

Kelimenin tam anlamıyla, durum böyle olabilirdi.

Ama bu yine de kaba davranması gerektiği anlamına gelmiyordu. "Sizinle tanışmak bir zevk. Korkunç koşullar altında da olsa. Rahatsızlık verdimse özür dilerim." Ürperdi. Giysileri buz gibi suyla sıırılsıklam olmuştu. Valroy'un ona hediye ettiği kürk astarlı palto şimdi yarardan çok zarar veriyordu. Üzerinden çıkardı.

Yaratık suyun altında kayboldu.

Konuşkan adam.

Belki de konuşamıyorlardır.

Ya da belki de Anfar bir deniz canavarına göre oldukça konuşkandır.

Soğuğa rağmen kendi kendine kıkırdayarak ayağa kalktı ve bulunduğu yeri gözden geçirdi. Yeraltı gölünün pürüzsüz, kayalık kıyısındaydı. Kıyı her iki yönde de dik bir şekilde duvarlara doğru alçalıyordu, bu yüzden o yönlerde yürümesi mümkün değildi. Tek seçeneği arkasındaki tünelin karanlık açıklığıydı.

En azından tartışacak fazla bir seçeneği yoktu.

Dişlerini gıcırdatarak bir kez daha karanlığa doğru ilerledi.

Sanırım şaşırmamalıyım.

Neden Labirent'i keşfetmenin kolay olacağına inandım ki? Valroy'un üzerime titremesi bu yaratığın da titreyeceği anlamına gelmez. Ve kendi tarzında, belki de öyle. Kaç ruh bu yerde kapana kısıldı ve birkaç dakika içinde yutuldu?

Kaç kişi bu yerde kapana kısıldı ve başlarına gelen işkencelere rağmen acı çekti?

Donmuş bir göle atılmak, neredeyse boğulmaya terk edilmek, gerçekten korkunç görünümlü bir yaratık tarafından kurtarılmak ve sonra soğuktan titrerken biraz daha yürümesi söylenmek?

Çok daha kötüsü
olabilirdi. Çok, çok
daha kötü.

Hava ısınmaya başladığında rahat bir nefes aldı. Ateşin turuncu titreşimi duvarların pürüzlü yüzeylerini aydınlatmaya başladı. Hava yosunların yaşayamayacağı kadar kuru olduğu için yosunlar yok olmuştu. Gittiği yer her neresiyse, az önce bulunduğu yere benzemiyordu.

Metal üzerindeki çekiç sesi onu ürküttü. Yaklaşmasını yavaşlattı. Bir demircinin sesine benziyordu. Köşeyi döndüğünde hava aniden neredeyse boğucu bir sıcaklığa büründü ve böyle bir değişimin bu kadar çabuk nasıl gerçekleşebileceğini görmek için arkasına baktığında arkasındaki koridor yok olmuştu.

Sanırım burayı sevmedim.

İlerlemekten başka çaresi kalmayınca bir virajı daha dönerek devasa bir mağaraya girdi. Tavan onun üzerinde yükseliyor, kayaların sivri uçları sivriltilmiş, sarp parmaklar gibi ona doğru uzanıyordu.

Rekor bir sürede çok soğuktan çok sıcağa geçmişti. Hava kupkuruydu, neredeyse onu boğacaktı. Bu değişim başını döndürmüştü.

Odanın kenarlarında ne olduğunu anlayamadığı bir madde vardı. Hem sıvı hem de katı görünüyordu. Bazı yerlerde zift gibi karanlıktı ama hareket ettikçe ve ekmek kabuğu gibi çatladıkça altındaki kehribar kırmızısı sıvıyı ortaya çıkarıyordu. Bazı yerlerde yüzey parlıyor, alev alev yanıyor, sonra titreyip sönüyordu.

Üzerinde bulunduğu taş yol, sanki pekmez aniden tehlikeli hale gelmiş gibi, değişken, yavaş hareket eden, ateşli balcığın çok üzerindeydi. Aradaki mesafeden memnundu çünkü kenardan bakmak bile gözlerini sulandırıyor ve yakıyordu.

Metal üzerinde bir başka çekiç sesi dikkatini başka yöne çekti. Patika, hareket ettikçe içinden geçmek zorunda kaldığı büyük kayalarla doluydu. Sesin nereden geldiğini göremiyordu. Virajlardan birinin etrafında, bir şey onu kısa kesmeye zorladı.

Hiçbir uyarı olmadan, yüzüne o kadar yakın bir kayaya bir şey saplandı ki, etrafındaki havanın hareket ettiğini hissetti. Bir kılıç, zift gibi karanlık ve oniks gibi parlıyordu. Çığlık atmaya bile fırsatı olmamıştı, her şey çok hızlı olmuştu.

"Sen," diye bağırdı derin, gırtlaktan gelen bir ses. Bir figür yaklaştı - şimdiye kadar gördüğü en iri adamdı. Adam kızın üzerinde birkaç metre yükselmişti. Çoğu kapı aralığından daha genişti. Ve derisi, altındaki hareketli, yanan kaya gibi çatlamış ve kırılmıştı. Çatlakların altında da aynı parlayan maddeyi görebiliyordu.

Yüz hatları düzleşmiş geniş bir yüzün bir tarafı şekilsizdi, etten çok taş gibiydi, sanki taş onun üzerinde büyümüştü. Yüzünü buruştururken nefretle çarpılmış bir ifade vardı.

Gözleri ateş gibi parlıyordu.

Ağır, deri kaplı elini kaldırdı ve yanındaki kayaya sapladığı kılıcın kabzasını kavradı. Bakışlarında o kadar büyük bir nefret vardı ki, ölmek üzere olduğundan emindi. Tekrar.

Gerçekten de buradan hiç hoşlanmadığımı düşünüyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

T Abigail'in önündeki yekpare, yanan, korkunç adam kılıcı kayadan sanki sadece çam ağacına saplanmış gibi söktü. Bir an için adamın siyah metal kılıcı üzerine indirip onu ikiye bölmeyeceğini merak etti.

Bu yerde yaşayan hiçbir şey yoktu. Çekebileceği hiçbir güç yoktu. Sarmaşıkları çağrısına cevap verebilirdi ama ne kadar zaman içinde? Daha hızlı tepki veremediği için kendine lanet etti.

Ama dağ gibi adam oflayıp pufladı ve arkasını dönerek ondan uzaklaştı. Sol kolunun tamamı, yüzünü ele geçirmiş olan kayaya benzer, sarp yüzeyin aynısıydı. Kaşlarını çattı. Ne yapacaktı ki? Onu takip etmek zorundaydı, çünkü kızgın sıvı kayanın içinden geçen başka bir yol yoktu. Ama bunu uzun bir mesafeden yaptı. Hava keskin ve sülfür kokuyordu.

Şimdi kollarına dolanan sarmaşıklar kuru sıcakta büyümek için mücadele ediyordu. Valroy'un ona verdiği paltoyu tekrar üzerine geçirdi, şimdi nemli olmasından memnundu. Geri kalanı zaten hızla kurumaya başlamıştı.

Çın.

Çın.

Bir kayanın etrafından dolanırken patika genişledi ve devasa mağaranın ortasında büyük, dairesel bir alan yarattı. Ortada bir demirci ocağı vardı ama içi yanan kömürlerle değil, aynı korkunç yanan taşla doluydu. Demircinin yanında, her biri oniks benzeri metalden yapılmış bir dizi silah duruyordu. Baltalar, kılıçlar, mızraklar, aklına gelebilecek her şey. Kehribar rengi ateş ışığında parlıyor ve ısıldıyorlardı.

Ona fırlattığı kılıcın üzerine bir çekiç indiriyordu, sırtı ona dönüktü, omuzları kamburlaşmıştı. Abigail dairesel alanın kenarı boyunca süründü. Diğer tarafta bir çıkış vardı ve bu yerden ve kendisiyle hiçbir şey yapmak istemediği açıkça belli olan bu adamın varlığından ayrılmak için sabırsızlanıyordu.

Ama durup bitmiş silahların bulunduğu rafa bakmaktan kendini alamadı. Korkunç ve ölümcüllerdi ama... her biri kendi başına bir sanat eseriydi. Siyah metal bıçaklar -belki de taştan yapılmışlardı-

Özenle işlenmiş kabzaları ve kabzaları gümüşten yapılmış gibi görünüyordu.

"Savaş için," diye homurdandı adam. Burnunu çekti ve sonra yanındaki yere tükürdü. Tükürük düştüğü yerde tısladı. "Savaşlar."

"Çok güzeller."

Adam bir kahkaha attı. Son derece kaba bir kahkahaydı.

Kadın onun alaycılığına kaşlarını çatı ve başını eğdi. "Sizi yalnız bırakayım." Çıkışa doğru yöneldi ki adam tekrar konuştu.

"İşte ben buyum."

Kadın donakaldı. Benzer sözler ona Valroy tarafından birçok kez söylenmişti. Demirciye doğru döndü ve cevap vermeden önce bir an durakladı. "Olmak için yaratıldığın şey bu."

Adam ilk seferki kadar zalimce güldü. Çekicini taş ocağının kenarına vurdu ve dönüp ona dik dik baktı. "Bunun suçlusunun o olduğunu mu düşünüyorsun? Feh. Öğrenecek çok şeyiniz var *kraliçe*."

"Ben kraliçe değilim."

Demirci alay etti. "Öyle mi? 'Ona zarar verirsen acı çekersin,' diyor. 'Onu koru. Göster ona. Ona öğret.' Bu seni onun kraliçesi yapmaz da ne yapar?" Yere tekrar tükürdü, anlamayı pek de önemsemediği belliydi. "Sen. Pis, iğrenç bir Seelie. Tüm bunların kraliçesi mi? Bizim kraliçemiz mi? Senden nefret ediyorum."

"Bunu söyleyebilirim."

Bu onu tekrar güldürdü, öncekinden daha az kinle, az da olsa. Başını sallayarak işine geri döndü. "Silah yapıyorum. Şimdiye kadar yaptığım tek şey. Tüm hayatım boyunca. Bildiğim tek şey. Ben savaş makinesiydim. İhanete uğradık. Kendi işim tarafından bıçaklandım. Çamurda ölürken, onlar geldi. O geldi. Bana bir seçenek sundu. "Ya silah yaparsın ya da yapmazsın."

"Bunu ölüme tercih ettin. Bu pek adil değil-"

"Hiçbir şey adil değildir. *Hiçbir* şey adil değildir. Bunu neden yaptığım değil. Ben işimim. Ben buyum. Bu olmadan mı? Ben hiçbir şey değilim." Ona tiksinti dolu bir bakış fırlattı ve sonra kılıcı dövmeye devam etti. Kılıca vururken kafasının çekicinin altında olduğunu hayal ettiğini anlamak için bunu söylemesine gerek yoktu. "Anlamadın mı? İyi o zaman. Anlamana gerek yok."

Anlamadığım bir şeyi nasıl çözebilirim?

Nemli, kürk astarlı paltosuna sarılırken, birden kendini buraya gelmeden önce donmuş bir göle düştüğü için çok memnun buldu. Belki de amaç tamamen buydu. Bir an için gözlerini kapadı

ve iç geçirdi. Ona gösterilen paralellik pek de ince sayılmazdı. *Tüm hayatı savaş olan bir adam. Tüm amacı öldürme tasarımları yaratmak olan bir adam. Bu olmadan, bu adam bir hiç. Dağılıp giderdi.*

"Yanıyorsunuz. Anlıyorum." Dikkatini tekrar demirciye çevirdi. "Bu, ona katıldığım anlamına gelmiyor."

"Hayır, yok. Aynı fikirde olmanızın bir önemi yok. Bir bok değişmez." *Clang.* "Her zaman savaş olacak. Her zaman ölüm olacak." *Clang.* "Ne istersen yap, istediğin boktan tanrıya dua et. Fark etmez." *Clang.* "Hayatın olduğu yerde? Savaş var. Ölüm vardır. Durduramaz. Uzun sürmez."

Uzun sürmez.

Dünyadaki tüm ölümleri ve tüm savaşları durduramayabilirim. Ama bu seferlik durdurabilirim. Kalbi ağırlaştı. Valroy'u öldürürse, onun yerini almak için yeni ve daha tehlikeli bir tehdidin ortaya çıkmayacağını kim söyleyebilirdi? Ya Morrigan Valroy'un yoldan çekilmesini istiyorsa ve böylece onun yerine Unseelie tahtına daha ölümcül bir engerek koyabilecekse?

Savaş kaçınılmazdı.

Ölüm kaçınılmazdı.

Mesele sadece kimin, ne zaman ve nasıl öldüreceği idi. Zaman nehrinin akışını değiştirmeyi nasıl umabilirdi ki? *Hayır. Hayır, dünyayı oluşturan tek şey bu değil. Hayat, kahkaha ve neşe var. Birinin kurbanlarının kanıyla eğlenmeyi içermeyen kutlamalar da var.* "Bilgeliğinizi takdir ediyorum. İşinize dönmenize izin vereceğim." Yakıcı sıcaktan ve asık suratlı arkadaşlardan uzaklaşmak istiyordu.

Demirci kadın dönüp giderken güldü.

Abigail nihayet mağaradan çıkış yolunu bulduğunda muhtemelen saatler geçmişti. Kaybolduğu için değil, takip etmesi gereken tek bir yol varmış gibi görünüyordu. Ama bu yol yosunlu ve parlayan mağaralar arasında dolanıyor ve ona *düşünmekten* başka yapacak bir şey bırakmıyordu.

Ve düşünceleriyle baş başa bırakılmaktan hiç hoşlanmadığına karar verdi. Düşünceleri her zaman olduğu gibi Valroy ve onun etrafında dönüp duruyordu.

çıkılmaz. Onu öldürmek istemiyordu. Ve garip bir şekilde, ona Titania'ya güvendiğinden daha çok güveniyordu.

Kraliçenin ona yalan söylediği konusundaki ısrarı da buna dahildi. Bunu kişisel olarak algılamadı. Kraliçe neden ona yalan söylemesin ki? O tehlikeli bir tehditti. Naif, Tir n'Aill dünyasında yeni, güçlü ve Valroy'un iktidara yükselişinin anahtarı.

Onun varlığında giderek daha rahat olan biri.

Ondan nefret etmeliydim. Ondan tiksiniydim. Onun maskaralıklarını eğlenceli, şakalarını komik ya da dokunuşlarını cazip bulmamalıydim. Onu ve hedeflerini iğrenç bulmalıydim. Ve zaten Gle'Golun'a girmesinin nedeni de tam olarak buydu. Ama bu onu tam olarak başladığı yere geri döndürmüştü, eğer Titania'ya inanılacak olursa, garip yeni güçlerle ve eskisinden biraz daha az ölümlü olarak.

Henüz kimse bu teoriyi test etmemişti.

Birinin bunu yapacağı an için hiç de hevesli değildi.

Test edeceklerdi. Bundan emindi. Bir suikastçının aniden ortaya çıkıp kafasını koparmaya çalışması muhtemeldi. Eğer tekrar büyürse, Abigail sadece *onun olmasını* ve bir şekilde farklı olmamasını umabilirdi.

Yosun yeşili tırnaklarına baktı ve bir nefes verdi. Kürkünü -artık kurumuş, biraz da gevrek olsa da- kendine sararak yürüdü, düşündü, yürüdü, düşündü, yürüdü ve düşündü.

Ve hiçbiri onu bir yere götürmüyor gibiydi.

Ama sonunda ay ışığı önündeki taş zemine vurdu, pürüzlü yüzeye parlak, soluk şekiller düşürdü, mantarların ve titreyen küçük böceklerin parıltısını gölgede bıraktı. Gülümsedi. Labirent'tekiler biraz sinir bozucu olsa da, dışarıda ağaçların arasında olmak rahatlatıcı olacaktı.

Sinir bozucu ve ona biraz fazla *tanıdık*. İçlerinde seyahat etmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayınca ürperdi, sanki ona çok uygunsuz şekillerde dokunuyorlarmış gibi. Bu, etrafta dolaşmak için bu yöntemi kullanma fikrini en iyi ihtimalle ürkütücü hale getirdi.

Ve en kötüsü de baştan çıkarıcıydı.

Fae dünyası... ölümlülerin dünyasından farklıydı. Cinseldi. Dokunmaya dayanıyordu. Teşekkür sözleri hakaret olarak kabul edilirdi, ama şefkat özgürce alınıp verilirdi. Başka bir şey olmasa bile, bu dürüst bir yoldu. Birbirlerini arzulayanlar bu dürtülerini özgürce harekete geçirebilirlerdi.

Titania'nın Valroy'la ilgili konuşması aklına geldi. Kraliçe ile Kanlı Prens'in birlikte uyumuş olmalarına şaşırmamıştı, gerçi uyuduklarından da şüpheliydi. Ama Titania, Abigail'i sadece... bunu sisteminden atması için teşvik etmişti. Tıpkı bir kez kovulduğunda etkisinden kurtulacağı bir zehir gibi.

Na'len'in ona enjekte ettiği zehri paylaşırken elini Valroy'un onu ısırduğu boynuna götürdü. O havuzda onun kucağında oturduğunu, ellerinin vücudunda dolaştığını hissettiğini hatırlıyordu.

Onun dilini sadece bir gece önce hatırlıyordu. Bu düşünce yanaklarını ısıttı.

Belki de en iyisi basitçe... bu işi bitirmektir. İkisinin de arzuladığı şeye boyun eğmek ve sabahın soğuk ışığı üzerine geldiğinde, ona olan hayranlığını geride bırakmak.

Sadece umut edebilirdi.

Mağaranın ağzından dışarı adımını attığında, arkasından gelen bir gümbürtü duydu. Mağara küçük, kayalık uçurumun içinde kaybolduğunda, kayalar kayarak deliği örtmek için hareket ettiğinde şok olmadı. Bir an sonra, sanki orada hiç yol yokmuş gibiydi.

Buna Labirent denmesinin bir nedeni var sanırım.

Nefes alarak patikadan ormana doğru ilerlemeye başladı. Sadece bir tane vardı. Bir süre sonra, sessizliği *bir şeylerle* doldurma ihtiyacıyla kendi kendine sessizce mırıldanmaya başladı. Havada süzülen müzik eşliğinde mırıldandığını fark ettiğinde duraklayıp durması için uzun dakikalar geçti. Bunu farkında olmadan yapıyordu, melodi çok zayıftı.

Ama şimdi kulaklarını dikip duymaya zorlayacak kadar yüksekti. Bir boru orguna benziyordu, babasının onu çok küçükken götürdüğü Carlisle'daki büyük kilisedekilerden birine benziyordu. Ormanın ortasında neden bir boru orgu olduğunu merak ederek sesin geldiği yöne doğru ilerlemeye başladı.

Yine de suçlunun kim olduğunu bilebileceğinden şüpheleniyordu.

Sesi takip etmek için patikayı terk etmek zorunda kaldı, ağaçların arasından yürüdü ve bir ölümlü olarak yaptığından çok daha az korkuyla kütüklerin ve kayaların üzerinden atladı. Ağaçların çok *kişisel olmalarına* rağmen kendisine zarar vermek istemediklerini biliyordu.

Melodi düşünceli ve neredeyse kederli bir parçaydı ve ustalıkla çalınmıştı. kulağa neredeyse imkansız geliyordu için tek bir kişi tarafından yapılması

Kendilerini. *Tabii dört elleri yoksa.*

Kendini başka bir açıklıkta bulduğunda şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Alana hakim olan devasa bir boru orgu yüzünden değil, her tarafı çevreleyen şeylerden oluşan dağlar yüzünden.

Tablolar. Mobilyalar. Gümüş takımlar ve kaseler. Kıyafetler, ev parçaları -Hatta bir ağaca yaslanmış koca bir kapı bile gördü. Bu ona Titania'nın ona gösterdiği hazineyi hatırlattı. Ama aradaki en büyük fark, yığınların arasında mücevher ya da sikke namına hiçbir şey olmamasıydı. Orada burada bazı mücevherler ve silahlar görebiliyordu ama bunların çoğu insan eşyası gibi görünüyordu. Çoğunluğu kiliselerden çalınmış gibi görünüyordu. Haçlar, sıralar, vitray pencereler, şamdanlar ve benzerleri.

Cam bir kutunun içinde bir ceset olabilecek bir şeyin yanından geçti. Yüzey tam olarak görülemeyecek kadar bulanıktı ve cevabı öğrenmekle pek de ilgilenmiyordu.

Boru orgu devasaydı, borular gökyüzüne kadar uzanıyordu, diğer birkaç sıra ağaçlara yaslanmış ya da alanı dolduran eşya yığınlarının üzerine konmuştu. Melankolik melodisini gecenin içine doğru kükrüyordu, öyle ki sesi içinde yankılandığını hissedebiliyordu.

Havayı makineye iten dev körükleri pompalayan, tekerlekleri döndüren ve büyük ipleri çeken küçük, soğanlı yaratıklar ordusunu neredeyse fark etmedi.

Karmaşık bir şekilde oyulmuş ve boyanmıştı. Hangi kiliseden çalınmış olursa olsun, daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyor olmalıydı. Ön tarafa doğru yürüdüğünde Valroy'un bankta oturduğunu, başını eğmiş ve gözlerini kapatmış olduğunu görünce şaşırmadı.

Çaldığı müziğin içinde kaybolmuştu. Ve birden, o da öyle oldu. O kadar zarif ve kolay hareket ediyordu ki, her tuşun yerini bakmadan biliyordu. Kanatlarının pençeleri harekete sorunsuzca katılıyor, kolları çekiyor, tuşlara basıyordu.

Valroy'un koyu mavi saçları dallar halinde yüzünün önüne düşüyor, birkaç ufak bakış dışında yüzündeki ifadeyi gizliyordu. Yüz hatları, her notasında çaldığı müziğe uyuyordu.

Bu bir özlem şarkısıydı. Bir keder şarkısı. Bir yalnızlık şarkısı.

Bir aşk şarkısı.

Gözlerine yaşlar geldi ve kendinden geçmiş bir halde izlerken gözyaşlarının düşmesine izin verdi. Müzik sonunda bittiğinde ve parmaklarını tuşlardan kaldırdığında

Org sesi etraflarındaki ormanda yankılandı.

Sırtını dikleştirdi ve kanatlarını omuzlarının üzerine katladı, pençeleri önünde kenetlendi. Bir elini umursamazca sallayan küçük, şişkin yaratıklar karanlığa doğru kaçıştılar. Valroy ayağa kalktı ve yaptığı her harekette ne kadar zarif olduğuna kapıldı. Sırtındaki kaslar nasıl da dalgalanıyordu. Ay ışığı saçlarını nasıl parlatıyor, gece yarısı siyahından maviye çeviriyordu.

Tüm eski tanrılar adına, o da etrafındaki tablo yığınları kadar sanat eseriydi.

Gitmek için döndüğünde onu gördü ve şaşkınlıkla sarsıldı. Hafifçe parlayan safir gözleri kırpıştı. "Abigail?"

"Ah. Ben-ah-" Gözlerini ve yanaklarına süzülen kurumaya yüz tutmuş gözyaşlarını sildi. "Müzik duydum ve-"

"Ne halt etmeye ağlıyorsun?" Adam orgu yerleştirdiği kaideden aşağı atladı ve kaşları endişeyle çatılmış bir halde ona doğru yürüdü. "Seni kim incitti?" Bir eliyle kızın bileğini yakalayıp yüzünden çekti ve diğer eliyle hafifçe dokunarak başını kendisine doğru eğdi. "Ne oldu?"

"Ben iyiyim." Gülümsedi ve başını salladı, yanakları onun endişesi karşısında ısındı. "Senin müziğin yüzünden. Etkilendim, hepsi bu."

"Buraya nasıl geldin?" Gökyüzüne bakarak homurdandı. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

"Ben... bir mağaraya düştüm. Sonra da neredeyse boğulacağım bir yeraltı gölüne. Bütün günü donmak ve yanmak arasında gidip gelerek geçirdim." Yüzünü buruşturdu. "Demircinizden pek hoşlandığımı sanmıyorum. Ve bu açıkça karşılıklı."

"Oh?" Güldü. "Hayır, ikinizin iyi anlaşacağını sanmıyorum." Ona bakarken bir kaşını kaldırdı. "Sen de çok dağınıksın. Gel. Yemekten önce seni toparlayalım." Elini tuttu ve onu insan dünyasından çaldığı belli olan saçma sapan ve değerli eşya yığınlarından uzaklaştırmaya başladı. "Koleksiyonumu beğendin mi?"

"Ben senin organını daha çok seviyorum." Adamın yüzü şeytani bir sırıtışla yarıldığında, ne söylediğini fark ederek utanç içinde feryat etti. "Kastettiğim bu değildi ve sen-ah!" Adam onu kollarına alıp kolayca taşıyınca sözünü yarıda kesti. Düşmekten korkarak kollarını adamın boynuna doladı.

Adamın gözlerinde bir şey parlıyordu. Şefkatten daha derin bir şey. Bu, yüzünün daha da ısınmasına neden oldu. "Sen çok eğlenelisin, küçük Seelie. Gerçekten de çok eğlenelisin. Saatlerce oynadım ve şimdi açlıktan ölüyorum. Seni temizleyelim ve yemek yerken *organım* hakkında uzun uzun konuşabiliriz."

Kadın bir iniltiyle adamın bu işin peşini bırakmayacağını anladı. Çok uzun bir süre için değil.

Onu itmesi gerekiyordu.

Ama adam onun ağırlığını kolayca taşımasına rağmen... Kadın kollarını adamın boynundan çekmedi. *Ben lanetliyim.*

SEKİZİNCİ BÖLÜM

V alroy prensesini büyük, bakır bir küvetin önüne oturttu. Altı kişi rahatlıkla sığabilirdi -ya da yedi, bir keresinde saymıştı- ama bu sefer sadece onun için olacaktı.

Ne yazık ki, sadece onun için.

Küveti dolduran sıcak suyun yüzeyinden yükselen buhar, sonbaharın soğuk havasına karışıyordu. Sanki Anfar'ın ya da onun gibilerin sudan sıçrayarak çıkmasını bekliyormuş gibi kızın suyun kenarına doğru süzülüştünü izledi. Kadın temkinli bir ifadeyle ona baktı.

"Ne?" Sırıttı.

"I..." Başını iki yana salladı. "Sıcak bir banyo hayatımda hiç tatmadığım bir lüks." Elini suya daldırdı, berrak sıvının etrafında dönerek yüzeyi dalgalandırdı. Kaşları çatıldı ve kaşlarını çattı. "Bu konuda ne düşünmem gerektiğinden emin değilim."

"Zavallı, aşırı öfkeli küçük şey." Aralarındaki mesafeyi kapatan adam, onun yakınlığı karşısında yanaklarının hafifçe pembeleşmesini izlerken gülümsedi. Gözleri irileşti ve avcının görüş alanındaki bir dişi geyik gibi dondu kaldı. Birçok açıdan öyleydi de. Ve birçok yönden, ok ve yayı kullanan da oydu.

Elini kaldırarak keskin tırnaklarını kızın saçlarında gezdirdi ve lal rengi saç tellerini yüzünden geriye doğru taradı. "Bu sadece bir hediye, Abigail."

"Senden gelen bir hediyenin bağları vardır."

Kıkırdayarak başını eğdi ve kızın şakağına bir öpücük kondurdu, bir an bile fazla oyalandığından emin oldu. "Çoğu zaman, evet. Bu sefer mi? Hayır. Yorgun ve ağrılı görünüyorsun ve her yanın kir içinde. Hadi, soyun ve tırman." Kız ona bir bakış attığında, adam sıırıttı. "Seni zaten çıplak gördüm, küçük cadı. Tadına baktım. Neden hâlâ bu kadar utangaçsın?"

Omuzları çöktü. "Dürüstçe söyleyemem. Haklısın, ama yine de..."

"Yine de aramızdaki bu çekime boyun eğmenin bir şekilde seni küçülttüğünü hissediyorsun." Kanatlarından birinin pençelerini kızın paltosunun yakasına doladı ve giysisini silkmesine yardım etti. "Teslim olmanın seni güçsüz kılacağına inanıyorsun."

"Teslim olmanın tanımını da bu zaten, değil mi?" Gömleğini alt kenarından kavradı ve başının üzerinden yukarı kaldırarak o güzel, mükemmel göğüslerini ortaya çıkardı. Dişlerini geçirebileceği ve pençeleriyle harika bir şekilde kavrayabileceği kadar büyüktü. Pantolonunun bağcıklarını çözmeye başlamak için arkasını döndüğünde, adam ona doğru adım attı. Kadın nefesini tutarak doğruldu ve adam da bu fırsatı değerlendirerek o harika, yumuşak ve esnek memeleri avuçlarının içine aldı.

"Çaresizlik zayıflıkla aynı şey değildir." Dudaklarını kızın boğazına bastırdıktan sonra dilini kızın sevimli sivri kulaklarından birinin yanından yavaşça geçirdi. Kızın gözleri kapalıydı ve dudaklarını aralayarak ona yaslanmıştı. Sesini onun çok hoşuna gittiğini bildiği o alaca gürültüye alçaltarak kalçalarını kendi kalçalarıyla küvetin kenarına bastırdı. "Söğüt rüzgâra karşı eğilir ama kırılmaz. Toprağın gümbürtüsü en güçlü ağaçları devirebilir, yine de hayat onun yıkılmış halinden büyür."

"Tavşanın cesedi otları beslediği kadar" -ellerini yanlarında gezdirirken kelimeleri duraksadı, pençeleri omuzlarını kavradı- "kurdu besler. Biliyorum. Ben buyum, biliyorum. Senin avın. Ama ben... sırf seni arzuladığım için senin amaçlarına uygun olduğumu düşünmeni istemiyorum."

Mükemmel.

Mükemmel küçük cadı.

"Her zaman iki konunun tamamen ayrı olduğunda ısrar ettim, değil mi?" Adam kadının çenesini öptü ve kadın başını eğerek boğazını ona açtı. Kendine engel olamayarak inledi. Dişlerinin ensesini sıyrmasına izin verdi. Kadının ona karşı ürpermesi, kasıklarına doğru bir heyecan gönderdi, zaten hatırı sayılır olan ihtiyacını sıkılaştırdı ve şişirdi.

Pantolonunun bağcıklarını çözdü ve vücudundan aşağı indirdi, arkasında diz çöktü, bunu yaparken omurgasından aşağı öpücükler bıraktı. Güzel kıcı ona çıplak kaldığında, yanaklarından birinin etini ısırdı. Kız bir çılgılık attı, zıpladı ve ona vurmak için döndü. Vahşi salınımı savuşturdu ve kızın ne kadar kızgın görüldüğüne sessizce güldü.

Yıldızlar, onun kızgın olmasına bayılıyordu.

Dilini kızgın bölgede gezdirdikten sonra ona sırtlamakla yetindi ve ellerinin kızın bacaklarında gezinmesine izin verdi. Teni ayak bilekleri ve el bilekleri çevresinde yeşile boyanmıştı ve bu bölgelerden yukarı doğru yayılarak bacaklarına ulaşıyordu.

Dirsekleri ve dizleri yumuşak bir geçişle. Renklenme illerini koyu kahverengiden, st üste geldikleri yerlerde zengin bir yaprak dökmeyen yeşile dönüştürdü.

Hâlâ her noktayı saymayı planlıyordu.

"Hadi, içeri gir. Yoksa akşam yemeğine geç kalacağız." Ellerini bacaklarında gezdirip arkasını kavramak için hareket ederken mırıldandı. "Boş ver. Yemeğin canı cehenneme. Eğil. Seni tekrar tatmama izin ver."

Bu, tahmin ettiği gibi onu harekete geçirdi. Adam onun yanaklarını ellerinin arasına alamadan, kadın hızla bir bacağını kaldırdı ve ani değişim karşısında tıslayarak sıcak suya adım attı. Topuklarının üzerinde geriye yaslandı ve kadının bakır küvete tırmanışını izledi, leğenin halkasını çevreleyen banka yavaşça oturmadan önce bir an tereddüt etti.

"Tanrım." Kıkırdadı. "Bu... bu oldukça sıcak."

"ok mu sıcak?" ne doğru eğildi, kollarını bakır dudağın kenarına dayadı ve kendi parmaklarını suya daldırdı.

"Hayır. Hayır, sanmıyorum." Bir nefes verdi ve omuzlarını yuvarlayarak suya daha da gömüldü. "Sanırım bundan oldukça hoşlandım."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Gözlerini kapadı, leğenin kenarına, onun yanına yaslandı ve adam gerginliğin gözle görülür bir şekilde onu terk edişini, yüzündeki korkulu ve endişeli çizgilerin uyurken takındığı ifadeye dönüşmesini izledi.

Kendine engel olamadı.

Kvetin kenarında onun arkasında diz çökecek şekilde yer değiştirdi, kollarını ona doğru uzatarak yumuşak bir kucaklama yaptı ve yanağını öpmek için başını eğdi. Bu hareketin olabildiğince nazik olmasını diledi. Olabildiği kadar korkutucu olmamaya çalıştı. Muhtemelen başarısız olduğunu biliyordu. Bu genellikle yapabildiği bir şey değildi.

Ama kadın sertleşmedi. Başını geriye yaslayıp adamın omzuna dayadı ve kendini ona gösterdi. "Bana katılır mısın?" diye fısıldadı, kelimeleri zar zor duyuluyordu. Sözcükler, sanki eliyle onun boyunu kavrayıp okşamış kadar etkiliydi. Çünkü bu temkinli, belirsiz bir soru değildi. Bu bir davetti.

Kendini onun derinliklerine gömmek için bir davet.

Bir iniltiyi bastırdı ve başını eğdi, zevk içinde kabarıırken onu biraz daha sıkı tuttu. Hayır. Hayır, henüz zamanı gelmemişti. Onu küvetine alacaktı, ona izin verdiği her yere alacaktı. Onu sahip olduğu her alıntı insan saçmalığının üzerine eğecek ve onu bir hayvan gibi azdıracaktı.

Ama bu gece değil.

Çünkü onu sadece becermek için bir davet istemiyordu.

Onu sahiplenmek için bir davetiye istiyordu.

Onu almak için.

Ham, hayvani ve saf. Beklediği şey buydu.

Ve bu gece o gece değildi. Belki yarın, eğer her şey planladığı gibi giderse. Kükreyen ihtiyacını ve çaresizliğini bastırmak için kendini zorlayarak başını kaldırdı ve alçak sesle, isteksizce iç geçirdi. "Hayır, benim tatlı cadım. Bu gece olmaz."

Kız dönüp ona baktığında, azarından dolayı kafası karışmış ve belki de biraz incinmiş bir halde, adam dudaklarını dudaklarıyla yuttu. Kadının zihninde ona ihtiyacı olmadığına inanmasına neden olabilecek her düşüncüyü susturdu. Kız ona karşı tatlı tatlı inledi ve dudakları bal ve elma tadındaydı.

Yıldızlar göz kırpıp sönene kadar onu öpebilirdi. Kendini onun içinde boğabilir, onu doyasıya içebilir ve hâlâ daha fazlasına ihtiyaç duyabilirdi. Nefes alma ihtiyacı duyarak öpüşmeyi bitirdiğinde, kadın kollarında gevşek bir şekilde dinleniyordu, dudakları ayrılmış ve gözleri kapanmıştı. Bir teslimiyet ifadesi.

Adamın asla bıkmayacağı bir ifade.

Yakındaki bir tepsiye uzanarak bir kalıp sabun ve bir bez aldı ve kadın orada dinlenirken, gözleri kapalı ve onun kucaklamasından kurtulurken, diğer eliyle ovmadan önce kalıbı cildinde okşayarak onu yavaşça temizlemeye başladı.

"Çok güzel," diye fısıldadı, sabunu göğüslerinin üzerinde gezdirirken, kollarındaki yaratığa neredeyse hayranlık duyuyordu. Hassas, kırılğan, savunmasız, esnek ama tıpkı bahsettiği ağaç gibi, görünüşe göre durdurulamaz. "Çok güzel..."

"Neden bana katılmıyorsun, Valroy?"

"İlk seferimiz burada, bu şekilde olmayacak." Ellerinden birini kızın karnında gezdirdi ve kızın kavrayışına doğru eğildiğini hissetti. "Hayır, küçük Seelie. İlk çiftleşmemiz bundan çok daha şiddetli olacak. Çünkü senin istediğin bu ve ikimizin de buna ihtiyacı var."

Adam onun çekirdeğini avuçlarken nefesi kesildi. Kıvranıyordu ama bacaklarını ayırarak ona yer açtı ve adam kadınlığının tepesindeki hassas sinir yumağını okşamaya başladı. Sarsıldı ve küçük bir çığlık attı ve adam onun yanağına doğru sırttı.

"İşte bu, küçük Seelie," diye mırıldandı ona karşı. "İşte bu kadar."

"Ben-ben *bunun-şiddet-olmasını* istemiyorum." Adam onu çalıştırırken kelimeleri kekeleydi, gerginliğin dalga dalga üzerine geldiğini hissetti.

"Evet. Evet, istiyorsun. Seni labirentimde avladıktan sonra alacağım. Seni kovalayacağım, seninle dövüşeceğim ve kazanacağım. Seni zorla yere indireceğim ve tıpkı vahşi yaratıklar gibi *yetiştireceğim*." Alçak ve insanlık dışı bir sesle hırladı ve iki parmağını -keskin tırnakları yüzünden fazla oynatmamaya dikkat ederek- kızın vücuduna bastırdı. "Seni benim yapacağım, küçük Seelie."

"Valroy-" Kız feryat etti ve adam onun zevkinin doruğa ulaşmasını izledi. Vücudu onun etrafında kenetlenirken çıkardığı ses bir hırıltıya dönüştü. O kadar sıkı, o kadar sıcaktı ki onu sıcak sudan çıkarıp açıklığın taş zeminine anlamsızca fırlatmamak için ruhunun her zerresini harcadı.

Parmaklarını nazikçe ondan çekerek, onu kesmemeye dikkat ederek elini sudan çıkardı ve parmaklarını yalayarak temizledi. Onun tadıyla inledi ve yanakları kızarıp utançla arkasını döndüğünde bu ses bir kıkırdamaya dönüştü.

Derin bir nefes aldı, bir saniye tuttu ve bıraktı. Bezi bıraktığı yerden kavrayarak, hiçbir şey olmamış gibi onu temizlemeye devam etti. Kadın titriyordu ve yüzündeki ifade fevkalade perişandı.

Arzu, kafa karışıklığı, korku, şehvet, heyecan, endişe ve *ihtiyaç*.

Evet. Bu gece ekeceği tohumlar bunlardı. Ve belki de yarın, bereketli bir ürün toplayabilirdi.

İşini bitirdiğinde ona olabildiğince masum bir şekilde gülümsedi. "Akşam yemeği için hazır mısın? Açlıktan ölüyorum."

Ve o şaşırtıcı bakışlardan birine daha maruz kaldı.

Seni seviyorum, Abigail Moore.

ABIGAIL, Valroy'un dünyada hiçbir anlam ifade etmediğine ve ne kadar tuhaf ve öngörülemez olduğu için gerçekten bir deli olabileceğine karar verdi. Ona sahip olmayı ne kadar çok istediğini birkaç kez belirtmişti ve kız ona kendini teklif ettiğinde, o... reddetmişti.

Ve onun yerine başka bir şekilde ona sahip olacağını söyledi.

Vücudunda öylesine tehlikeli ve ateşli bir heyecan uyandırmıştı ki, parmakları kesinlikle yardımcı olmuş olsa da, neredeyse sadece onun tehdidiyle bile zevki doruğa ulaşmıştı.

Tanrım. Ona dokunma şekli hayatında daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Şefkatli ve güçlü, nazik ve acımasız, veren ve alan, hepsi aynı anda. Havlulandıktan sonra giymesi için ona kıyafetler verdi - dar bir pantolon ve bazı ışıklarda yarı saydam olduğuna yemin ettiği ipek bir üst.

Kadın bunu ona yakıştıramadı.

Yemeklerini yalnız ve göreceli bir sessizlik içinde yediler. Nadiren konuşmalar da, adamın safir gözleri onu hiç terk etmedi. Yaptığı her hareketi izliyor, içlerine çekiyor, ezberliyorlardı. Ve tüm dünya için, sadece bir yılanın avını nasıl takip ettiğini düşünebiliyordu.

Ve canavarın saldırmasını nasıl dilediğini.

Onunla birlikte küvete girmesini istemişti. Sonunda aralarındaki gerginliği bitirmek için. İkisine de istediklerini vermek için. Ama kızgınlığına rağmen onun haklı olduğunu da biliyordu. Ona vahşi ve tutkulu Kanlı Prens efsaneleri anlatılmıştı ve o... bunun nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu.

Kurdun ısırığını hissetmek istiyordu.

Tüm bu süre boyunca ona gülümsedi, dudaklarındaki ince kıvrım ona kafasının içinde neler olup bittiğini tam olarak bildiğini söylüyordu. Onun her hareketiyle sarsılıyor, saldıracağı anın o an olup olmayacağını merak ediyordu.

Ama hiçbir şey olmadı.

Yemek yediler. İçtiler. Yemekleri bittiğinde, adam onu elinden tutup yatağına götürdü. Yine de yastıklarına uzanıp gerinmekten ve memnuniyetle gülümsemekten başka bir şey yapmadı.

"Bayodan ve Cruinn nerede bu arada?" Platformun kenarına oturmuş, onu izliyordu. Uzanıp bir elini kanadının kenarında gezdirdi, hâlâ onlardan etkileniyordu. "Yerin altındayken beni bulamadıklarında çok şaşırdım. Neredeyse boğuluyordum."

"Neredeyse boğuluyordun ama boğulmadın. Hiçbir zaman tehlikede değildin." Bir gözünü uykulu bir şekilde açıp onu izledi, sonra tekrar kapattı. "Senin güvende olduğunu biliyorlar. Onlar... başka tehditlerle uğraşıyorlar."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çattı, sanki platformun altında bir canavar varmış gibi ayaklarını yerden kaldırdı. "Başka suikastçılar mı?"

"Belki de. Emin değilim." Onun gerginliğine kıkırdadı ve kanadı gerilerek kızın etrafında kıvrıldı ve onu kendi tarafına çekti. "Dünyada öyle yaratıklar var ki, ben bile onlara karşı savunmada zorlanıyorum. Ama sen güvende olacaksın. Bunun için sana söz veriyorum."

Onunla birlikte gitti ve yanına uzandı. Ona karşı duyduğu his sinir bozucu olduğu kadar sakinleştiriciydi de. Ama kesinlikle bağımlılık yapıyordu. Adam battaniyeyi üzerlerine çekti, kanadı kızın üzerine yerleşti.

Adamın eli kızın yan tarafında boş boş durup onu kucaklayarak kendine çekerken, kız elinin dolaşmamasından dolayı hayal kırıklığına uğradığını fark etti. O anda hissettiği pek çok şey vardı. Birbiriyle çelişen pek çok şey. Ama kesin olan bir şey vardı. Rahattı. Sıcaktı.

Kendini güvende hissediyordu.

Ayrılmak istemiyordu.

Ve kendini avlanmak için biraz istekli buldu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Anfar'ın içinde birini öldürmek için derin ve ezici bir dürtü vardı.

Ancak Ayışığı Sarayı'nın meseleleriyle uğraşırken bu genellikle beklenen bir şeydi, bu yüzden tamamen şaşırmamıştı. *Neden ikinci komuta bende?* Değildi, gerçek anlamda değildi. Hiç kimse bunu açıkça ifade etmemişti. Sadece Valroy müsait olmadığında beklentileriyle ona geliyorlardı.

Ve birçok açıdan bu muhtemelen daha kötüydü. Baş ağrısının geçmesini dileyerek şakağını ovuşturdu. Gözlerinin arkasındaki şiddetli ağrının suçunu sadece çok fazla alkole yükleyebilse neyse.

Bunun yerine, bol miktarda *politikadan* kaynaklanıyordu.

"Bu onun doğuştan hakkı. Onu oyalayabildiğimiz kadar oyalayabiliriz ama şu bir gerçek ki o bir prens ve bir gün -bugün ya da yarın- kral olacak," dedi diğer lordlardan biri olan Dük Hanlen, duvarın dibinde durduğu yerden başını kederle sallayarak. "Savaş kaçınılmaz. Seelie kızıyla evlense de evlenmese de."

"Onunla evlenebilir mi ki?" Leydi Yuna cevap verdi. "Bunun için bir örnek var mı?"

"Bunun onu durduracağını mı sanıyorsun?" diye homurdanarak cevap verdi Dük. "Aksine, bu meydan okuma hoşuna gidebilir. Ne olursa olsun, Abigail Moore'un varlığı konusunda yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Hayır, yok." Lord Bayodan Hanlen'e soğuk bir bakış fırlattı, siyah aslan kuyruğu arkasında sinirli bir şekilde sallanıyordu. Dört kelime bir tokmak gibi yere düştü. Cadı için kötü bir kaderin söz konusu olmayacağı açıktı.

Bayodan neden Valroy'un fiili yardımcısı değildi? Anfar hiçbir şeye kızgınlıkla bakmadı. Keçi kral güçlüydü, saygı ve korku uyandırıyor ve neredeyse prensin kendisi kadar tehlikeliydi.

Nefret etse de cevabı biliyordu. Bayodan ve Valroy keskin müttefikler olsalar da dost değillerdi. Anfar, Din'Glai'nin prensin kafasının içinde neler olup bittiğine dair en ufak bir fikri olan tek üyesi olma gibi şüpheli bir ayrıcalığa sahipti.

Ve şu anda Valroy'un hedefi acı verecek kadar açıktı ve bacaklarının arasında duruyordu. Bu kolay bir mazeret olabilirdi - Valroy sadece kızışma ihtiyacına kapılmış bir köpekti. Ve bir dereceye kadar, evet, iyi,

Bu doğruydu. Ama Kanlı Prens'in doldurmak istediği daha derin bir boşluk vardı. Çünkü Abigail'i seviyordu ve böyle bir durumda kalan tüm ruhlar gibi, onun da kendisini sevmesini diliyordu.

Anfar'ın çenesi titredi. Evet, bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Sevilme arzusu.

"Eğer Abigail prensle evlenmek istiyorsa, o zaman prensle evlenmelidir," diyerek etrafında devam eden tartışmayı böldü Anfar. Dürüst olmak gerekirse nereye gittiğini bile takip etmiyordu. Çok şey kaçırdığından da şüphelenmiyordu.

"Onunla oynadığı yeni oyun ne olacak? Baharın ilk çözölmesiyle birlikte onu tacını giymeye zorlayacakmış?" Yuna başını salladı, kollarını sinirli bir meydan okumayla göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Bu konuda herhangi bir seçeneği varmış gibi görünmüyor."

"Onunla tanışmadınız. O izin vermediği sürece ona hiçbir şey yapılmayacak." Anfar gözlerini kapadı ve başını yaslandığı ağaca yasladı. "Valroy her şekilde oyununu oynamak zorunda. Ve bu da farklı değil. Ama Seelie cadısının savaşmak ve kaybetmek niyetiyle tahtanın başına oturduğunu düşünmüyorsanız, aptalsınız demektir."

Sessizlik.

"Ve dahası." Gözlerini açtı ve ayrılmak niyetiyle ağacı itti. Bu kadarı ona yetmişti. "Mesele Valroy'un kaçınılmaz olarak tahta çıkması değil. Bu yarın için bir sorun. *Bugünün* sorunu, topraklarımıza yapılan bu saldırılar konusunda ne yapmak istediğimiz. Seelie kaltak kraliçesi casuslarını gönderdi. Onlara karşı savunma yapmalıyız. Çoğu zaman öyle görünmese de, Seelie'ler bizim düşmanımız. Valroy değil."

Yine sessizlik. Ancak Bayodan belli belirsiz gülümsüyordu.

Yaşayan ve ölmüş tüm tanrılar adına, Anfar politikadan *nefret ederdi*. Topuklarının üzerinde dönerek karanlığa doğru yürüdü ve kendini uzayda yolculuğa bıraktı. Huzur içinde somurtabileceği gölüne dönmek istiyordu. Belki akşamın ilerleyen saatlerinde, serseri bir deniz aracını yok etmek için insan dünyasına doğru yola çıkacaktı. Bir gemi yemeyeli uzun zaman olmuştu ve bu hoş bir eğlence olabilirdi.

Evet. Yapacağı şey buydu.

Birkaç talihsiz denizciyi yiyip yutacak ve onları sulu bir mezara gönderecekti.

Onu daha fazla neşelendirecek bir şey düşünemiyordu.

ABIGAIL sıcak, rahat ve tüylü bir şeyin yanında uyandı.

Tüylü.

Bu garipti.

Başını kaldırarak, kendisiyle hâlâ uyumakta olan Valroy'un arasına bir şekilde girmeyi başarmış olan büyük bir yumruya baktı.

Bu bir köpekti. Kafası karışmış bir halde kaşlarını çattı. Açık kahverengi, tüylü bir köpekti, bir tür çoban köpeği olabilirdi. Baş aşağı duruyordu, bacakları her yöne uzanıyordu ve horluyordu.

Çevresini kontrol etmek için etrafına bakması gerekti. Evet, hâlâ Labirent'teydi. Güneş alçalıyordu ama hâlâ dışarıdaydı, gökyüzü duman benzeri bir örtüyle kaplıydı. Yüzünü ovuşturarak doğruldu ve köpeğe baktı.

Orada olmamalıydı.

Orada olmaya hakkı yoktu.

Ve orada olması, uyuyan prens uyanır uyanmaz ciddi sorunlara yol açacaktı.

Köpeği dürttü. "Puck-" diye fısıldadı. "Puck, uyan." Köpek tekmeledi, burnunu çekti, homurdandı ve yuvarlandı. Tam Valroy'un üzerine, arka bacaklarıyla göğsüne vurdu. Tısladı ve uzanarak köpeği ondan uzaklaştırmaya çalıştı. "Hayır, hayır, hayır-"

Ama artık çok geçti.

Valroy homurdanarak sırt üstü yuvarlandı ve Puck'ın tekmelediği göğsünü ovuşturdu. "Bu da ne...?"

Anında yüzü öfkeyle buruştu. Sonraki birkaç dakika uzuvların, kanatların, bağırıışların ve ürkmüş çığlıkların bulanıklığıyla geçti. Abigail, Valroy'un Puck'ı yataktan fırlatmasını ve hemen peşinden koşmasını şaşkınlıkla izledi. Puck, prensin koleksiyonundan bir yığın barındıran masalardan birinin altına koştu ve yoluna çıkan birkaç sandalyeyi devirdi.

"Bekle!" Yataktan fırlayıp onları takip etti ve kendini öfkeli prens ile sinmiş, inleyen köpeğin arasına soktu. "Dur!"

Valroy sertçe doğruldu, yüzü çarpık bir öfke maskesine dönüşmüştü. Yüzünü buruşturdu, keskin dişleri ortaya çıkmıştı. "Yolumdan çekil, Abigail."

"Hayır." Gle'Golun'un sarmaşıklarının kollarına dolandığını hissetti, saldırmaya hazırdı. "Ona zarar verme."

"O şey bir köpek değil." Masanın altındaki iti işaret etti. "O *Robin Goodfellow*. Oberon'un ikinci adamı ve gelmiş geçmiş en tehlikeli Seelie'lerden biri."

"Bunu biliyorum!" Tereddüt etti. "Şey, çoğunu biliyordum. Bana zarar vermek için burada değil."

"O bir casus," diye homurdandı Valroy, kanatları yanında açılmıştı. Puck mızızlandı ve kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak onun arkasına saklandı. "O bir casus. Onun sadece Oberon'un ayakçısı olduğunu mu düşünüyorsun? Adını biliyor olabilirsin - o oyundaki maskaralığı biliyor olabilirsin - ama onu tanıyorsun."

"Bana karşı nazik olduğunu ve dostum olduğunu biliyorum." Abigail yumruklarını sıktı. "Bu beni ne kadar saf yaparsa yapsın, ona zarar vermene izin vermeyeceğim. Neden burada olduğunu bilmiyorum ama bunun bize zarar vermek için olduğuna inanmıyorum."

"Haklısın. Çok safsın." Valroy hışımla ondan uzaklaştı, vücudu gergindi. "Benim yanımda ona acı çektirmemi mi istiyorsun? Seelie casus şefi mi? Labirentime fark edilmeden girdi, yatağıma girdi! Lanetli olsa bile tehlikeli olmadığını mı düşünüyorsun?" Öfkeden kanatlarını açmış, yüzünü ona dönmüştü. "Benden çok şey istiyorsun, küçük cadı!"

Korkuyla geri çekilme dürtüsüyle savaşıyor, umutsuzca yerini korudu. Onu gördüğünde ürperdiğini hissetse bile. Yatakta onun yanında yatarken kim ve ne olduğunu unutmak kolaydı. Leydi Astaşa'nın ona gösterdiği, önüne çıkan herkesi katlederek doğduğu tarlanın anısı zihninde canlandı.

O Kanlı Prens'ti.

Onun tehlikeli, güçlü, katil bir savaş lordundan başka bir şey olduğuna inanmasına asla ama asla izin vermemeliydi.

Ve bu onu bu kadar tahrik etmemeliydi. Onu hiç heyecanlandırmamalıydı. Boğazındaki yumruyu yuttu ve çenesini meydan okurcasına kaldırdı, her ne kadar cesareti bir sopa evinden başka bir şey olmasa da. "Haklısın. Sizden çok şey istiyorum. O zaman neyi takas edelim Prens Valroy?"

Kanatları gevşedi ve parlayan gözlerinde şeytani bir parıltıyla ona baktı. Güldü, alçak ve zalim bir sesle. Kızın omurgasından aşağı bir soğuk dalgası yuvarlandı. Ona doğru tek ve yavaş bir adım attı. "Bu köpek senin için çok mu önemli?"

"Ben de herhangi bir arkadaşım için aynısını yapardım."

"Hm." Valroy ona doğru yavaş bir adım daha atarak aralarındaki mesafeyi bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar daralttı. O zaman

Bir parmağını çenesinin altına soktu ve başını ona doğru eğdi, bakışlarını toplayabildiği kadar güvenle karşıladı. "Pekâlâ. Onun Labirentimdeki varlığı karşılığında seninle takas yapacağım. O senin... Seelie saray mensubun olacak. Kalbimin iyiliği için bunun olmasına izin vereceğim. Ta ki oyununu açığa çıkarıp seni Oberon ve Titania'ya ihbar ettiğini öğrenene kadar. O zaman kellesini mızrağa geçireceğim. Ve sen benim yolumda durmayacaksın. Anladın mı?"

Tanrım, benden çok daha iri. Ağzı kurumuştı. Sorunu çözmek için yutkundu ama bu konuda yapılabilecek pek bir şey yoktu. "Evet. Eğer burada kalır ve Seelie sarayına güveninizi boşa çıkarırsa, hayatını kaybedecek."

Adamın eli kadının boğazına yerleşti; parmakları bir yanda, başparmağı diğer yanda, kadının nabzının üzerinde duruyordu. Sıkmadı. Sıkamak zorunda da değildi. Onun ne kadar güçlü olduğunu biliyordu. "Ve onu öldürecek kişi sen olacaksın."

"Ne?"

"Evet, Seelie cadısı. Bu benim takasım. Planlarımı bozmak için senin arkandan iş çevirdiğini ortaya çıkardığında... onun hayatına son verecek kişi sen olacaksın. Kıpırmızı çiçeklerini ona doğru uzatacak ve onu bütünüyle yutmalarına izin vereceksin."

"Ben-hayır, öyle değil-"

Elinin hafifçe sıkılması onu susturdu. "O zaman onu şimdi senin için öldüreceğim, hm? Labirent'e izinsiz girmek ölüm cezasıdır. Hangisi olsun? Şimdi benim elimle mi ölsün, yoksa birkaç gün sonra senin elinle mi?" Yüz hatlarına yayılan sırıtiş saf bir kötülüktü.

Evet, onun kim ve ne olduğunu asla unutmasa iyi olurdu.

Seçim açıktı, o amacına ulaşmıştı ve Puck'ın bir daha asla Labirent'ten çıkamayacağından emin bir şekilde onunla ticaret yapıyordu. Ama en azından Puck'a, onun burada art niyetle bulunmadığına dair, pek olası olmasa da, en ufak bir umutla yaşama şansı veriyordu.

Hadi ama, lanetinden birkaç yıl kurtulması karşılığında Unseelie'yi gözetlemek için burada olduğunu düşünüyorsunuz değil mi? Uzun, titrek bir iç çekişle uzandı ve adamın elini boğazından nazikçe itti. Şaşırtıcı bir şekilde, adam ona izin verdi. "Beni aptal yerine koyacağını bilsem de bu takası kabul ediyorum."

"Sevimli bir aptal. Ama evet. Sen bir aptalsın." Tırnağının sivri ucunu kızın burnunun ucuna dokundurdu.

Gözlerini devirerek masaya döndü ve çömeldi, hâlâ güçsüz olan yavruya hafifçe gülümsedi. Seelie lordu. Her neyse. "Sorun yok." Elini ona doğru uzattı. "Seni güvende tutacağım."

Puck elini kokladı, sonra parmaklarını yaladı ve yavaşça masanın altından sürünerek çıktı, tereddütlü bir hareketle ona baktı. Onun yanağını yaladı.

Kıkırdayarak onu okşadı ve sırtındaki tüyleri karıştırdı. "Senin bir köpek olmadığını düşünmek hâlâ çok tuhaf."

"Evet. Gerçekten. Bunu unutma, seni pireli melez." Valroy, hızla arkasına atlayan Puck'a doğru tehditkâr bir adım attı. "Burada *benim* zevkim için bulunuyorsun. Yanlış bir hareket yaparsan derinden bir kemer yaparım."

Köpek inledi ama kuyruğu hâlâ sinirli sinirli sallanıyordu. Kadın içini çekti ve Puck'ın başını öptü. "Onu görmezden gel. O sadece sinirli." Ayağa kalkarak, kalçasına yaslanan köpeğe gülümsedi. Kulağının arkasını kaşdı.

Valroy'un yüzündeki mutlak tiksinti ifadesi neredeyse komikti, eğer bu kadar ölümcül olmasaydı. "Hayal kırıklığımdan ve iyi niyetimden bahsetmişken, geceni iyi değerlendirmeni tavsiye ederim." Bakışları tekrar Valroy'a kaydı ve iğrenme duygusu bir anda ağzının kurumasına neden olan hayvani bir açlık karışımına dönüştü.

"Neden?" Ondan bir adım geri çekildi ve Puck bir kez daha onun arkasına saklandı. Berbat bir bekçi köpeği olmuştu. Sanırım onu suçlamıyordu.

"Sabrım tükendi. Sana karşı nazık olma zamanım sona erdi." Alay etti. "Bu gece ay batmaya başladığında... benim olacaksın. Av devam edecek."

"Ben-ama-" diye kekeledi, yanakları anında alev alev yanmaya başladı. Bir anda dehşete düşmüştü -gerçekten, çok korkmuştu- ve bir beklenti kasırgasına kapılmıştı. Ondan bir adım daha uzaklaştı. "Hazır değilim ve-"

"Ve umurumda değil." Kanatlarını açtı. "Geldiğimde küçük *hayvanın* yanımda olmasa iyi olur. Gidin. Kalan saatlerini nasıl istersen öyle geçir."

Konuşma şekli bunu bir idam gibi gösteriyordu. Ve belki de öyleydi. Bu adamın şiddet içeren tavırları hakkında çok fazla uyarı duymuştu.

Valroy'un "seviştiği". *En azından Titania normal yollardan ölemeyeceğimi düşünüyor gibi.*

Bunun iyi bir şey olup olmadığını bilmiyorum.

"I-" Bocalayan cümlesinin geri kalanını ağzından çıkaramadı.

Muhtemelen en iyisi de buydu. Ne söylemeye çalıştığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Valroy eliyle bir işaret yaptı.

Ve sanki aralarındaki boşluk artık on adım değil de, bir şekilde endişe verici bir hızla genişlemişti. Durduğu yer artık prensin yakınında değil, belki de Labirent'in diğer tarafına kadar uzaktayken ağaçlar yanından vınlayarak geçti.

Yönünü kaybetmiş bir halde yere düştü, hareket ve altındaki zeminin gürültüsü dengesini koruyamayacağı kadar fazlaydı. Puck yere yığılmış, kulaklarını kafatasına dayamış, yüksek sesle hırıliyordu.

Ama bu, prensin ağaçların arasında yankılanan kahkahasını ve son uyarı sözlerini bastırmadı.

"Gölge batan ayın üzerine düştüğünde, av başlar, küçük cadı."

ONUNCU BÖLÜM

" Ne yapmalıyım?"

Abigail köpeğe bu soruyu neden sorduğunu bilmiyordu. Puck İngilizceyi gayet iyi anlıyor gibiydi. Ama konuşamıyordu.

Yine de ona bir sopa getirebiliyordu.

Yürümeyi bıraktı ve adamın ayaklarının dibine bıraktığı dalın budaklı kısmına baktı. Ve güldü. Uzun zamandır gülmediği kadar çok güldü. Kuyruğunu toprağa vurarak ve dilini dışarı sarkıtarak oturduğunda, kendinden inanılmaz derecede memnun görünürken, amacının bir parçası da bu gibi görünüyordu.

Uzanıp başını okşadıktan sonra kulaklarını karıştırdı. "Çok gülünçsün. Sen bir köpek değilsin. Bunu hepimiz biliyoruz. Neden öyleymişsin gibi davrandığından pek emin değilim."

Sopayı pençeledi ve sabırsızca havladı, açıkça ona gecikmenin ne olduğunu soruyordu.

Tekrar gülerek sopayı aldı ve fırlatmaya hazır bir şekilde havaya kaldırdı. Ön ayakları üzerinde zıplayarak onun önünde hopladı, kulakları ileride, atmaya hevesliydi.

"Sen gerçekten gülünçsün." Sopayı fırlatabildiği kadar sert fırlattı ki bunun hâlâ acınacak bir mesafe olduğundan emindi. Eğer gelişmiş güç fae olmanın bir parçasıysa, hâlâ bu konuda nasıl ustalaşacağını öğreniyordu. Sopa çok uzağa gitmedi. Ama Puck için yeterince uzağa gitmişti, o da herhangi bir normal, gizli olmayan Robin-Goodfellow köpeğinin sevinciyle sopanın peşinden hevesle koştu.

Onu yakaladı ve ona doğru koşarak ayaklarının dibine bıraktı. Omuz silkerek onu aldı ve tekrar fırlattı, atışlar arasında yürüdü, bir yakalama düzenine girdi.

Puck'la birlikte.

Başını salladı ve hayatının ne kadar tuhaf bir hal aldığını mırıldandı. Puck oyuna ara verip yere kapaklanıp kasıklarını yalamaya başladığında kıs kıs güldü ve yürümeye devam etti. "Belki de köpek olarak çok fazla zaman geçirmişsindir. Gerçi Valroy uzanabilseydi eminim o da aynı şeyi yapardı."

Valroy.

Onu başına geleceklerle tehdit ederkenki sesini hatırlayınca ürperdi. Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Onunla ilgili her şey öyle ya da böyle kaçınılmazdı. Ama yavaş ve emin adımlarla, karanlığına ve yarattığı dehşete rağmen... aynı zamanda giderek daha cazip hale geliyordu.

Keskin pençelerine ve acımasız kahkahasına rağmen değil. Ama bu yüzden.

"Bana ne oldu böyle? Bu dünya beni ne hale getirdi? Bu beni ne tür bir şehvet çılgınlığına sürükledi?" Sopayı tekrar fırlattı, Puck'ın eğlenceli maskaralıkları dikkatini dağıtmıştı. Puck onu gülümsetiyordu ve onunla birlikte olduğu için çok mutluydu.

Puck ona kelimelerle cevap veremedi.

Ama yine de onu neşelendirebilirdi.

"Hayır, kendimi kandırıyorum. Ölümlü bir kadınken onu istiyordum. Bu yüzden ölmeyi seçtim. Ama... bu yanlış." Adam sopayı tekrar ayaklarının dibine bıraktıktan sonra kadın sopayı tekrar fırlattı. "Hissettiğim şey -istediğim şey- akli başında biri bunu neden istesin ki?"

Puck sanki çok önemli bir noktayı kaçırıyormuş gibi sızlanarak arka ayakları üzerinde zıpladı. Bu kadar yükseğe zıplayacak kadar büyük bir köpekti ve kadın kendini hafifçe etkilenmiş buldu. Sopayı aldı ve sonra kuyruğunu sallayarak ona hırladı. Tuhaf bir kombinasyondur.

"Ne yapıyorsun sen?" Kadın kaşlarını kaldırarak ona baktı ve sopanın diğer ucunu çekiştirdi. "Seni tuhaf köpek. Sanırım çok uzun zamandır böylesin. Vahşileşmeye başlıyorsun-"

Valroy'un sözleri.

"Seni zorla yere indireceğim ve vahşi şeyler gibi yetiştireceğim."

Oh. İç çekti. "Ben böyle olmak için yaratılmışım. Anlıyorum. Doğanız gereği bir köpeksiniz. Ben... koşmaya, kaçmaya, savaşmaya ve düşmeye mahkûmum." Morrigan'ın sözleri oğlununkilere katıldı. *"Onun avı olacaksın."*

Ve olmuştu da.

Bu hale gelmesinin -ahşap eş, ağaç perisi, orman yaratığı, yaşamın vücut bulmuş hali ya da Titania'nın olduğunu iddia etmek istediği her neyse- tek bir nedeni vardı, sadece tek bir nedeni. Morrigan onu uyarmıştı ama o anlamamıştı.

Valroy bir kurttu.

Ve o da bir tavşana dönüştürülmüştü.

En azından bu gece başıma geleceklerin bir kısmından zevk alacakmışım gibi görünüyor. Beni bir kütüğün üzerine fırlatıp tecavüz etmeyecek olmasının bir yararı var. Sanırım o bile bu kadar alçalmayabilir. "Mesajınızı şimdi anlıyorum. Ama buna katılmıyorum. Ben onu arzulamak için yaratılmadım. İşin içinde büyü var diye onun gazabını üzerime çekmesini istemedim." Kaşlarını çatı. "İnsanken de böyle bir eğilimim vardı. Onu gördüğüm andan itibaren. Fae olmamın bununla bir ilgisi yok, belki de daha da kötüleştirdi." Sözlerini Morrigan'a, dinlediğinden emin olduğu Valroy'a ve ayrıca Puck'a söylüyordu.

Sopayı tekrar fırlatmasını sabırsızlıkla bekliyordu. "Sanırım gecemi, ardından gelecek olan şiddetli sefahati bekleyerek geçirmenin yolları arasında, seninle getir götür oynamak o kadar da kötü bir liste değil." Onu fırlattı, duramayacak kadar hızlı koşarken gülümsedi ve arka tarafı ön tarafına yetişerek onu bir yığın halinde yere devirdi. Ayağa kalktı, başından kuyruğuna kadar silkelendi ve koşar adımlarla ona geri döndü, oyun sona ermişti. Kadın onun tüylerini karıştırdı. "Teşekkür ederim."

Elini yaladı.

"Sanırım acıktım. Sanırım Valroy'u kahvaltı için fazla üzdün. Bakalım kendimize yiyecek bir şeyler bulabilecek miyiz?" Cevabı biliyordu; sadece onu heyecanlı görmek istiyordu.

Puck coşkuyla havladı, kuyruğunu arkasında tüylü bir kırbaç gibi salladı.

"Peki o zaman. Bakalım bu konuda ne yapabiliriz." Köklerin arasından geçmek onu geride bırakacağı için söz konusu bile olamazdı ama ağaçlardan yol göstermelerini istemek daha önce de işine yaramıştı. Elini uzun yapılardan birinin kabuğuna dayadı ve sessizce istekte bulundu. *Sanırım dostane bir arkadaşla ihtiyacımız var, bizi oraya götürebilecek kapasitede olduğun kadar.*

Ağaçlar yer değiştirip hareket ederek yürüdükleri yerin soluna doğru keskin bir şekilde yönelen yeni bir yol açarken gülümsedi. Başını o yöne doğru salladı ve Puck ileride keşif yapmaya başladı, tırıs tırıs yürüyor ve yeri kokluyor, her yaprağı ve çakıl taşını inceliyordu.

Hayır, gününü geçirmek için hiç de kötü bir yol değildi. En azından kafasını dağıtıyordu.

Çoğunlukla.

Biraz.

Belki biraz.

Hayır, kendine karşı dürüst olsaydı, hiç de değil. Ama arkadaşlık yine de buna değirdi.

TITANIA ÖFKE İÇİNDEYDİ.

Orada, masasının üzerinde gümüş bir tabak duruyordu. İnsanların işaretleriyle damgalanmış ve kazınmış olan bu tabağın Valroy'un oldukça geniş ve saygısız ölümlü "kalıntıları" koleksiyonundan olduğu açıktı. Onu üzen şey tabak değildi.

Üzerinde oturan kafaydı.

En sinsi casuslarından birinin cam gibi, görmeyen gözlerine bakarken çenesi seğirdi. Orada, ağzında, sanki süt emen bir domuzmuş gibi oraya itilmiş, kıpkırmızı bir elma vardı. Kabuğu normal bir elma olamayacak kadar *kırmızıydı*. Hayır, nereden geldiğini çok iyi biliyordu.

Çünkü Abigail, iki koruyucusuna bir mesaj olarak zifiri siyah kabuklu, yarı saydam yapraklı ve en kanlı kırmızı meyveli bir elma ağacı yetiştirmişti. Bu Valroy'un işi değildi, doğrudan Valroy'un işi değildi. Valroy'un işi çok daha korkunç olurdu. Belki bir kan kartalı. Ama bu değil.

Bu keçi kralından gelen bir mesajdı.

Yüzünü buruşturarak olay yerinden uzaklaştı ve ellerini saçlarının arasına sokarak özel odasına doğru hışımla yürüdü. Lord Bayodan, ajanlarını Unseelie diyarına gizlice sokma girişimlerini atlatmakla görevlendirilmiş olmalıydı.

Ama sadece bir tanesini yakalamışlardı.

Bu bir uyarıydı, evet... ama onu caydırmak için yeterli değildi. En ufak bir şekilde bile.

Sadece daha dikkatli olmak zorundaydı.

İki ağaç arasında asılı duran minderli sandalyesine gömülüp ileri geri sallanmasının keyfini çıkarırken parmaklarını çenesine vurdu ve düşündü. Bir piyon kaybetmişti. Ama oyunda çok daha fazla taş vardı.

Ve şimdi rakibini tanıyordu. Ve daha da önemlisi, teorisi doğrudu. Valroy'un dikkati dağılmıştı. Karşısında oturan prens değildi. Gözlerini kapatarak, sonraki adımlarının olası tüm sonuçlarını düşünmeye başladı. Öfkesi soğuyup yatıştı ve kısa süre sonra gülümsemeye başladı. Evet. Bu iş iyi sonuçlanacaktı.

Keçi kral zor bir rakipti. Ama aşılamaz bir rakip değildi.

ABIGAIL ormandan çıkıp çakıllı kıyıya adımını attığında okyanusun sesine gülümsedi. Kimi bulmak üzere olduğunu hissediyordu. Puck önden koşuyor, kuyruğunu sallayarak dalgalara doğru atlıyor, altında gizlenebilecek her türlü tehlikeyi umursamıyordu.

Örneğin, gemi yiyen dev bir deniz canavarı gibi.

Kıyıya yaklaştığında, çimenlik kısımda, gelgitlerin ulaşamayacağı kadar yüksekte küçük bir ahşap kulübe görünce şaşırdı. Pencereleden kehribar rengi ışıklar süzülüyor, kabaca kiremitle kaplanmış çatıdan çıkan metal bacadan dumanlar yükseliyordu.

Labirent'in onu görmesi için getirdiği yer Anfar değildi. Huysuz deniz canavarının küçük, ahşap bir kulübede yaşadığını hayal bile edemiyordu. Kapıya yaklaşırken, bunun kim olabileceğini merak etti.

Sessizce kapıya vurarak bekledi, birinin kapısına kadar gelip misafirperverlik beklediği için kendini garip hissetmemeye çalışıyordu. Gerçi belki de Fae'lerin tarzı buydu. Haklı olarak hiçbir fikri yoktu.

Kapı açıldığında şaşkınlıkla gülümsedi. "Perin!"

"A-Abigail?" Denizkızının gözleri şaşkınlıkla irileşti. Gördüklerine inanamıyor gibiydi. "Ne yapıyorsun burada?"

Çok ıslak bir köpek onun yanında oturduğu yerden yüksek sesle "*bork!*" diye bağırdı, bir an sonra dili ağzından dışarı sarktı. Görünüşe göre gözden kaçırılacak biri değildi.

Perin yüksek sesle bir santim sıçradı ve köpeğe baktı. Şok ifadesi yerini korkuya bıraktı. "Oh-oh, hayır-oh, hayır, bu -" Selkie bir adım geri çekilerek hayvandan uzaklaştı.

Puck bunun içeri girmek için mükemmel bir davet olduğunu düşünüyor gibiydi. Perin'in yanından tırısyla geçerek küçük kulübeye girdi, hemen küçük göbekli sobanın üzerindeki yiyecekleri kokladı ve ardından kulübedeki her nesneyi koklamaya ve incelemeye başladı.

"Ben... Ben özür dilerim. O..."

"Bu Seelie casusluk şefi-" Perin vahşi gözlerle dehşet içinde köpeği işaret etti. "Ve o-o-"

"Anladığım kadarıyla beni takip etmeye niyetli zararsız bir köpek." Puck, Perin'in küçük karyolasına atlayıp anında sırt üstü yuvarlanınca Abigail irkildi. "Ve çarşaflarınıza damlatıyor. Bunun için özür dilerim."

Perin bir inilti çıkardı ve elini yüzüne sürerek "...kanayan lordlar ve şimdi de bu" hakkında bir şeyler mırıldandı. Onun için kenara çekildi ve içeri girmesini işaret etti. "Durumu daha da kötüleştiremezsin. İçeri gelin."

Abigail gülümsedi ve Perin'in yanına giderek ona sarıldı. "Seni görmek çok güzel."

Bir anlık şaşkınlıktan sonra Perin de ona sarıldı. "Ben de seni gördüğüme sevindim Abigail. Seni görmek çok güzel. İyi misin?"

"Bu şartlar altında herkesin olabileceği kadar iyiyim sanırım." Bir süre sonra geri çekildi. "Kendimi iki dünyanın kaderinin ortasında buldum ve hâlâ anlamadığım yaratıkların savaştan iki grubunun arasında kaldım." Bir kahkaha attı. "Ben sadece büyük biriyim."

Perin de onunla birlikte güldü ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Sen... sen şaşırtıcı görünüyorsun. Hah! Bu kulaklar!" Noktaları incelemek için kızın başını yana çevirdi. "Ve-oh. Oh." Elini geri çekti. Gle'Golun'un kırmızı çiçeklerinden birini bulmuş olmalıydı.

"Sana zarar vermezler. Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum." Utangaç bir şekilde gülümsedi, başını onun ulaşamayacağı bir yere eğdi. "Morrigan beni geri getirdiğinde, tek bir forma dönüştük."

"Ben... onlar hala... sen..."

"Onlarla henüz kimseyi öldürmedim. Ve içtenlikle umuyorum ki iş asla o noktaya gelmez." Başını iki yana salladı. "Ama sanırım buradaki yaratıklar için faydalı bir caydırıcı."

"Öyleler. Gel, otur. Sunacak pek bir şeyim yok, özellikle de bir Seelie fae'ye. Ama ekmeğim, peynirim ve şarabım var." Dönüp küçük kulübesine girdi ve sobanın yanındaki duvardaki raftan bir şeyler almaya başladı. Kokusuna bakılırsa bir çeşit et yahnisi pişiriyordu. Normalde bu koku ağzını sulandırırды.

"Başkasına sormaya korktuğum aptalca soruları sana soracağım. Seelie'ler et yemez mi?"

"Hayır, yemezsiniz." Masaya bir tekerlek kuru kaşar ve birkaç kabaca dövülmüş bıçakla birlikte büyük bir somun ekmek koydu. "Sanırım

Eğer denersen seni hasta edebilir." Ona gülümsedi. "Ve bana sorabileceğin hiçbir aptalca soru yok."

"Bunu göreceğiz." Kadın sırttı.

Perin onun kuru yorumuna kıkırdadı ve kendine bir kase güveç alıp masada ona katılmadan önce bir şişe şarap bıraktı. Puck yataktan fırladı ve anında Perin'in yanına geldi, açıkça yemek için yalvarıyordu.

Perin köpeğe baktı. "Ve... o... sadece..."

"Biliyorum. Valroy, Puck güvenime ihanet ederse onu öldürecek kişinin ben olacağıma dair bana söz verdirdi." İç çekti. "Umarım iş o noktaya gelmez. Ama haklı olmasından ve bunun daha olası bir sonuç olmasından endişe ediyorum. Sebeplerini bilmiyorum." Bir parça ekmek koparıp Puck'a fırlattı, o da havada yakalayıp mutlulukla çiğnemeye başladı. "Yemek ve arkadaşlık istemek dışında."

Perin şaşkınlıkla başını salladı. Güvecin içinden bir parça et aldı ve yanında salyalarını akıta akıta yemek için sabırsızlanan köpeğe bakarak içini çekti. "Her şey boka sardığında bunu hatırla, Goodfellow." Eti köpeğe fırlattı, köpek de tahmin edilebileceği gibi yalayıp yuttu.

"Bekle..." Abigail kaşlarını çatı.

"Muhtemelen bilmiyorsun. O bir melez. Seelie bir babayla Unseelie bir anneden doğdu, sanırım bebekken barış teklifi olarak Oberon'a verildi. Ama bu benim zamanımdan çok önceydi. O, ırklarımızın zaman zaman birbirlerini öldürmeden de birlikte var olabileceklerinin kanıtı olarak lanse edildi." Perin yahnisini yemeye başladı, ara sıra köpeği için bir parça patates ya da benzeri bir şey çıkarıyordu. O da yedi, her şeyden çok arkadaşlığın tadını çıkarıyordu.

Şarap için biraz erkendi ama yine de içmeye karar verdi. Sinirlerinin yatışmasına yardımcı olabilirdi. *Eğer birleşme, gecemin sona ereceğini düşündüğümün yarısı kadar şiddetliyse, bu huzur sayılır mı bilmiyorum.* "Tamamen çiftleşmenin doğasına bağlı," diye mırıldandı kadehine doğru.

Perin kıs kıs güldü ve ona arsızca sırttı. "Çok hızlı öğreniyorsun."

"Başka seçeneğim yok. İnsan Kanlı Prens tarafından takip edilince, ayak uydurmayı öğrenmek zorunda kalıyor." İçini çekti ve tabağına baktı.

"Sen..." "Bu gece."

"Ah."

Sessizlik.

Perin sandalyesinde arkasına yaslandı, ahşap hareketten biraz gıcırdadı. Yakışıklı bir adamdı, sorgusuz sualsiz başını çevirebilirdi. Hayatında pek fazla denizciyle tanışmamış olmasına rağmen, kırlarda büyümüştü, onda kendi türlerinde yaygın olmadığını merak ettiği bir sertlik vardı. Kirli sakalını kaşdı ve düşünceli bir şekilde uzaklara baktı. "Kafan karışık."

"Kimin olmaz ki?"

Yüz ifadesi aniden gerginleşmişti, sanki ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilemiyordu. "Postumu çaldın ve sana doğruyu söylemem için bana söz verdirdin. Ama sen öldün ve anlaşma bozuldu. Ama... Ben... kahretsin." Bir iniltiyle önündeki şarap kadehini yuttu ve kendine bir kadeh daha doldurdu. "*Kahretsin.*"

"Ne oldu?"

İnledi ve iki elini yüzünde gezdirdi. "Bu işe karışmamalıydım. Bu işlere nasıl bulaştığımı bilmiyorum, bırakın-" İçini çekti ve gözlerini kamarasının tavanına dikti. "Anfar bir süreliğine buradaydı, prensle aralarında çıkan bir kavgada yaralandı ve bilmem gereken şeyler söylendi. Şimdi de sen buradasın ve ben ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bana anlatmana gerek yok." Kıkırdadı ve elini tutmak için masanın üzerinden uzandı. "Bildikleriniz benim duymam için değildi. Bu -"

"O seni *seviyor*, Abigail." Perin sızlandı ve eliyle gözlerini kapattı. "İşte! Söyledim işte. Sana sırrı söyledim ve şimdi muhtemelen vahşice öldürüleceğim ya da derim yüzülecek ya da işkence görecek ya da-"

"Perin."

"-canlı canlı derimi yüzecek ve-"

"Perin."

"-ellerimi kes ve sonra onları bana geri ver-"

"*Perin!*"

Sonunda durdu ve ona bakmak için elini indirdi.

Kadın gülümsedi, gönülsüzce ya da belki de kalbi kırık bir şekilde.

"Biliyorum.

Her şey yolunda."

"Sen... sen biliyor musun?"

"O kadar çok kelimeyle değil. Bana söylemedi." Tabağındaki ekmekten bir parça kopardı ve boş boş onunla oynadı. "Ama onu Gle'Golun'un kenarında, ona dönmek için yalvarırken gördüğümde anladım. Gördüm

Onun acısı, yeni oyuncağını kaybetmiş bir adamın acısı değildi. Bana karşı şefkatli olduğunda bunu gözlerinde görüyorum. Kahkahalarında duyuyorum. Bu yüzden onun gazabından gerçekten korkmuyorum, korkmam gerektiği halde."

"Nasıl olduğunu sorabilir miyim..." Zavallı Perin, açıkça bilmek istiyor ama nasıl soracağını bilemiyordu. Bir selkie için her zaman sudan çıkmış balık gibi görünüyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Onu istiyorum, bu çok acı verici bir şekilde açık." Sessizce güldü, bu da ona kısa bir gülümseme kazandırdı. "Gündüz saatlerinde onun yanında isteyerek uyuyorum çünkü bunun bana huzur verdiğini düşünüyorum. Ve neredeyse daha çok, çünkü *bu onu* rahatlatıyor. Bir zamanlar beni sevdiğini sandığım bir adamla evliydim. Ben de onu sevdiğimi sanıyordum. Ama şimdi, her iki ifadenin de yanlış olduğunu biliyorum, çünkü karşılaştırayabileceğim gerçek bir şey var. Ama ben... Ben nasıl hissettiğimi bilmiyorum. *İki dünyayı da öldürmeyi* planlıyor, Perin. Böyle bir adamı nasıl umursayabilirim ki?"

"Ben... haklı olarak söyleyemem."

"Benim ikilemim de bu." Sorunun özenle görmezden gelmeye çalıştığı kısmını atladi. Kendisini kandırıyor olabilecek Titania'nın Valroy'u *öldürmesi* için onu nasıl görevlendirdiğiyle ilgili kısmı.

Ona olan aşkını, ona ihanet etmek için bir fırsat olarak kullanmak.

Kanlı Prens'e ilgi duymaya başlamamış olsa bile -ki bunu kabul edebileceğini sanıyordu- ruhunda böyle bir lekeyle yaşayıp yaşayamayacağını bilmiyordu. Ama alternatifi neydi? Hem eski hem de yeni halkının ölümüne ve köleleştirilmesine yol açacak korkunç bir savaşta milyonlarca masum insanın katledilmesi mi?

Bu nasıl bir leke bırakırdı?

Başını salladı ve bir nefes alarak yavaşça bıraktı. Nefes dalgalandı ve o anda gözlerinin sulanmaya başladığını fark etti. "Özür dilerim Perin. Buraya yük olmak için gelmek istememiştim." Gözlerini sildi.

Puck başını onun kucağına koydu ve o büyük, kederli, sarı gözleriyle ona baktı. Ona gülümsedi ve bir parça peynirle besledi. Bu ona bir el yalaması kazandırdı.

"Sen bir yük değilsin Abigail. Hiçbir zaman olmadın ve olmayacaksın." Uzandı ve elini onunkinin üzerine koyarak nazikçe sıktı. "Sana öğüt vermek için ne diyeceğimi bilemiyorum, hepsi bu. Ben sadece lanet olası bir denizciyim. Üstelik çok da iyi bir denizci değildim." Kıkırdadı. "Sizlerin yaptığı bu... hayattan daha büyük konuşmalar için biçilmiş kaftan değilim."

"Ne demek 'benim gibiler'?"

"Ben basit bir denizkızıyım. Sen, Anfar ve Valroy gibi şeyler..." Diğer eliyle ona işaret etti. "Doğa güçleri."

Doğanın bir gücü. Bunun doğru olduğunu inkâr edemezdi. Bundan saklanabilirdi ama saklanmak işin gerçeğini değiştirmiyordu. Morrigan onu şu anki haline getirmişti. Kendisiyle ne yapmak istediğine henüz karar vermemişti. "Ne olmam gerektiğini henüz bilmiyorum. Ama bu 'doğa gücünün' senin arkadaşın olmaktan memnun olduğunu biliyorum."

"Peki o zaman." Gülümsedi. "Gle'Golun'un iyi tarafında olmaktan zarar gelmez, değil mi?"

Kadın kıkırdadı. "Hayır, hiç zararı olacağını sanmıyorum."

ABIGAIL, Perin'in yanında zamanın su gibi akıp gittiğini fark etti. Perin ona denizcilikle ve Afrika kıyılarında ziyaret ettiği garip topraklarla ilgili hikâyeler anlatıyordu. Yemeklerini bitirdikten sonra, Puck yanında uzanırken o da sobanın yanında yere oturdu.

Saatlerce konuşmuş olmalılar. Gerinmek ve ayın ilerleyişini kontrol etmek için dışarı çıktığında, ay çoktan ufukta alçalmıştı.

Ve bir anda, bir arkadaşın eşlik etmesiyle birlikte gelen hoş sıcaklık kayboldu ve yerini gergin bir gerginliğe bıraktı. Midesinde yılanlar kıvrıldı ve omurgasından aşağı soğuk bir ürperti yayıldığını hissetti.

Vakit neredeyse gelmişti.

Dudağını çiğnedi ve kulübeye geri döndü. Perin bir sandalyede oturmuş, başını selkinin kucağına koymuş olan ve açıkça ilgi bekleyen Puck'a geniş gözlerle bakıyordu.

Kulübenin içine geri adım atarak hafif bir gülümsemeye ikisini izledi. "Onu sevebilirsin, biliyorsun."

"Ama o *Puck*."

"Zaman geçtikçe daha az tuhaflaşıyor."

"Ben... Sanırım." Kuyruğunu mutlulukla yere vuran köpeği okşadı. "Bu çok tuhaf." Perin başını salladı. "Ve ben bir Fae'yim."

Abigail yine dudağını çiğnedi ve arkasına baktı. "Ondan seninle kalmasını isteyebilir miyim? Biliyorum bu büyük bir dayatma. Ama ben... ben

Git. Tek başına. Valroy..."

Puck bu fikirden hoşlanmış görünüyordu, çünkü hemen Perin'in yatağına atladı ve bacaklarını havaya kaldırarak sırt üstü yuvarlandı.

Abigail onun maskaralıklarına kıkırdadı, Perin'in dehşete düşmüş ifadesiyle sesi daha da yükseldi.

"Tabii ki." Perin ayağa kalktı ve köpeğe şöyle bir baktıktan sonra ona doğru yürüdü. Ona nazikçe sarıldı. "Ona göz kulak olmak için elimden geleni yapacağım."

"Aslında tam tersi olacağına inanıyorum." Perin'e sırtarak baktı ve ona sarıldı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Perin'in ifadesi yumuşadı. "Sadece sana ne kadar değer verdiğini hatırla."

"Beni asıl endişelendiren bu duyguları nasıl ifade etmeyi planladığı." Gülümsedi ve selkie'den uzaklaştı. "Çünkü bana çiçek getirmeye niyetli olduğunu sanmıyorum."

Perin dolunaya baktı. "Hayır, öyle bir niyeti olduğunu sanmıyorum."

"İyi günler Perin. Arkadaşlığın için tekrar teşekkür ederim. Ya Puck?"

Köpeğin dili ağzından dışarı fırlamıştı, hâlâ yatağın üzerinde baş aşağı nefes alıp veriyordu.

"Arkadaşıma biraz acımaya *çalış*, olur mu?" Puck'ın kuyruğu karyolanın üzerinde gürültüyle gümürdedi.

Arkasından kapının kapandığını duyarak kulübeden çıktı ve kıyı şeridinin kayalık sahilinde tek başına yürüdü. Sete tırmanarak ormana doğru ilerlerken, önünde açılan yolu hayranlıkla izledi.

Ağaçların bu şekilde hareket edişini izlemekten asla bıkmayacaktı.

Bir nefes aldı, tuttu ve uzun bir telaşla bıraktı. Ağaçların karanlığına doğru adım attığında, kendini çimenli bir açıklıkta bulana kadar fazla ilerlemedi.

Ayın üzerinden bir gölge geçti. Bir an için ne olduğunu anlayamadı. Ama sonra, gölge tekrar üzerinden geçince gerildi. Gölge, derisi neredeyse yarı saydam olan geniş, kösele gibi yarasa kanatlarının geçmesiyle oluşmuştu ve her iki yanına doğru genişçe uzanırken görünen tek şey kemikleriydi.

Ormana doğru kaçmak için döndüğünde tam dört adım atmıştı ki bir el saçlarına dolandı ve sıkıca kavradı. Çekilirken nefesi kesildi.

Geriye doğru, sert bir kas duvarına çarptı.

İki el kalçalarını kavradı, parmaklar tenine battı, sivri tırnakların batması sanki alev almış gibi içinden bir sıcaklık fişkırmasına neden oldu. Saçındaki yumruk, o büyük, korkunç kanatlardan birinin pençesine ait olmalı.

"Merhaba küçük cadı..."

Yanağına doğru dökülen, her şeyden çok bir hırıltı olan kelimeler karşısında ürperdi. Cevap veremedi. O bir an içinde, adam onun nefesini kesmişti.

"Vakit geldi." Adam kadının kalçalarını sıkıca kendine doğru çekti ve kadın adamın -tüm adamın- sırtına doğru bastırdığını hissetti. "Hazır mısınız?"

Tek yapabildiği inlemektir. Tanrım, çok korkmuştu. Ama... Tanrım, onu istiyordu. *Bunu istiyordu*. Doğru ya da yanlış, kutsal ya da ilkel, fark etmezdi.

Onu etrafında döndürdü, bir koluyla göğsünü kendi göğsüyle aynı hizaya getirdi, diğer koluyla çenesini kavradı ve onu kendisine bakmaya zorladı. Onu öptü, sanki ruhunu yutmak istiyormuş gibi dudakları onunkilere çarptı.

Kadın sadece ona tutunabildi, sert ve fethedici kucaklamadan başı dönmüştü. Adam almıştı ve kadın vermekten başka çaresi yoktu. İsteyebileceği her şey ve daha fazlasıydı.

Adam ondan ayrıldığında, kadın nefessiz kalmış ve titriyordu. Belli belirsiz parlayan safir gözleri şehvet ve şeytani bir neşeyle dolup taşıyordu. Acı ve zevk vaat eden bir ifadeyle sırıttı.

Sonra aniden onu serbest bıraktı. O kadar ani bir şekilde geri adım attı ki kız dengesini sağlayamadan neredeyse düşüyordu. "Küçük Seelie cadısı." Sözleri göğsünün derinliklerinde gürleyen bir mırıltıydı. "Sen bana aitsin. Seni gördüğüm andan beri bana aitsin. Peki ya şimdi? Av gerçekten başlayabilir."

Ondan bir adım geri çekildi, kalbi kulaklarında yüksek sesle çarpıyordu.

"Koş." Kanatlarını yavaşça arkasına doğru açtı. "Git, küçük cadı. Olabildiğince sert ve hızlı. Çünkü seni yakaladığımda ne olacağını biliyorsun."

Ne yapacaktı ki?

Çünkü ne olacağını biliyordu. Ve bunu belki de en az onun kadar çok istiyordu.

Bir geyik şekli ona doğru geldi, bacakları uzun, ince ve güçlüydü.

Döndü... ve kaçtı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

TAv başlamıştı.

Valroy'un damarlarında kan dolaşıyordu. Ondan kaçan geyik genç ve güçlüydü... ama naif ve korkmuştu. Vücudunu kaplayan kürk kahverengi değil, yosun yeşiliydi. Yüzünde karanlık bir sırıtışla güldü, avının kendisinden kaçışını görmek hoşuna gidiyordu.

Zamanı gelmişti.

Sonunda zamanı gelmişti.

Hazır olduğuna inanmayabilirdi. Onunla dişiyle tırnağıyla savaşıyordu - oh, umuyordu ki savaşıyordu- ama düşecekti. Teslim olacaktı.

Ve onun olacaktı.

Sıçradı ve kanatlarının güçlü bir inişiyle havalandı. Bir akıntı yakalayarak gece gökyüzüne doğru dönmeye başladı, daireler çizerek zamanını bekliyordu. Acelesi yoktu. Geyik ormanın derinliklerine doğru koşmuş, ağaçların onu saklayabileceğini ummuştu.

Ama burası onun labirentiydi.

Ve her şey ona hizmet ediyordu, sadece ona. Bu harika bir gece olacaktı.

Harika, unutulmaz bir gece.

ABIGAIL'İN KALP ATISLARI KULAKLARI SAĞIR EDİYORDU. Olabildiğince hızlı ve sert koşarken dünya neredeyse bulanıktı. Patıkaya sadık kalacak kadar aptal değildi ve hızla ağaçların arasına daldı.

Onların kendisini koruyabileceğini ummuştu. Ve bu onu aptal yaptı.

Ağaçlar etrafını sarmış, gittikçe sıklaşıp budaklanmış, kökleri havaya kalkmış ve ona çelme takmak için ellerinden geleni yapıyorlarmış gibi görünmüştü. Üzerlerinden atladı ama bunun onu yavaşlattığını biliyordu. Başarılı olmak için ağaçların onu yakalaması gerekmiyordu.

Keşke uçabilseydim.

Bana bir faydası olmazdı, Valroy'a da.

Ağaçlar saflarını sıklaştırıyor, katı, geçilmez duvarlar oluşturuyor, onu bir yere doğru sürüyorlardı. Onu, Valroy'un istediği yere yönlendiriyorlardı. İki kez yönünü değiştirdi ya da tamamen geri döndü ama yolunu tamamen kapatılmış buldu.

Onların kökleri arasından geçmeye cesaret edemedi. Nereye varacağı ya da vardığında ne durumda olacağı belli değildi.

Tekrar koşmak için döndüğünde önünde sadece dar bir yol buldu. Diğer her yön ona kapalı olduğundan, bunun bir tuzak olduğunu bilerek tereddüt etti. Bir saniye çok uzun bir süreydi. Bir sarmaşık bileğine dolandı ve onu sıkıca kavradı.

Geyik formu tekrar insan formuna dönüştü ve ellerini kökün etrafına sararak umutsuzca kendini kurtarmaya çalıştı. Ama faydası olmadı. Kök orada büyümüş de olabilirdi; kalın odun kordonu tartışılmaz derecede güçlüydü. Onu koparmak için bir baltaya ihtiyacı olacaktı ve elinde öyle bir şey yoktu.

"Hayır, hayır, hayır-" Umutsuzca kendini kurtarmaya çalışırken korkmuş bir inilti çıkardı.

İlkini çılgınca çekiştirirken ikinci bir kök bileğini kavradı ve onu aniden yere doğru çekti. Bir üçüncüsü. Dördüncüsü. Beşincisi. Toprağın hareketiyle birlikte gümbürdüyor, yüksek sesle gıcırıyorlardı. Neredeyse imkânsız derecede hızlıydılar. Ne zaman birinden sıyrılmayı başarsa, iki tanesi onun yerini alıyor gibiydi.

Bir çığlık attı ve onlar üzerinde sürünerek uzuvlarını sararken onlara karşı şiddetle tekmeledi. Valroy'un nerede olduğunu çoktan farkında olduğunu bildiği halde çığlık atmaya cesaret edemedi.

Kaçışı umutsuzdu. Zaten
asıl mesele de buydu.

Boğuk bir çığlık daha atarak elinden geldiğince sert bir şekilde çırpındı. Bu sadece köklerin etrafını daha sıkı sarmasına ve onu yere sabitlemesine neden oldu. Bir tanesi -artık yavaş ve sabırlı bir şekilde- gömleğinin altından göğsünün etrafına dolanıp sıkmaya başladığında, bu onun kaldıramayacağı kadar fazlaydı.

Biçimi bal arısı şekline büründü; bir sürü bal arısı köklerin pençesinden dışarı uçtu. Bir anda bir yerine binlerce küçük şey olmuştu ve bu kadar çok perspektifi görüp hissetmek ama hiçbirini görememek baş döndürücüydü.

Zihni bir yerdeyken bin yerdeymiş gibi kafa karıştırıcı bir kasırga içinde, delirebileceğini düşünmeden önce ağaçlardan uçabildiği kadar uzağa uçtu. Nefes nefese ve başı dönmüş bir halde çimlere yığıldığında, ne kadar uzağa gitmeyi başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Cildi çizikler ve aceleyle kaşışının ardında bıraktığı ince kan çizgileriyle sızlıyordu.

Tüm ruhuyla çimlere uzanmak ve mide bulantısı geçene kadar sadece nefes almak istedi. Ama gece havaya çarpan devasa kanatların sesi vücuduna yıldırım çarpmış gibi korku saldı.

Koşmaya başladı.

Böcekler onu gafil avlamıştı! Göründüğünden daha güçlüydü. Değerli küçük Seelie cadısında büyük bir potansiyel vardı. Bundan hiç şüphesi yoktu ama onun bu potansiyeli kullanmaya başladığını görmek onu çok memnun etmişti.

Alçaktan süzülerek onun umutsuzca ayağa kalkışını izlerken güldü. Ağaçlara doğru koşmadı ama gittiği tarlanın kenarında kaldı.

Akıllı kız.

Ama yakında saklanacak bir yer bulması gerekecekti. Çok yakında.

Kurtların uluması havayı deldi ve kadın dondu kaldı. Sanki hemen arkasında bir sürü vardı ve her biri sürü arkadaşlarına sesleniyordu. Döndü ve şimdiye kadar gördüğü en iri yaratıklardan altısının tarlanın sisi arasından kendisine doğru ilerleyişini izledi. Omuzları onunkinden daha yüksekti, kürkleri ay ışığında parlayan simsiyahtı ve dişli, dişlek ağızlarından salyalar damlıyordu. Yaklaşırlarken sarı gözlerinin parıltısını görebiliyordu, hâlâ birkaç yüz adım ötedeydiler. Öldürmek için saldırıyorlardı ve o da onların avıydı.

Onu yakalarlarsa ne yapacaklarını bilmiyordu. Bilmek de istemiyordu.

Sürünün lideri ona hırladığında, ağaçların daha güvenli bir risk olduğuna karar verdi. Ormanın onun etini kemiklerinden ayırmak istediğini düşünmüyordu ama yine de tam olarak emin olamıyordu.

Bir yanı Valroy'un ona böyle korkunç şeyler yapacağını düşünmüyordu. Ama bir yanı da onun bir çocuğun derisini canlı canlı yüzüşünü izlediğini hatırlıyordu.

Sık ağaçların arasında bir patika açıldı ve ağaçlar gürleyerek ayrıldı. Bu hoş bir manzara olabilirdi ama neler olduğunu biliyordu. Valroy onu gitmesini istediği yere götürüyordu. Onu hapsediyor, yoruyordu. Bu bariz bir taktikti... ve işe yarıyordu.

Başka ne seçeneği vardı ki?

Geyik bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde patikadan aşağıya, ormana doğru kaçtı. Kurtların peşine düştüğünü biliyordu, çünkü onların ağır nefeslerini ve topuklarına çok ama çok yakın olan hırıltılarını duyabiliyordu.

Ne zaman biraz mesafe kazanmış olabileceğini düşünse, postunun üzerinde bir pençe sıyrığı hissediyor ya da dişlerin şakırtısını duyuyordu. Bu onu kırılmış bir at gibi mahmuzladı. Uzuvarları yanıyordu. Ağrıyordu. Her tarafı kir ve çizik içinde olmalıydı.

Daha ne kadar gidebilirdi? Daha fazla gidemeyene kadar kaç mil daha koşabilirdi? Sonunda bunun bir önemi kalmamıştı.

Yol aniden sona erdi.

Onu hiçbir uyarıda bulunmadan bir açıklığa bıraktı ve kendini bir ağaç duvarıyla çevrelenmiş buldu. Bir tavşan gibi aralarına sıkışabilirdi belki ama bu değişimi yıkılmadan gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğini bilmiyordu. Ve kesinlikle tekrar böcek şeklini alabilecek kadar güçlü değildi.

İki titrek insan bacağı üzerinde sendeledi ve neredeyse açıklığı kaplayan yumuşak sonbahar yapraklarından oluşan halıya düşüyordu. Nefesi kesik kesik geliyordu ve ince bir ter tabakasıyla kaplı olduğunu hissediyordu. *Bitkin düşmüştü.* Korku onu sınırlarının ötesine itmişti ve onun ardından titremeye başlamıştı bile.

Kurtlar da hemen arkasındaydı.

Devasa yaratıkların açıklığa doğru sinsice ilerleyişini ve etrafında dönmeye başlamasını izledi. Gidebileceği hiçbir yer yoktu. Gle'Golun'u çağırmaya çalıştı -açıklığı ölümcül sarmaşıklarla doldurmak için- ama yapamayacağını anladı.

Valroy ve Labirent'i buna izin vermiyordu.

Nefesinin altında küfrederek, tek bir kurda bile sırtını dönmemek için elinden geleni yaptı ama altı kurt vardı ve sadece bir tanesi kendisiydi.

Biri çok yaklaştığında, aniden sivri ve keskin olan tırnaklarıyla ona doğru hamle yaptı ve kendini canavara tıslarken buldu. *Tıslamak*. Bunu daha önce ne zaman yapmıştı? Ama içgüdüleri onu ele geçirmiş ve düşünmeden hareket etmişti.

"Sonunda, olduğu gibi bir fae gibi davranmaya başladı!"

Sese doğru döndü ve kurt sürüsünün başının ayağa kalkışını, kürkünün eriyip koyu, kösele gibi kanatlara dönüşmesini izledi. Kurt, giydiği bir pelerinden başka bir şey değildi. Karşısında Kanlı Prens'in ta kendisi duruyordu ama yüzündeki açlık ifadesi aynı kalmıştı.

Diğer kurtlar sadece birer yanılsamadan ibaret oldukları için parıldayıp kaybolmuşlardı.

Topuklarını dikerek Valroy'a baktı, sahip olduğu her şeyle ona saldırmaya hazırdı. Ki bu kesinlikle fazla bir şey değildi. Hem de hiç.

Sırtı. "Bana böyle ters ters bakman ne kadar da *hoşuma* gidiyor." Kadına doğru bir adım attı ve kadın kendini tutunca kaşlarını kaldırdı. "Benimle dövüşmek mi istiyorsun?" Karanlık bir kıkırdamayla ellerini iki yana açarak onu ilk darbeyi vurmaya davet etti. "Gel o zaman."

Kadın tereddüt etti.

Ona vurduğu an sonu olacaktı. Dövüşü o bitirebilirdi ama adam bir parmak şıklatmasıyla bitirecekti.

"Bitti, Abigail. Başladığı anda bitti. Seni gördüğüm an bitti." Ona doğru yavaş ve bilinçli bir adım daha attı, yapraklar çıplak ayaklarının altında sessizce çıtırdıyordu. "Farkında olmadan beni evine davet ettiğin o ilk andan itibaren... benim olacaktın. Sen sadece uzun yolu seçtin." Üçüncü bir adım attı.

Tanrılar adına, görülmeye değer bir manzaraydı. Korkunç, zarif, canavarca, güzel. Ölümcül. *Aç*. Kararlılığı kırıldı. Kaçmak için döndü. Nereye ve nasıl gideceğini bilmiyordu. Ama kaçması gerekiyordu.

Saçına inen bir yumruk onu geri çekti ve kafa derisindeki acıdan nefesi kesildi. Çılgılık attı, elinden geldiğince mücadele etti, itip kaktı, tekmeledi ve pençeledi. Ama bir çocuk da olabilirdi. O çıldırmış bir hayvandı, adam ise tecrübeli bir savaşçı.

Dizlerinin arkasına indirdiği bir darbeyele bacakları altından çekildi ve bir "unf!" sesiyle yere düştü. Sırt üstü yuvarlanarak ona saldırmak istedi ama bir kanadın pençesi bileğini daha kavisini tamamlayamadan kaptı ve başının üstünden yere çarptı.

Adam çoktan onun üzerine çıkmış, kalçalarına binmiş, onu yere mıhlamıştı; yüzünde saf bir zafer ve şeytani bir üstünlük ifadesi vardı. Ona, büyük bir canavarın kafesteki yemeğine baktığı gibi bakıyordu; kaybettiğinin ve artık beslenmesinin kendi takdirine bağlı olduğunun bilincindeydi.

"Hayal ettiğim kadar güzelsin... İtiraf etmeliyim ki oldukça iyi bir kovalamaca çıkardın. Ama şimdi, ben-"

Abigail keskin tırnaklarıyla ona doğru bir hamle yaptı ve Abigail temas ettiği anda başını yana doğru kaldırdı. Solgun yanağında iki küçük, kırmızı çizgi belirdi, kıpkırmızı boncuk boncuk olup sızmaya başladı.

Donup kalmıştı, ne bekleyeceğini bilmiyordu. Gözlerini dikmiş, dehşet içinde ona bakıyordu. Acaba o da ona vuracak mıydı?

Parmak uçlarıyla yanağına dokundu, onları boyayan kana baktı, sonra yavaşça yalayarak temizledi. "Aferin sana. Rakibini asla küçümseme. Özellikle de köşeye sıkışmış, korkmuş, *yenilmiş* bir hayvansa." Elini başının yanındaki yere vurdu ve bir şeytan gibi sırıttı. Ona doğru eğildi ve fısıldadı, "Bana durmamı söyle, Abigail. O kelimeyi söyle ve bu iş bitsin."

Ama o söylemedi. Sadece şaşkın bir sessizlik içinde ona baktı.

Adam sırıttı. "Seni tekmeleyerek ve bağırarak götürmemi mi istiyorsun?

Bu düşünce seni
heyecanlandırıyor mu?"

Kalın kalın yutkundu.

Heyecanlandırdı.

Tanrılar yardımcısı olsun, heyecanlandırıyordu. Onun gücünü hissetmek istiyordu. *Bunu* hissetmek istiyordu. Zayıfça, kendi aptallığına inanamayarak bir kez başını salladı.

"Söyle. Tek bir kelime. Senden tek istediğim bu."

Duyduğu tek şey adamın ne kadar vahşi olabileceğine, zevklerinin ne kadar karanlık olduğuna dair hikâyelerdi. Tırnaklarının yan tarafını çizmesi onu korkutmamıştı. Daha fazlasını istiyordu.

Ama bunu ona *vermek* istemiyordu.

Onun *almasını* istiyordu.

Belki de oyunlara olan aşkı konusunda onunla bu kadar kötü dalga geçmemeliydi. Belki de kendisi de oyunlardan zevk almaya başlamıştı. Fısıldadı, sesi zar zor duyuluyordu, "Evet."

"Sonunda! İtiraf ediyor. O zaman bana ne kadar sert vurduğun konusunda bu kadar zavallı olmayı bırak." Adam kıkırdadı. "Çünkü, Tanrım, bu hiç de eğlenceli değil."

"Lanet olsun sana, sen-" Kadın elinden geldiğince çabaladı ama adam onun zayıf kaçma çabalarına sadece güldü. Diğer bileğini de yakaladı ve kolayca ilkinin yanına yerleştirdi. Belki de adamın dört eli olmasaydı, kız bileklerini onun kavrayışının altından kurtarabilirdi. Ama kanadının pençesi onu kolayca zapt edebilirdi.

Adam onu sakın ve bilmiş bir şekilde izlerken, gerçek dalga dalga yüzüne çarptı. Bunu en başından beri biliyordu ama görmezden gelmeye çalışmıştı. Bu kovalamacayı istediği zaman kolayca sonlandırabilirdi.

Tanıştıkları gece de bitirebilirdi. O zamanlar bir ölümlüydü ve şu an olduğundan çok daha çaresizdi.

Onu istediği zaman alabilirdi. Ama bunu yapmamayı seçmişti.

Prens ona sırtarak baktı, safir gözleri aynı anda hem sabır hem de hevesle parlıyordu. "Teslim oluyor musun?"

"Hayır." Koşmaktan sesi kısılmış ve incelmışti. Tek bir heceyi telaffuz etmek angarya gibi geliyordu. Vücudu sanki bir sıkma makinesinden geçirilmiş gibi ağrıyordu ama gecesinin daha yeni başladığını biliyordu.

Gülümsemesi bir sırıtışa dönüştü, ağırlığını başının yanındaki yere koyduğu eline verdi ve kendini ona doğru indirdi. Kadın titriyordu ve adamın sıcak nefesi tenine değdiğinde başını çevirdi ama adam diğer eliyle çenesini yakalayıp onu geri çekti.

"Güzel," diye fısıldadı, dudakları zar zor onunkilere değiyordu. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Onu öptü. Sert, talepkâr ve neredeyse şiddetliydi. Morartıcı ve yiyip bitiriciydi, çünkü tek bir hareketle ondan her şeyi talep ediyordu. O bir savaş lorduydu ve kız da onun savaş ganimetiydi. Kız onun dudağını ısırduğunda, bu onu daha da cesaretlendirdi. Adam hırladı, kucaklaşmayı derinleştirmek için başını eğdi ve kadın onun kanının tadını alabildi, metalik ve acı.

Ondan ayrıldığında, tekrar doğrulup oturdu ve onu yaraladığı dudağını yaladı. Yanağındaki kesikler çoktan iyileşmiş gibi görünüyordu ve az önce ona ödettiği yaranın çok geride kalmayacağını biliyordu.

Yüzündeki gülümseme vahşı, şehvetli, tehlikeli ve *şeytaniydi*. Yine de vücudunun derinliklerinde yanlışı olduğunu bildiği ama kaçınılmaz olarak doğru olan bir sıcaklık birikti. Tanrım, bundan sonra olacıklardan dehşete düşmüştü. Ama yine de bunu ne kadar çok istiyordu.

Adam ona doğru kıkırdarken safir gözlerinde hınzırlık titreşiyordu. "Başlamamızın tam zamanı olduğuna inanıyorum... sizce de öyle değil mi?"

ON İKİNCİ BÖLÜM

Valroy ellerini gömleğinin yakasına dolayıp çekerek kumaşı vücudundan sıyrıp ikiye ayırırken bigail sadece haykırabildi. Kumaşı kolayca parçaladı ve harap olmuş parçaları bir kenara fırlattı.

Kadın tekmeledi ve çırpındı, ondan kaçmaya çalışırken başını savurdu. Ama adam kadının kalçalarının üzerinde oturuyordu ve eğer *ağır* değilse lanet olsun ona! Bilekleri hâlâ adamın pençelerinden birinin kavrayışı içindeydi.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ve tanrılar, bu muhteşemdi.

Biçim değiştiremeyecek kadar yorgundu. Yapabilse bile, adam onu tekrar yakalamadan önce on santim bile ilerleyemezdi. Ama ona tüm gücüyle bakabilirdi. Adam onun çabalarına gülmeye başlayınca daha da öfkelenen bir bakış.

"Devam et o zaman. Kaç, küçük Seelie. Yeni bir şekil alamayacak kadar yorgun musun?" Ona cilveli bir şekilde *baktı*. Elleriyle kızın göğüslerini kavradı, kabaca sıktı ve el yordamıyla oynamaya başladığında kızıdan keskin bir çığlık çıkardı. "Kısa olmasına rağmen eğlenceli bir kovalamacaydı. Belki daha uzun süre devam edebilirsin diye düşünmüştüm. Yoksa vazgeçmek mi istiyorsun?"

"Hayır-" Adam meme uçlarını çimdiklediğinde bir inilti yuttu, yayılan his şikayetlerini susturdu. İçinden geçen acı değildi. Vücudu zaten olabildiğince çok koştuğu için ağrıyordu. Ve şimdi, farklı bir nedenden dolayı ağrımaya başladı.

"Oh? Hm. Sanırım hâlâ gençsin." Şehvetle kapkara kesilmiş bakışları, onunla oynarken vücudunu izlemek için yüzünü terk etmişti. Keskin tırnaklarını yavaşça teninin üzerinde gezdirdi, iz bırakmadan acıtacak kadar sertti. "Sana bir sorum var küçük cadı. Bu gece seni nasıl götürmemi istersin?"

"Ne?"

Kendini tekrar ona doğru indirdi, göğsünü göğsüne bastırırken kendini onun uzunluğu boyunca kaydırды. Dilini yavaşça boynundan kulağına doğru sürükledi ve kulak memesini ısırdı.

Bu hareket karşısında kalan tüm gücünün uzuvlarını terk ettiğini hissetti. "Bir tercihin var mı, bunu soruyorum."

"Ne için bir tercih?"

Adam başını kaldırıp kaşlarını kaldırarak ona baktı, sonra şaşkınlığı yatıştı ve kıkırdadı. "Zavallı Abigail. Zavallı, zavallı Abigail. Ne kadar *ihmalkâr* bir kocan olduğunu unutmuşum. Ölümlü aşıklar çok hayal kırıcı olabiliyor. Çok dar görüşlü. Çok sıkıcı. Ama endişelenme." Kız utancından yanakları alev alev yanarak başını çevirdiğinde, adam onun çenesini avucunun içine aldı ve yüzünü ona dönmeye zorladı. "Seni *düzgün* bir şekilde yetiştireceğim."

Dünyası aniden hareket ederken şaşkınlıkla çığlık attı. Adam ayağa kalkmış ve onu yüzüstü önüne fırlatmıştı. Sürünerek uzaklaşmaya çalışırken soğuk yapraklar yanaklarına ve çıplak tenine değdi, ancak boynunun arkasına dolanan bir pençe tarafından yere sabitlendi.

Daha fazla kumaşın parçalanma sesi duyuldu ve birden adamın altında çırılçıplak kaldı. İki el kalçalarını havaya kaldırdı ve dizlerinin üzerine çöktü, başı hâlâ yerdeydi. Ellerinin üzerine kalkmaya çalıştı. Ona saldırmaya çalıştı. *Bir şey* yapmaya çalıştı ama adam onu kıştırmıştı. Yanakları kızardı. "Sen ne-"

Adam onun kıcını kavrayıp göğüslerine yaptığı gibi yoğurmaya başladığında, kadın haykırmamak için dudağını ısırды. Adam onun tepkisini görmüş olmalı ki arkasından güldü. "Bana istediğin kadar ters ters bakabilirsin, küçük Seelie, ama saklamak için elinden geleni yapsan da o iniltilerini duyuyorum."

Avucunu *bir şaplakla* kızın kık yanağına indirdi ve kız bunun acısıyla haykırdı. O muydu? O olamazdı. Bu *ne cüret?*

-

Şaplak!

Feryat etti. Yandı. Vurduğu yeri ovuşturduğunda, vücuduna iğneler batıyormuş gibi hissetti. Üçüncü darbe vurulduğunda, çıkan sese engel olamadı. Acıması gerekirdi. Hissettiği korkunç bir acı olmalıydı. Durması için ona bağıryor olmalıydı. Ama bu, içindeki garip, aç bir yaratığı besledi... ve onun yerine inledi.

"Güzel," diye homurdandı arkasından, kendi sözleri şehvetle doluydu. "Güzel, Abigail. İşte bu kadar."

Şaplak!

Her darbeye, kızgın deriyi yatıştırmak için durakladı, okşadı ve yoğurdu. Eylemin hangi yarısını daha çok arzuladığını bilmiyordu.

en çok. Ama her ikisini de aynı ölçüde beklediğini biliyordu, bunun tuhaflığıyla başı dönüyordu.

Adamın parmakları dolaşarak kadının ona duyduğu arzusun merkezini kavradı ve adam takdirle mırıldandı, her ne kadar bulmuş olması gereken şey onu utandırmış olsa da. Ama bir parmağını yavaşça içine soktuğunda utanç düşünceleri uçup gitti. Çok fazla hareket etmekten endişe ederek gerildi. Sanki onun zihnini okuyabiliyormuş gibi, parmağını içinde kıvırdı. "Merak etme. Senin onları çağırabildiğin gibi ben de keskin tırnaklarımdan kurtulabilirim." Kıkırdadı, ama ikinci parmağını yavaşça içine sokup birincisine katılırken kahkahası kendi inlemesine dönüştü. "Oh, Abigail."

Adam parmaklarını içinde ileri geri hareket ettirip onu keşfetmeye başladığında, Abigail kendini ona yaslanmış, umutsuzca daha fazlasını isterken buldu. Adam sabırlı, neredeyse çıldırtıcı derecede yavaş bir tempo tutturmuştu. İlk başta bu rahatlatıcı gelmişti, parmaklarını parmak boğumlarına kadar içine gömdüğü her seferinde içinden küçük bir heyecan akıyordu. Ama kısa sürede sinir bozucu olmaya başladı.

Daha fazlasını istiyordu.

Lanet olsun ona, daha fazlasına *ihtiyacı vardı*.

Kızın eli sıkılaşıp altındaki sonbahar yapraklarını yumrukladığında, adam kıkırdadı. "Merak etme. Bu gece seni yalvartmayacağım. Bunu başka bir zamana saklayacağım. Hayır sevgili kızım, ben sadece seni hazırlamak için elimden geleni yapıyorum."

Üçüncü bir parmak onu gerdi ve o inledi, gözleri bunun mutluluğuyla kapandı.

"İster inanın ister inanmayın, *düşünceli* olmaya çalışıyorum." Üç parmağını sertçe kadının içine bastırdı. Kadının iniltisi bir çığlığa dönüştü, çünkü hiçbir uyarıda bulunmadan içinden keskin bir zevk dalgası geçirdi, ama yine de durmadı. "Çünkü bir kez içine girdiğimde, sevgili küçük cadım, seni doldurana ve çiğ çiğ *sikene* kadar durmayacağım. Kendimi durduramayacağım... ne de denemek için herhangi bir arzum olacağına inanıyorum. Ama ana yemek için bu kadar sabırsızsan? Öyle olsun."

Onun sözleri karşısında gerildi. Onun yer değiştirdiğini hissettiğinde ve giysilerinin hışırtısını duyduğunda, birden savaşmak için yeniden güç buldu.

Ben hazır değilim. Ben değilim! "Bekle-"

Güldü, kızın korkusundan zevk alarak uludu ve kalçalarını kavrayarak onu sırt üstü yere fırlattı. Pençeleri bacaklarını kavrayıp birbirinden ayırdı ve kız onu tekmelemeye fırsat bulamadan kalçaları kalçalarının arasına girdi.

Hırlayarak onun altında çırpındı. Adamın kahkahası onu teşvik etti. Ama ne kadar çabalarsa çabalasın, çabucak onun altında kısıtırıldı, bilekleri başının üzerinde adamın eline takıldı. Sahip olduğu öfke ve kızgınlığın tüm zerresiyle, sadece bir bakışın gücüyle onu ateşe vermeye çalıştı.

Adam onun üzerinde ürperdi, sanki kadının ona diktiği bakışlar ona zevk vermek için yeterliymiş gibi. Dirseğinin üzerinde doğrulup gülümsedi ve kadının yüz ifadesini içine çekti. "Muhteşem..." Kanatlarının pençeleri kadının kalçalarını kaldırıp dizlerini omuzlarına doğru bükerken, diğer elini de kalçalarının arasına soktu.

Onu orada hissetti ve öfkesi hızla korkuya dönüştü. Bunun mümkünatı yoktu! Sihirle ya da-

Adam kalçalarını onunkilere doğru bastırdıkça basınç arttı ve kadın küçük bir miyavlama sesi çıkararak sırtını kamburlaştırdı. Gittikçe artıyordu ve düşündüğü kadar imkânsız görünüyordu ve-

Sonra adam oradaydı. Kadın bu hissin etkisiyle feryat etti ve adam inledi, vücudu dalgalar halinde gerilip gevşerken başını bir an için kadının omzuna indirdi. Ama daha yeni başlamışlardı. Kalçalarını geri çektiğinde, bir kez daha ileri itmeden önce geri çekilmek için neredeyse hiç mesafe yoktu ve feryadı boğazında boğuldu.

Piercingleri.

Piercinglerini unutmuştu.

İlk sıraya ulaşmıştı. Orada hissetti, garip ve yabancıydı ve bu mümkün değildi!

"B-bekle-bekle-" diye kekeledi. "Bu-olmaz-"

"Evet. Olacak. Peki bekleyeyim mi? Hayır." Dilini kızın alt dudağında yavaşça gezdirmeden önce ona sırtıttı. "Birlikte sayalım, olur mu? *Bir.*" Kalçalarını öne doğru attı.

Sırtını yerden kaldırdığında ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Düşüncelerinin kafasından uçup gitmesine neden olan şey sadece mücevherler değildi. Adamın iri cüssesi idi. Adamın parmaklarıyla neden bu kadar sabırlı davrandığını şimdi anlıyordu.

Ama ne kadar işe yaradıklarını da bilmiyordu. İkiye bölünmüş hissediyordu, vücudu adamın gerginliğiyle ağrıyordu.

Çok az bir miktar gevşedi, boncuklar onu terk etti, ancak bir an sonra tekrar girdi ve omurgasına bir sarsıntı gönderdi. Onu öpüyordu

Yanağını ağzının kenarına götürdü ve adam bu hareketi ikinci kez tekrarlayana kadar kendisiyle konuştuğunu fark etmedi bile.

"Nefes al, Abigail... Nefes al. Eğer yapmazsan, bilinçsiz bedenini beceriyor olacağım ve bu hiç de eğlenceli değil, öyle değil mi?" Kız birkaç kez gözlerini kırıştırıp ona baktığında, adam gülümsedi. "İşte buradasın." Sesi soluk soluğaydı, kendini onun içinde sallarken kendi zevkine kapılmıştı. "Seni kaybettiğimi sanmıştım."

"Lütfen, ben-bekle-"

"Hayır."

Dünyası yeniden hareket ediyordu. O acı, o dünyayı bölen acı onu terk etti. Adam diz çökerek onu yan yatırdı ve kanatlarından biri kalçasının altından geçip onu yerden kaldırırken şaşkınlıkla ciyakladı. İnanılmaz derecede güçlüydü ve sanki hiçbir şey değilmiş gibi onun ağırlığını destekledi.

Adam göğsüne yaslamak için diğer bacağını tuttuğunda, kadın omuzlarını yere bastırmak için döndü. Bu şekilde de çok açıktaydı; adam ilk sırayı geçip kendini daha da içine sokmaya başladığında neredeyse çığlık atacaktı. Yüksek sesle homurdandı, daha sert bastırırken göğsünü okşamak için üzerine eğildi. "Her şeyeime sahip *olacaksın*. Bana teslim *olacaksın*. Buna teslim *olacaksın*, küçük cadı!" diye hırladı onu kendine doğru çekerken.

Kızın çığlığı neredeyse onu boğuyordu.

"İki."

Aynı şey tekrar başladı; adam kızın vücuduna girip çıktıkça, ileri geri yaptıkça, bastırıp durdukça, temposu yavaş ve metodik oldukça, kız orada yatmaktan ve nefes nefese kalmaktan başka çaresi yoktu. Durdurulamazdı. Adamın kabarıklığı her içine girdiğinde, iki sıra piercing'in vücuduna sürtünmesiyle aklını kaybedeceğini düşündü. Var olan tek şey oydu, onu serbest kalmanın eşiğine iten tanrısal dolgunluk ve henüz gerçekten başlamadıklarını bilmek.

"Üç."

Başını geriye attı, nefes nefese kaldı, onun adını inlemekten başka bir şey yapacak gücü kendinde bulamadı. Bu şekilde ölecek miydi? Onun tarafından ikiye mi bölünecekti? Beyaz bir coşku kapladı içini, vücudu sıkıştı ve yalvardı, vahşi ve ilkel dürtülere kapıldı.

Adam onun üzerinde yüksek sesle hırladı ve kalçalarını aniden öne doğru kırarak kızdan bir çığlık kopardı. "Dört!"

Yukarıdaki tanrılar. *Yukarıdaki* tanrılar, kaç tane vardı? Adam onun üzerine eğildiğinde, baldırı hâlâ omzundaydı ve onu öptüğünde, kadın dudaklarını onun için ayırdı ve dilini onunkiyle dans etmeye davet etti. Vücudunu fethettiği gibi ağzını da fethetmesi için. O kadar doluydu ki, inanılmaz derecede doluydu.

Yine de ilerlemeye devam etti. Yine de kalçalarını onunkilere yaklaştırdı. Yine de vücudunun daha fazlasını almasını istedi. Öpüşmeyi bitirdi, doğruldu ve kalçalarını iki eliyle kavradı, kanadı bileğini tutmayı devraldı. Vücudundaki her kas gergindi, sımsıkı kilitlenmişti ve kızın bedenini kendine doğru çekerken geriliyordu. "*Beş.*"

Sonra geri çekilmeden önce neredeyse sonuna kadar içinden çıktı. Yavaşça. Zorla. Ona her anını, her santimini, her parçasını hissettiriyordu. Elini karnına dayadı, onu içinde hissedip hissedemeyeceğini merak ediyordu. Onun hareketini görünce, kendini tekrar içine sokarken yüksek sesle inledi, öncekinden daha sert ve daha hızlı. "*Altı!*"

Tanrılar ona yardım etsin, onu hissedebiliyordu. "Valroy-I-ah!" Ecstasy onu tekrar ele geçirdi ve sadece titreyebiliyordu. Adam onu tam olarak karnının üzerine geri attığında, fark etmedi. Her şey bir zevk bulanıklığıydı.

Yaprakların yanağına yaptığı serin baskı için minnettardı. Kalçaları havaya kalktı ve adam kendini acımasızca onun içine sokarken parmaklarını sertçe etine gömdü.

Kızın bedeni de ona kucak açtı.

"*Yedi.*"

Gerilme bir acı veriyordu ama vücudunun her lifini, her sinirini ve her kasını yeniden yazmış gibi görünen mutluluğu caydırmak için hiçbir şey yapmadı. Adam onun içinde zonkluyordu, sıcak, kocaman ve durdurulamaz. Dansın daha yeni başladığından emindi.

Ve adam onun içinde kendine bir yuva kurmaya başladığında, haklı olduğunu biliyordu.

O MÜKEMMELDİ.

Tamamen mükemmel.

Valroy onu hırpalarken nazik davranmadığını biliyordu, kendini onun hassas, sıkı, volkanik sıcaklığına vuruyordu. Kendini durduramıyordu.

Aklında ona duyduğu ihtiyaçtan başka bir şey yoktu. Onu *Onun*.

Başkaları ona sahip olabilir. Kahretsin, eğer kız isterse bir gün onu paylaşmaktan zevk alabilirdi. Ama kimse ona onun sahip olduğu gibi sahip olamazdı.

Hiç kimse ona bu şekilde sahip olamayacaktı.

Başka hiç kimse onunla nasıl mücadele ettiğini, ona nasıl ters ters baktığını, mücadele ettiğini ve sonra sırf kendi istediği için vazgeçtiğini deneyimleyemeyecekti. Şimdi onun önünde olduğu gibi değil, esnek ve esnek, çok azının içine çok fazla sığdırdığı gibi.

Kadının derinliklerine inen her darbe adamın içinden mutluluk akmasına neden oluyor, dansın temposu *daha fazlasını, daha fazlasını ve daha fazlasını* talep ediyordu.

Ve daha fazlasına sahip olacaktı. Ondan istediği kadarını alacaktı. Ona *vahşi* olmanın ne demek olduğunu öğretecekti. Ve ona ününü neden hak ettiğini gösterecekti. Vücudu ilk başta istilacıya karşı koymuştu ama adam inatçı bir savaş lorduydu ve şimdi onu hoş karşılıyordu.

İyi olmuş.

Onunla işinin henüz bitmemiş olması çok kötüydü.

Kanatlarının pençeleriyle kadının bileklerini kavradı ve onu yerden yukarı çekerek saldırısını şimdilik durdurdu. Pençeleriyle kavradığı bileklerinden sallanırken çaresiz bir şekilde nefesini tuttu, hâlâ önünde saygısızca belinden bükülmüştü. Yedinci piercing içeri girene kadar kendini kadının içine bastırdı.

Kadın titriyordu, vücudu ter içindeydi ve nefes nefese, ahlaksız bir inilti çıkardı.

"Abigail..." diye mırıldandı, ellerini yavaşça sırtında aşağı yukarı ovuşturdu, keskin tırnaklarını tenine batırdığında titremesine bayıldı. "Teslim oluyor musun?"

Kızın cevabı nefessizdi. "Evet."

"O zaman senin için bir ödülüm var, küçük cadı..."

Omzunun üzerinden adama baktı, yosun yeşili gözleri şehvetle buğulanmıştı ve biraz da gergindi. Konuşmadı. Bu iyiydi.

Adam sırtıttı.

Ve kalçalarını ileri atarak tüm gücüyle onu kendine doğru çekti. Adam kendini iliklerine kadar ona gömerken çığlık attı, adam vücudunun alabildiği her bir parçasını almasını sağlarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı

ona teklif etti. Kendini onun sıcaklığına bıraktı ve bu inanılmaz anın tadını çıkardı.

Vücudu bir mengene gibi onun etrafında kenetlendi, zevk onu bir kez daha zirveye çıkarıp serbest bırakırken dalgalar halinde sıktı. Neredeyse kontrolünü kaybediyordu. Ona katılmamak için tüm iradesini kullanması gerekti. Onu gönderdiği yerden aşağı indiğinde, başı öne doğru yuvarlanmıştı ve nefes nefese kalmıştı.

Adam güldü, kendince hırıltılı ve soluk soluğa.

"Sekiz."

Ne zaman ve nasıl tekrar sırt üstü döndüğünü bilmiyordu. Kalçaları yerden kesilmiş, adamın pençelerinin arasında kalmıştı. Keskin uçları derisine batıyordu ama onları fark etmedi bile. Düşünemiyordu. Onu hissetmekten başka bir şey yapamıyordu.

O bir makineydi. O
bir hayvandı. O bir
yarı tanrıydı.
Ve inanılmazdı.

Eğer bu şekilde ölecekse, bunu kollarını açarak kucaklayacaktı. Adam vücuduna bir çekiç gibi vururken çıkardığı sesleri daha fazla bastıramadı. Mutluluk onu tekrar tekrar, sayısız kez sarmıştı. Sonunda, daha fazla dayanıp dayanamayacağını bilmiyordu. "Valroy-" *Merhamet!*

Dudakları yalvarışını yuttu ve kalçalarını bir, iki kez, her nasılsa öncekinden daha sert bir şekilde içine soktu. Darbeler gibiydiler ve her biri onu coşkulu bir bulutun içine sürüklemekle tehdit ediyordu. Öpüşmeyi kestiğinde, kendini kabzasına kadar batırdı ve vücudunu onu tamamen almaya zorladı. Kadın da açgözlülükle kabul etti.

Göğsü kabarıyordu ve nefesi yanağına sıcak bir şekilde çarpıyordu. Sözleri neredeyse hırıltısının içinde kayboluyordu. "Benim için bir kez daha, Abigail... bir kez daha."

Ve sanki adam onu bir org gibi çalabiliyormuş gibi, kadın itaat etti. Vücudu ona karşı son bir kez daha kasıldı.

Adam dişlerini göstererek hırladı ve kadın onun içinde zonkladığını hissetti. Isı onu doldurdu ve teslimiyetinin sancıları içinde daha da derine battı. Ve o sırada

Bilinç dahil her şeyden arınmış bir dünyada, dudaklarından dökülen son şey onun adıydı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

He onu seviyordu.

Onu nasıl da seviyordu.

Valroy, Labirent'te koşarken kir ve çizik içinde kalan yanağını öptü. Onu yakaladığında ne kadar hırpalanmış olduğunu bildiğinden bile şüpheliydi. Zavallı kız bayılmıştı.

Yine de buna şaşırmamıştı. Ona hiç de kolay davranmamıştı.

Onu kollarının arasına alarak vücudunu göğsüne yasladı. Soğuk gece havasında titriyordu, üzerindeki ter artık yarardan çok zarar veriyordu. Kendini boşluğa doğru katladı, banyosunun dolmasını ve ısınmasını diledi.

Bu sefer ona katılacaktı.

Bir, boğulmasını engellemek için. İkincisi, şu anda ondan ayrılabilceğini düşünmediği için. Onu hâlâ kollarında tutarak buharlı küvete girdi ve dikkatlice banka oturarak yavaşça suya daldırdı. Ona çok fazla şok yaşatmak istemiyordu.

Kız mırıldanarak ona doğru kaydı. Adam gülümsedi ve kanatlarından birinin pençesiyle onun saçlarını okşadı. Diğeriyse onu kucağında tutarak bir havlu ve bir kalıp sabun aldı ve sorumlu olduğu hasarı gidermeye koyuldu.

Burada bir sıyrık. Orada bir pençe izi. Onu işaretleyen çürüklere dikkatle baktı. Bazıları kovalamacadan, ama çoğu çiftleşmelerinden kaynaklanıyordu. Çoktan iyileşmişlerdi ama uyandığında kızın bu yaralar yüzünden huysuzlanacağını tahmin ediyordu.

Tabii eğer ona kızmayacaksa.

Elini suya daldırdı, bir kısmını yavaşça saçlarına döktü ve bazı saç tellerini kaplamış olan kurumuş çamur parçalarını temizlemeye çalıştı. Onu - her yerini- temizlemeyi neredeyse bitirmişken ve bir bezi yanağında gezdirirken, gözlerini yavaşça kırıştırdı.

"Tekrar hoş geldin, küçük cadı."

Yer değiştirdi, inledi ve alnını adamın boynuna dayadı. "Ah."

Adam kıkırdadı, bezi elmacık kemiği boyunca gezdirerek kir lekelerini temizledi. "İyi olacaksın. Sert bir içki ve sıcak bir yatağın çözemeyeceği bir şey değil."

Abigail elini bacaklarının arasına götürdü ve irkildi. Adamın kucağında biraz kıpırdandı. "Sanırım beni kırdın." Sesi boğuk çıkmıştı.

"Hayır, öyle bir şey yapmadım." Adam onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben sadece seni ezdim. Sabah iyi olacaksın." Bir bardak su getirip ona uzattı. "Al bakalım. Muhtemelen susuz kalmışsın."

"Nedenini hayal bile edemiyorum." Suyu yudumladı, biraz öksürdü ve sonra tekrar yudumladı. Adama oldukça tedirgin bir bakış fırlattı.

"Ne?" Adam bir kaşını kaldırdı ve şakacı bir şekilde sırttı. "Hoşuna gitti, değil mi? Bana kızmış olamazsın."

Kızgınlığı, her zaman olduğu gibi, alttan alta gerçekte neler olup bittiğini ortaya çıkarmak için çatladı. Gülümsedi, küçük, yorgun bir kahkahayla başını salladı ve suyu tekrar yudumladı. "Hayır, sana kızgın değilim. Haklısın. Kaçtım çünkü kovalanmak istedim, her ne kadar... kulağa korkunç gelse de."

"Korkunç mu? Bu insan zihniyetinden kurtulmalısın, Abigail." Onun şakağını öptü. "Bunun sana hiçbir faydası olmayacak."

"Sanırım."

"Ayrıca, sana iyi davrandım ve bir saat sonra ikinci maçımız var ve-"

Kız onun göğsünü tokatladı.

Adam güldü ve ona sıkıca sarıldı, nemli saçlarına sokuldu. "Sadece takılıyorum."

"Biliyorum." Başını onun omzuna yasladı ve adam kaslarının gevşeyip rahatladığını hissetti. Ona sokulduğunda uzun, nefes nefese bir iç çekti. "Ne yapmalıyım Valroy?"

"Ne demek istiyorsun?" Teknik olarak mümkün olmasa da onu kendine daha da yakınlaştırmak için bir kanadını ona doladı.

"Biz... biz böyle olamayız. İki dünyayı yok etmeye çalışıyorsun. Bunun gerçekleşmesine izin veremem. Ben nefes alırken olmaz." Elini onun omzuna doğru kıvırdı ve karşılık olarak onu kucakladı. "Ama senden ayrılmaya dayanabileceğimi sanmıyorum."

Bir pençesini çenesinin altından geçirerek başını kendisine bakması için yukarı kaldırdı ve onu öptü. Yavaşça. Şefkatle. Tüm duygularını onun kucağına bıraktı.

Seni koruyacağım. Seni seveceğim. Senin için gökyüzünü ateşe vereceğim. Ama kim olduğumu değiştiremem.

*Olmak için yarattığım şeyi
değiştiremem. Senin için bile.*

Ve kalbim bunun için paramparça olacak.

Kucaklaşmayı bıraktığında kadın onu izliyordu, yosun yeşili gözleri onunkiler arasında gidip geliyor, söyleyemediği şeyi arıyordu. Başparmağının ucuyla kızın elmacık kemiğini okşadı. "Abigail... Ben..."

Parmaklarını dudaklarına götürerek onu susturdu. "Biliyorum."

Belli belirsiz gülümsedi ve parmaklarını öpmek için elini avucunun içine aldı. "Sen bitkinsin, ben de yorgunum. Acını dindirmek için sana bir şişe rom içirelim ve dinlenelim. Yarın gelecek ve o zaman yarınla yüzleşeceğiz."

Kadın başını salladı ve sonra çok dikkat çekici bir şey yaptı.

Avucunu onun yanağına koydu ve bir süre yüzünü inceledikten sonra, bakışlarında *bir şey* aradı - onu öptü.

Tehdit olmadan, zorlama olmadan, pazarlık olmadan. İlk kez, kendi isteğiyle...

Küçük cadısı onu öptü.

ABIGAIL kendini biraz sarhoş buldu. Valroy ona bir şişe romun tamamını içirmemişti ama dünyayı tam olarak algılayamayacağı kadar içirmişti. Yine de bu sorun değildi, çünkü kol ve bacaklarındaki ağrıyı hafifletmişti. Sırtı ağrıyordu. Kasları yanıyordu. Ve-iyi-olmaması gereken yerlerde çürükler vardı.

Valroy'un yastık ve minderlerden oluşan yuvasının üstündeki kalın kürk battaniyelerin altına iyice uzandı ve sonrasında yaptıklarından pişmanlık duymadığını fark etti. *Tanrılar adına, Valroy'la sevişmenin nasıl bir şey olduğunu kimse abartmıyordu. Gerçi yaptığımız şey için doğru kelimenin bu olduğunu sanmıyorum. Hayır, biz "seviştik", saf ve basit.*

Temel bir eylemdi. İlkel ve arzu üzerine kurulu. Aralarında geçenlere ikisinin de ihtiyacı vardı. Ama Valroy'un yanında yatarken parmaklarının onunkilere dolanması ve ona her baktığında yüzünde beliren o yumuşak gülümseme, aralarında hayvani bir şehvetten çok daha fazlasının geçtiğini gösteriyordu.

Bunun karşılıklı olduğunu ona nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Ona daha da sokuldu ve adam sanki onu rahatlatmak istercesine kucaklamasını sıkılaştırdı. Gözlerini kapadı ve kendini onun varlığında kaybolmaya bıraktı. Gece gökyüzünün kokusu

ve keskin rüzgar. Teninin sıcaklığı. Ona mükemmel bir şekilde oturan kasların şekli. Kolunu saran bir kanadın pençesi, devasa başparmağının ileri geri bir çizgiyi yavaşça çizen pedi.

Abigail... mutluydu.

Onun kucaklamasında huzur vardı.

Olacakların tüm kargaşasını, onun kollarında yatmanın ne *anlama geldiğini bir kenara* bıraktığında, daha önce hiç bilmediği bir rahatlık ve arkadaşlık hissetti. Valroy'la birlikte olmak Marcus'la birlikte olmak gibi bir şey değildi. İkisi karşılaştırılabilir bile değildi. Sadece "aşk" eyleminin kendisinde değil, onu takip eden anlarda da.

Marcus'un göğsüne, kalbinin üzerine kazınmış olan labirentin izini sürdü, parmak uçlarıyla mavi çizgileri takip etti. Labirenti çözmesi gerekiyordu. Onu durdurması gerekiyordu. Bunu değil. *Titania bana güvenmemekte haklı. Onu öldüremeyeceğimden korkmakta haklı. Çünkü öldürebilir miyim bilmiyorum.*

"Seni neyin rahatsız ettiğini biliyorum." Başının tepesini öptü. Sesi alçaktı, neredeyse bir fısıltı gibiydi ve kadın onun göğsündeki gümbürtüyü neredeyse duyduğundan daha fazla hissetti. "Ve buna yardımcı olmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

İçinde ona yalvarmak için karşı konulmaz bir istek vardı. Eğer savaş planlarından vazgeçmesi anlamına gelecekse ona *her şeyi* vaat etmek istiyordu. Ama bu, yıldızlardan geceleri parlamamalarını ya da ayın gökyüzünden düşmesini istemek gibi bir şey olurdu.

Başını kaldırarak onu şefkatle öpmeden önce bir süre inceledi. Onun dudaklarının kendi dudaklarına değmesinin tadını çıkardı. Adam takdirle mırıldandı, vücudundaki gerginlik azaldı. Kadın onun yanağını okşadı ve adam başını onun dokunuşuna doğru eğdi.

Öpücüğü bitirdiğinde, keskin yüz hatlarında hülyalı bir gülümseme vardı ve gözleri kapalıydı. "Bir erkek buna oldukça alışabilir."

"İyi bir aşık mışım gibi davranma." Kadın kıkırdadı. "Yaşadığın onca şeyden sonra. Benim öpücüğüm o kadar da özel değil."

"Ama öyle." Onun bakışlarına karşılık verdi ve elini saçlarında gezdirdi. "En son ne zaman biri tarafından gerçek bir şefkatle öpüldüğümü biliyor musun? Ardında bedenime ya da gücüme duyduğum şehvet olmadan?" Gülümsemesi biraz hüzne dönüştü. "Çünkü ben bilmiyorum."

Kaşlarını çattı ve onu daha net görebilmek için kendini dirseğinin üzerine doğru itti. "Ne demek istiyorsun?"

"Abigail..." Kıkırdadı. "Nefret ediliyorum. Nefret ediliyorum. Kendi türüm tarafından bile *hor görülüyorum*. Birini yatağıma aldığımda, bunun nedeni bedenimi ve onunla neler yapabileceğimi hissetmek istemeleridir. Onu yöneten kişiye karşı herhangi bir nezaket hissettikleri için değil. Kendi arzularımın efendisi olsam bile onların arzularının kuklasıyım."

Adamın sesinin ne kadar duygusuz çıktığını görünce kaşlarını çattı. Bu sözleri kederli bir şekilde söylememişti, gerçektir. Sanki uzun zamandır bu gerçeği kabullenmişti ve artık hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Sözde dostlarım Anfar, Bayodan, Cruinn bile zamanla bana ihanet edecekler. Bana sırtlarını dönecekler. Zayıf düştüğüm an, beni yıkıma uğratmak için fırsat kollayacaklar. Çünkü beni de diğerleri gibi acayip buluyorlar." İşte o zaman adamın çenesinin gerildiğini ve sesine öfkenin karışmaya başladığını gördü.

"Sus." Parmaklarını bir an için adamın dudaklarına götürdü. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama-"

"Öp beni, Abigail. Öp beni, ama sadece istersen."

Öptü. Yapacak bir şey yoktu, öptü. Ve adam haklıydı. Kucaklaşmanın nedeni şehvet değildi.

Başını kaldırarak onun yüz ifadesini inceledi. Belli belirsiz parlayan safir gözler yorgundu ama yine de banyosunda uyandığından beri onda gördüğü şeyle doluydu. Sevgi. Onu gerçekten seviyordu.

Ve yukarıdaki, aşağıdaki ve aradaki tüm tanrılar, o da aynı şeyi hissetmeye başlamıştı.

Perin_{in} şimdi ne yapması gerekiyordu?

Ayaklarının dibinde oturan ve kuyruğu sessizce yere çarpan köpeğe baktı. O bir köpek değildi. Robin Goodfellow'du. *Lanet* olası Robin Goodfellow.

Elini yüzüne götüren Perin çılgılık atmamak için elinden geleni yaptı. Bunu kafasının içinde sessizce yaptı ve umduğu kadar katartik değildi. Bunun yerine, başını kaşıyıp köpeğe dik dik bakarken, nefesinin altında mırıldandığı sessiz bir küfür akışı tercih etti. "Neden buradasın?"

Güm, güm, güm, güm. Bir dilin mutlu bir sırıtışla ağzının kenarından dışarı yuvarlanması. Puck bir şey ister gibi Perin'in elini pençeledi. Ama ne için? Perin zamanında yanıt vermeyince Puck başını dizine koydu ve kederli gözlerle Perin'e baktı.

"Ne planladığınızı bilmiyorum casus efendi." Perin içini çekti. "Senin için hiçbir şeyim yok. Size zaten bilmediğiniz hiçbir bilgi veremem. Bunu yapabilecek durumda değilim."

Puck elini yaladı.

"Ben önemli biri değilim. Abigail'le olan bu karmaşanın içine *kazara* sürüklendim. Benim üzerime titriyor ve iyi bir kız, ama benden ne dilerseniz dileyin, faydasız ve-"

Eline bir pençe daha.

Perin uzun, bitkin bir iç çekti. "İnsanları sırtından bıçakladığında, Goodfellow, beni bir balık gibi deşmeden önce bir saniye acımanı ve belki de bir teşekkür etmeni beklerim."

"Broof!"

Perin bunu bir evet olarak algılamaya çalıştı. "Eğer burada kalmakta ısrar ediyorsan, benim yatağında uyumayacaksın." Bunu söylemişti ama sonunda çok yanılabacakmış gibi bir his vardı içinde. Uzun bir iç çekiş daha yaptı.

Köpek parmaklarını buruşturdu. Ve sızlandı.

"Bu delilik. Bu saçmalık. Bu iyi. Güzel! Güzel."

Puck yine kocaman sırıttı, dili dışarı fırladı ve Perin pes edip melez suikastçıya tam da istediği şeyi verirken bir köpeğin olabileceği kadar mutlu görünüyordu.

Köpeği okşadı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Titania gözleri kapalı bir şekilde taht odasında bir ileri bir geri volta atıyordu. Adımlarından emin olmak için görmesine gerek yoktu. Bunu yüz bin kez yapmıştı ve tanrılar lütfederse yüz bin kez daha yapacaktı.

Ve aklını kurcalayan da tanrılar konusuydu. Parmaklarını alnında ovuşturdu, düşünceleri dönüp dururken uzun bir iç geçirdi. *Dagda, bana tacını verirken öngördüğün şey bu muydu? Türiumüzü korumak için işlerin bu noktaya geleceğini mi?*

Eminim biliyordun. Sırf bundan kaçınmak için yükseldiğine dair iyi bir paraya bahse girerim!

Sen her zaman bir korkaktın.

Ellerini saçlarında gezdirdi, tırnaklarını kafa derisine geçirdi. Şikâyetlerini yüksek sesle dile getirmede; Dagda'dan bir ziyaret istemiyordu. Tanrıların ziyaretleri asla kutlanmamalı ya da davet edilmemeliydi. Özellikle de onların gazabını davet ediyorsa.

Bazen Morrigan'ın iblisi sadece ve sadece sana inat olsun diye doğurup doğurmadığını merak ediyorum, yaşlı adam. Kötü ruh haline rağmen kıkırdadı. Duvarın yanındaki masaya doğru yürüyerek kendine sert bir içki doldurdu. Dagda -ya da Titania onu Seelie Kralı olarak tanıdığına sadece *Kral Dagda*

-Her zaman Morrigan'ın kıskançlık eğilimlerini kamçılayan biri olmuştu.

Belki de Valroy'la yaşadığı tüm bu karmaşanın suçlusu Dagda'ydı -hem yarı iblisin anlayışında hem de şimdi böylesine korkunç bir seçim ve hareket tarzı önüne serilmişken.

Abigail'in güvenine ihanet edebilirdi. Ya da Abigail'in kalbini kırabilirdi.

Ya da halkları arasındaki sözde ateşkesi bozabilir ve hepsini kaçınmaya çalıştığı savaşa mahkûm edebilirdi.

Ya da bekleyebilirdi.

Önceki tüm seçenekler iğrenç olduğu için sonuncusunu seçti. Ama son seçenek eylemsizliği, eylemsizlik de zayıflığı doğururdu. Ve zayıflık da tam olarak rakibinin onun olduğuna inandığı şeydi. Ve böylece düşünceleri bir kez daha başa döndü.

Basamakları tırmanarak altın tahtın üzerine yığıldı ve başının arkasını oymalı yüzeye yasladı.

"Kraliçe Titania..."

Sesi duyunca neredeyse irkiliyordu. Şimdiye kadar onu tanımaya başlamıştı. Unseelie haini gelmişti. Kimliğini, hatta cinsiyetini bile söyleyemediği paçavraların altındaki yaratıktan nefret ediyordu. Ama işe *yarıyorlardı* ve o da kendini işe yarar şeylerden kurtaracak biri değildi. Bardağından içene kadar yaratığa bakmak için gözlerini açmadı.

Odadaki tek gölgede, iki kireçtaşı duvarın oluşturduğu bir köşede kambur oturuyordu. Hareket ettiğini görmeseydi, onu atılmış bir giysi yığını sanabilirdi. Titania bardağını tahtın koluna dayadı. "Konuş. İblis yumurtası sonunda öldü mü?"

"Valroy hâlâ yaşıyor."

Hiç şaşırmamıştı. Hayal kırıklığına uğramıştı ama şaşırmamıştı. Hayatı boyunca tam olarak böyle yaşayıp yaşamadığını merak etti. Ama bu ne burada ne de oradaydı. Tırnaklarını cama vurup tıkrıtlarının tadını çıkararak Unseelie Cur'e baktı. "Sonra...?"

"Keçi cevabını gönderdi." Figür, kıpkırmızı ipekle ciltlenmiş rulo halindeki bir parşömeni yere fırlattı. Daha fazla yaklaşamazdı, bu yüzden yapabileceği en iyi şey buydu.

Bu aynı zamanda Titania'nın onu almak için ayağa kalkması gerektiği anlamına geliyordu. Sinirli bir iç çekişle tahttan indi ve parşömeni almak için merdivenlerden indi. Casusa ters ters bakarak parşömeni aldı ve koltuğuna döndü. Parşömeni açmaya giderken, Unseelie'ye baktı. "Eee?"

Yaratık ortadan kaybolmuştu.

İçkisinden arta kalanları yudumlarken kıpkırmızı ipeği kâğıttan çekip aldı ve işe koyuldu.

ABIGAIL Valroy'dan önce uyanmıştı. Görünüşe göre uyumuştur. Ya da en azından öyle olduğunu varsayıyordu. Haklı olarak bunu kıyaslayabileceği başka kimse yoktu. Ama kendini onun kollarında yatarken, yüzünün çizgilerini düşünürken buldu. Etrafında biriken koyu mavi saçların ipeksi telleriyle oynamaya bırakılmıştı.

Onu
incelemek
için. Ve
düşünmek.

O Valroy'du, yarı iblis. Valroy, Kanlı Prens. Valroy, savaş lordu. Valroy, onu kaçıran. Valroy, onun işkencecisi.

Ve şimdi de Valroy'du, sevgilisi.

Bu kadar kafa karıştırıcı olmasaydı gülünç olurdu. Belki de fae lordu hakkındaki fikirlerinin değişmesi, başvurulacak yol bu kadar ölümcül olmasaydı bu kadar sorun yaratmazdı. *Ondan nefret etmenin bir yolunu bulmalıyım. Eğer yapmazsam, onun tarafından çekileceğim. O zaman... Ne yapacağımı bilmiyorum.*

Aşk.

Ne garip bir şey.

Teyzesini çok sevmiştir. O zavallı erkek kedi Yorik'i sevmiştir. Keçisi James'i sevmiştir. Ve çok yakın zamana kadar Marcus'u sevdiğine inanmıştı. Şimdi farklı olduğunu biliyordu. Onu sevdiğine inanmasına nasıl izin vermişti? Ne anlamı vardı ki?

Valroy onu seviyordu. Onun bu sözleri söylemesini engellemiş olsa da bunun doğru olduğunu biliyordu. Onun bunu söylediğini duymak istemiyordu çünkü ona nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

Çok mu geç kalmıştı? Onu çoktan sevmiş miydi?

Hayır. Öyle düşünmüyordu. Ama sonra onun gülümsemesini hatırladı. Dokunuşunu. Ona ya da onunla birlikte güldüğü zamanları - alaycı ya da şeytani kahkahalarını değil, neşeli anlarını. Ama giderek daha fazla, onun karanlığından zevk aldığını fark etti. Onun kötülüğünden.

Ona karşı hissettikleri Marcus'a karşı hissettikleri gibi *değildi*.

Valroy'a yalan söyleyip onu sevdiğini iddia edemezdi. Ama yalan söyleyip sevmediğini de iddia edemezdi. Her şeyi gibi o da arada bir yerde kalmıştı. Ve tıpkı kendi istikrarsız durumu gibi, sadakati de ikiye bölünmüştü ve bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Çünkü iki atın arasına çekildiğinde paramparça olacaktı.

Titania'nın bana verdiği hançeri çağırmalı ve onun kalbine saplamalıyım. Onu ve işkencemi hemen şimdi sona erdirmeliydim.

Yine de hareket etmedi. Orada yattı, onu izledi, onun yavaş nefes alışını yanında hissetti.

Öncelikle, birini öldürebilecek kapasitede olup olmadığı meselesi vardı. En başta bundan başlayarak, emin olmadığını fark etti. Yemek için hayvanları öldürmüştü ama bundan bile hoşlanmamıştı. Bir zamanlar insan öldürmekle hayvan öldürmenin çok farklı şeyler olduğunu söylemişti. Şimdi daha iyi biliyordu.

Ölüm ölümdü.

Ama yine de tavuk yiyebilseydi, bir tavuk öldürme eylemine katılmayacağını da söyleyemezdi. Peki ya tavuklarından birini öldürmenin milyonlarca insanın hayatını kurtaracağını bilseydi?

O zaman tavuğun kellesini alır mıydı? Evet, alırdı. Kesinlikle alırdı.

Peki o zaman neden lanetli hançeri Valroy'un kalbine saplayamıyordu? Çünkü bu fikir bile ağlama isteği uyandırıyor.

Bu zalim şeytana aşık oldum. Onunla çok fazla zaman geçirdim ve o da beni baştan çıkardı. O muazzam bir cazibeye ve güce sahip bir yaratık, ben ise genç ve yalnızım. Hepsi bahaneydi. Her biri suçu kendi dışında bir yere atıyordu. Ve her biri yanlış. Her biri yalan gibi geliyordu.

Hayır, burada onun yanında, çalıntı insan yastıklarından oluşan gülünç yığınının içindeydi, çünkü öyle olmayı dilemişti. Çünkü en başından beri bir pervane gibi ona çekilmişti.

Onun kötülüğüne rağmen değil. Ama bu yüzden.

Onun vahşi ve zalim doğasını bile bir dereceye kadar affedebiliyordu. O bir Unseelie'ydi ve olduğu şey için onu suçlayamazdı. Kurt kurttu, şahin şahindi ve ne yiyorlarsa onu yiyorlardı.

Ama yapamayacağı şey kenara çekilmektir.

Sırt üstü yuvarlandı ve esnedi, kollarını bacaklarını iyice gerdi. Büyük kanatlarından biri dışarı sarktı, pençeleri esnedi ve sıkıştı. Hareket durgun ama güçlüydü ve ona yine bir kediye hatırlattı. Belki de hiç görmediği halde bir aslanı. Tir n'Aill'de aslan olup olmadığını merak etti.

Adamın kolu kadının etrafında sıkılaşıyor ve onu kendine çekti.

"Günaydın karıcığım." Bir kez kıkırdadı. "Ben senin karın değilim."

"Henüz." Bir an için tek gözünü açıp ona baktı, sonra tekrar kapattı. "Teklifimi iki hafta içinde kabul edeceğini umuyorum. Hemen olmasa bile." İfadesindeki ciddiyet kısa bir süreliğine gülümsemeye dönüştü ve sadece onunla dalga geçtiğini belli etti.

Yine de evet derse çok heyecanlanacağından hiç şüphesi yoktu. "Hayır, sabah için evlenmekten başka planlarım olabileceğini düşünmüştüm. Sen." Dirseklerinin üzerine kalktı ve avucunu göğsüne, Labirent sembolünün dövmesinin olduğu yere koydu.

Bu onun dikkatini çekti. Başını ona çevirdi ve iki gözünü de açtı. "Ah?"

"Sahip olduğun bu karanlıklar krallığındaki dehşetten bahsedildiğini duydum." Boş boş omuz silkti. "Şimdiye kadar o kadar da kötü görünmüyor. Ya burası bana düşündürüldüğü kadar etkileyici değil ya da-"

Adam onu sırt üstü fırlattığında ciyakladı. Tek bir hareketle onu hem pençeleri hem de kollarıyla kafese kapattı. "Ne yapmaya çalışıyorsun, Abigail?" "Hiçbir şey." Kız adamın göğsünü itti ama adam kıpırdamadı. Adam kaşlarını kaldırarak ona baktı ve hiçbir şey söylemedi. "Labirentinizi çözebilmem için onu daha iyi tanımam gerektiğini söylemişsiniz. Peki, bu tür

bir şeyi nasıl yapabilirim?

İşkencenin derinliklerini göremiyor muyum? Hiçbir şeyle oynamıyorum, V-"

"Bana yalan söyleme." Sırıttı. "Yeni kocana yalan söylemek kötü bir davranış.

Bir şeylerin peşindesin."

Kadın ona sert bir bakış fırlattı. "Bu fikre nereden kapıldın?"

"Hm. Merak ediyorum. İşte buradayız, birbirimize sarılmışız ve dün gece yaptığımız çılgın ve vahşi aşka herhangi bir şekilde tepki vermek yerine" - yanakları anında ısınırken daha geniş sırıttı

-"Bunun yerine benden sana Labirentimin sunduğu en büyük dehşeti göstermemi istiyorsun."

Kadın yüzünü ondan çevirmek istediğinde, adam yanağını kavradı ve onu sabit tuttu. "Benden kahvaltı istemiyorsun, ne kadar kızgın olursan ol bana çok kızgın olduğunu söylemiyorsun ya da bir tur daha atmayı istemiyorsun. Ruhların azabını görmek istiyorsun. Bu beni iki sonuca götürüyor. Ya annem seni kılık değiştirerek Unseelie yaptı ya da sen, benim sevgili, tatlı, harika, lezzetli, *hain* küçük Seelie cadım, bir şeylerin *peşindesin*."

"Bir, şimdi sen söyleyince acıktım. İki, dürüst olmak gerekirse beklediğim kadar ağrım yok. Ve hayır, ben pek de Unseelie değilim." İç çekti. Geriye iki seçenek kalmıştı. Birincisi kesinlikle böyle değildi. Onun haklı olmasına dayanamıyordu. "Aramızdaki her neyse-"

"Evlilik." Adam yine sırıttı.

Kadın daha sert baktı ve adam güldü. Sanki sözünü kesmemiş gibi devam etti. "Aramızdaki her neyse, bunu kabul etmek benim için zor. Ama inkâr etmek benim için daha zor. Ve bunun beni yok etmesinden korkuyorum. Eğer karar veremezsem, Tanrılar adına, o şeyi bacağımdan çıkarırım!"

Kahkahalarla inledi ve onun yanına yatağa yığılıp göğsüne sıkıca sarıldı. Omzunu ısırduğunda, sadece hissetmesine yetecek kadar sert

koluna vurdu. "Kes şunu!"

Adam "hayır" diye mırıldanmak ve hareketi biraz daha sert bir şekilde tekrarlamak için ısırığı bıraktı. Elinde değildi. Güldü. Çırpındı ve adam onu gıdıklamaya başladığında kahkahası bir çığlığa dönüştü. Adamın daha güçlü olmasına rağmen kızın çaresizliği daha fazlaydı ve birkaç dakika sonra kendilerini yatağın ortasında bir yığın halinde buldular.

Kendini nasıl üstte bulduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Adam ona gülümsüyordu, safır gözleri mutluluk ve aşkla parlıyordu. Adamın eli karnında gezinip daha da aşağı inmekle tehdit edince, kadın elini tokatladı. Adam itaatkâr bir tavırla elini geri bıraktı ve kıkırdadı. "Pekâlâ. Sana ikinci kez tecavüz etmeden önce bu geceye kadar zaman vereceğim."

"Benden sıkılmayacak mısın?" Kolunu süsleyen koyu mavi mürekkep girdaplarından birinin izini sürdü.

Pençelerini sırtına bastırarak onu kendine doğru çekmeden önce sanki bu söylediği en komik şakalardan biriymiş gibi güldü. Kadın karşı koymadı ve kendini bir kez daha dirseklerinin üzerinde, adamın göğsünün üstünde buldu.

"Boşuna çırpınıyorsun, karıcığım. Kucağımda olmak istememek için bir neden, herhangi bir neden bulmak istiyorsun. Yaklaşan savaşlarımın vaadi benden nefret etmen için yeterli bir sebep değil mi?"

"Henüz işlemediğin suçlar için senden nefret edemem."

"Herkes nefret ediyor."

"Ben herkes değilim." Ona ters ters baktı. "Ve seni önemseyen arkadaşların var. Planlarına rağmen senin yanında durmayı seçen. Ve eğer her zaman bu kadar çekilmez olmasaydın daha fazlasına sahip olurdun."

Adam homurdandı ve başını yastıklara yaslayarak onu izlemeye koyuldu. "Bunu inkâr etmiyorum. Ama ben neysem oyum. Morrigan'ın olmamı istediği gibi doğdum ve onun görünürdeki fikir değişikliğine rağmen öyle kalacağım." Mırıldandı. "Ama belki de Labirentimi çözersin, küçük cadı, o zaman hayatımı sana feda ederim. Senin ellerinde öleceğim ve Tir n'Aill'de her şey yoluna girecek. Herkes arzuladığı şeye sahip olacak."

Beline oturmak için kendini yukarı itti, elini geriye doğru kaldırdı ve ona olabildiğince sert bir tokat attı.

Adam sakince ona bakmadan önce başı yana doğru sallandı. "Ah."

"Böyle konuşma. Yoksa gizliden gizliye kendinden nefret ettiğini düşünmeye başlayacağım Valroy, Unseelie Prensi."

Yine bir kaşını kaldırdı ve sessizce güldü. "Zihnimi kurcalarken dikkatli ol, sevgilim. İçinde bulacağın şey hoşuna gitmeyebilir."

"Aklımdan geçenleri biliyormuş gibi de davranmamalısın."

"Bilmeme gerek yok. Her şeyi o harika ifade gücüne sahip yüz hatlarında canlandırıyorsun." Uzanıp yanağını nazikçe okşadı, parmak uçlarını yavaşça yanağında gezdirdi. "Benimle ilgilenmek istemiyorsun. Karanlık canavarlarımın tüm şiddetini görmek istiyorsun, belki bir parçanı öldürür umuduyla. Pekala, Abigail Moore. Perdeleri aralayacağım ve sana istediğin her şeyi ve daha fazlasını göstereceğim. Benden nefret etmen için elimden geleni yapacağım. Bu seni memnun eder mi?"

Bu onu aynı ölçüde rahatlattı ve korkuttu. İç çekerek adamın üzerinden indi ve sırtı ona dönük bir şekilde oturdu. "Hayır. Hayır, memnun etmiyor."

Adam elini sırtında gezdirdi ve kadın bu his karşısında gözlerini kapadı. Adamın dokunuşu çok sıcak, çok güçlü ve çok kesindi. Ona doğru eğildi ve adam onu yavaşça kollarının arasına, sırtını göğsüne yaslayarak geri çekti.

"Ya benim kraliçem olursun ya da ben ölürüm. Hangisini istediğine karar vermelisin. Sensiz yaşayamam, yaşayamam Abigail." Bir kolunu onun etrafında sıktı. "Ve bu konuda hiçbir söz hakkın olmayacağını söylemekten memnuniyet duyuyorum, sevgili cadı."

Kadın sertleşti ve ona bakmak için başını çevirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Kış yerini bahara bırakmadan önce labirentimi çözmelisin, yoksa sonsuza dek bana bağlı kalırsın. Peki ya kazanırsan? Ben ölürüm. Yaptığımız anlaşma buydu. Ve bu anlaşmaya sadık kalacağız. Başka seçeneğin yok."

Bir dahaki sefere uyuduğunda seni öldürebilirim. Önümdeki tek yol bu.

Adam onu öperken düşünceleri birbirine karıştı. Yavaş ve sert olan bu kucaklaşma tartışmaya yer bırakmıyordu. Ne demek istediğini kanıtlıyordu. Değişen her şeye rağmen o Labirent'in Efendisi'ydi ve kız hâlâ onun ağına yakalanmıştı.

Uzuvlarındaki gerginliğin eridiğini hissetti, öpücüğün tadını çıkarmaktan başka bir şey yapamadı. Adam öpücüğü bıraktığında, yanağına çok daha şefkatli bir dudak daha kondurdu. "Kendine kıyafet topla, canım. I

Hafif bir kahvaltı tavsiye ederim... Size göstereceklerimi görünce midenizde tutamayabilirsiniz."

Sanırım bunun için sadece kendimi suçlayabilirim.

Kanlı Prens'le evlen ya da onu mezara koy. Önündeki iki seçenek sadece bunlardı. Ve ikisinden birini düşünmek bile ağlamak istemesine neden oluyordu. Biri, ardından gelecekler için. Diğerisi ise kalbinin buna dayanıp dayanamayacağını bilmediği için.

Çünkü ölürse... onu da yanında götürebilirdi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Perin içini çekti ve bir kolunu gözlerinin üzerine attı. "Hayır."

Kapıdaki köpek kişnedi ve Erin çivilerin tahtaya sürtünme sesini duydu. Casusluk ustasından dönüşen köpeği ne kadar görmezden gelmeye çalışsa da hayvanın inadı karşısında çaresizdi. Bir başka sızlanma, bir başka sıyrık ve Perin sessizce yapısına verilen zarardan yakındı.

"Daha hava kararmadı bile." Labirent'te bunun pek bir önemi yoktu ama yorgundu. Puck karyolasında uyumak için ısrar etmişti ve bacaklarını nasıl düzenlerse düzenlesin, küçük yatak yetişkin bir adam ve her zaman olabildiğince geniş yayılmakta ısrar eden bir köpek için yapılmamıştı.

Bir sızlanma daha, bir sıyrık daha.

"Tamam, tamam! Tamam, tamam. Seni dışarı çıkaracağım." Vazgeçti. Robin Goodfellow evini *şereflendirmeye* karar verdiği sürece her zaman pes edeceğini biliyordu. Hayvanın burada olmasının Abigail'in suçu olduğunu düşünüyordu ama bunun için ona kin besleyemezdi.

Valroy tarafından ilk kez becerilmek üzereyken bu yaratığın etrafta olmasını kim isterdi ki?

Pek çok garip durumdan sağ çıkabilirdi ama bu listede yoktu. Doğrulup yüzünü ovuşturarak zihnindeki sersemliği gidermeye çalıştı ve iç çekti. Doğrusu Valroy'un Abigail'i yatağına atmasının bu kadar uzun sürmesine çok şaşırılmıştı. *Birinin* Abigail'i baştan çıkarmasının bu kadar uzun sürmesine çok şaşırılmıştı. Elbette, onun karyolasını ısıtmasına aldırış etmezdi. Bayodan ve Cruinn'in onunla seve seve yatacaklarını biliyordu. Ama Valroy ona talip olmuştu ve onun yoluna çıkmak kötü bir haber olurdu.

Boş boş, Abigail'in kendini paylaşacak türden biri olup olmadığını merak etti -kuşkusuz prensin izniyle- ama bu ne burada ne de oradaydı. Valroy'un itiraz etmesi halinde ellerini kaybetme riski ya da daha kötüsü, Perin'in Abigail hakkındaki düşüncelerini dostça ve sadece dostça tutuyordu.

Köpek kişnedi.

"Evet! Pekâlâ. *Kahretsin*, sakın ol." Ayağa kalktı, başına pamuklu bir gömlek geçirdi ve kapıya doğru yürüdü. Postu hâlâ pencerenin yanındaki kancadaydı ve bunu gördüğüne memnun olmuştu. Köpeğe güvenmiyordu. Kim güvenirdi ki?

Ama görünüŖe bakılırsa Puck postunu alabilecekken, lanetlenmiŖ olmasına rağmen bunu yapmamayı tercih etmiŖti. Muhtemelen bunun Abigail'i kızdıracağını bildiği için.

Ve köpeğin Abigail'e neden sadık olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. ğrenmek için yeterince dahil olmak da istemiyordu. Kapıya doğru yürüdü, açtı ve iri köpeğin kulübeden son srat ıkıŖını izledi.

Ve heyecanla havlamaya baŖladı. Kıyıda biri güldü, kadınsı bir sestir bu. Abigail dnmŖ myd? Gülümseyerek kapıdan dıŖarı ıktı. "Günaydın, Abig-" Dondu kaldı.

Evinin önünde duran, melmiŖ, yüzünü çılgınca yalayan heyecanlı bir köpeği okŖayan kadın Abigail *değildi*.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Lütfen, köpek için geldim. Lütfen, beni bu iŖin dıŖında bırakın. Lütfen, bana olmadığımı söyle-

"Merhaba, Perin." Kadın ayağa kalktı ve neredeyse acınacak bir halde ona gülümsedi. "Bunca zaman sonra seni görmek çok güzel. Seninle ryalarımnda karŖılaŖmıŖtım ama... bu çok daha hoŖ."

Hâlâ gün batımıydı, parlayan kre ufka daha yeni dokunmaya baŖlamıŖtı. Labirent'te hiçbir zaman tam anlamıyla parlamayacak olsa da, onu nemli tutan pusun ardında hâlâ çarpıcı bir renk cmbŖ vardı.

Kadın gri ipekten uzun ve güzel bir elbise giymiŖti. Sanki cam parçalarıyla doldurulmuŖ ya da elmaŖtan yapılmıŖ gibi parlayan gözlerinin rengiyle uyumluydu. Saçları da aynıydı; ne beyaz, ne siyah, ama aynı anda hem ikisi hem de hiçbiri. Hiç ss takmıyordu. Hiçbirine ihtiyaı yoktu. Kadın Perin'e doğru bir adım attı, Puck mutlu bir Ŗekilde etrafında daireler çiziyordu, belli ki kendinden gemiŖti.

Cadı.

O cadıydı.

nc cadıydı.

Ve bu onun sonu demekti.

Perin baŖını salladı. "Hayır. Hayır, ben değil. Hayır, benden *baŖkası*."

Kadın kıkırdadı, yaklaŖtıėa yüz ifadesi daha da acınası bir hal alıyordu. "Biliyorum. Ve çok zgnm. Ama geleceğinde ölüm görmüyorum, Perin. Hem de hiç. Hayatı senin eylemlerinden tanıyacağız. Sana yalvarmaya geldim, sevgili, tatlı, harika denizkızı, ngrdğm Ŗeyde rolünü oynaman için."

Kadın nihayet aralarındaki mesafeyi kapatıp avuçlarını göğsüne dayadığında kaskatı kesildi. Bir şey olmasını bekliyordu; belki de bir imgelemlerle kendinden geçecekti. Ama hiçbir şey olmadı.

Puck kadının ayaklarının dibine oturdu, kuyruğu ileri geri sallıyor, dili dışarı sarkıyordu.

"Ne yapmamı istiyorsunuz, Leydi Belladonna?" Perin kekelememek için kendini zor tuttu ama başaramadı.

Cadı Perin'in ellerini topladı ve başını eğip öpmeden önce kendi ellerinin arasında tuttu. "Yapman gerekeni yapmak için, selkie. Sadece yapman gerekeni."

Kaşlarını çattı. "Korkarım anlamıyorum."

"İlk başta kimse anlamaz." Kıkırdadı. "Geleceği bilmenin sefil hayatı işte budur. Her şey ancak oraya vardığınızda anlam kazanır."

"Bana yardımcı olabilecek söyleyebileceğin bir şey var mı?"

"Akıllı çocuk." Onun ellerini nazikçe sıktı. "Sormak için ne güzel bir soru. Evet, var. Var." Omzunun üzerinden kararan ufka baktı, sonra da sıkıntıyla dilini şaklattı. O tuhaf, ışıltılı gözler tekrar ona döndü. "Alacakaranlık çökmeden gitmeliyim. Ama sen büyük canavara gitmelisin. Anfar'ın sana ihtiyacı var."

"Anfar mı?" Adam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Anfar bir yarı-tanrı. Ona yardım etmek için ne yapmalıyım?"

"Bir keresinde bir ayı, pençesinin arasına bir diken saplanmış halde bulmuş kendini. Büyük dişleri onu koparmak için çok büyüktü. Kanadı, kanadı ve yaratık ne kadar uğraşırsa uğraşsın bir türlü çıkmadı. Yakında enfeksiyon kapacağını ve öleceğini biliyordu. İşte tam o sırada, çok küçük ve çok zararsız bir tarla faresi ayıya yaklaştı ve yardım isteyip istemediğini sordu. Ayı utanç içinde başını çevirmiş, minik şeye hırlamış. Ancak ayının evet, yardıma ihtiyacı olduğunu anlaması uzun sürmemiş. Fare, ayının kalın kürkü arasında kıpırdandı ve dikenini minik dişlerinin arasına alarak korkunç dikenini çıkardı. Ayı kurtuldu." Hikâyeyi, geçimini bu işten sağlayan birinin tüm yeteneğiyle anlatmıştı.

Perin ona donuk donuk baktı. Benzetme bu kadar yerinde olmasaydı gücenirdi. O bir denizkızıydı. Anfar ise bir *deniz canavarıydı*. Kemikleri, gerçek formundaki canavarın dişlerini çekemeyecek kadar küçüktü.

Perin iç çekti. "Peki ona bu kadar eziyet eden diken ne?"

Cadı döndüğünde güneşin ufukta kaybolmak üzere olduğunu, gökyüzünün kızıl mor ve mavinin tonlarına büründüğünü gördü. "Bunu kendin öğrenmelisin. Ama Anfar olacıklarda kendi rolünü oynamalı. Ve bunu senin yardımın olmadan yapamaz."

"Elimden geleni yapacağım."

"İyi çocuk. Teşekkür ederim." Uzanıp ona sarılmak için ellerini bıraktı, kollarını boynunun arkasına dolayarak kendine yaklaştırdı. Geri çekildiğinde, sanki bir şey hatırlamış gibi parmaklarını şıklattı. "Oh! Bir şey daha. Zamanı geldiğinde sola dön."

Sola git.

Cadı ziyarete geliyor ve ona "sola git" diyor. *Hayatımın nesi var böyle?* Gözlerini dikti. Buna ne demesi gerekiyordu? Kadın beklentiyle onu izleyince, yapabileceğinin en iyisini yaptı. "Tamam mı?"

Cadı ıslıl ıslıl gülümsedi ve kolunu okşadı. "İyi olacaksın." Kuyruğunu daha da yüksek sesle vurmaya başlayan köpeğe baktı. "Ve sen, benim en tatlım, sen de iyi bir çocuksun." Çömeldi ve köpeğin tüylerini karıştırmaya başladı, köpekle tamamen hayvanlar ve bebekler için ayrılmış bir ses tonuyla konuştu. "Evet, *evet*, sen iyi bir çocuksun." Eğildi ve Puck'a bir şeyler fısıldadı, Puck da Seelie casusluk şefi için söylediği sözlerle kuyruğunu çılgınca sallamaya başladı.

Bundan hiç hoşlanmadım.

"Bunun için... ne bileyim, başka birini seçme şansınız var mı?" Aptalca bir soruydu ama yine de sormak zorundaydı.

Cadı ayağa kalktı ve okyanusa doğru yürürken omzunun üzerinden gülümsedi. "Hayır."

"Kahretsin."

Güldü. "Kimse kaderini seçemez, denizci. Ben bile."

Güneş batmış, ay yeni yeni yükselmeye başlamıştı. Nemlenmiş kehribar ışığının son huzmeleri ona değdiğinde kadının basitçe yok oluşunu izledi.

Puck yerinde duramayacak kadar heyecanlı bir şekilde kendi etrafında dönüyordu. Köpek koşarak bir parça odun getirip ayaklarının dibine bırakırken, Perin fırtına gibi küfretmekle meşguldü, patileri toprakta dans ediyor ve ona umutla bakıyordu.

Hiç düşünmeden uzanıp sopayı aldı ve kumsalın aşağısına doğru fırlatabildiği kadar uzağa fırlattı. Köpek de peşinden gitti.

Ve ancak geri dönerken Perin'e o yaratığın bir köpek *değil*, aslında Robin Goodfellow olduğu hatırlatıldı.

Robin Goodfellow ile yakalamaca oynuyordu.

"Bundan *nefret* ediyorum."

Valroy onları uzayda katlarken ABIGAIL altındaki zeminin kaydığını hissetti. Oraya vardıklarında düşmemek için ona sarıldı ve midesi de geri kalanıyla birlikte sarsılınca yüzünü buruşturdu. "Bundan nefret ediyorum."

"Bunun yerine ağaçların arasında seyahat edebilirsin." Sesi kulağının dibinde bir mırıltı gibiydi. "İlgiyi çok seviyorlar."

"Labirentin tarafından itilip kakılmaktan -ağaçla kakılmaktan mı? Yoksa ağaç köklü mü demeliydim? Onların elleri yok." Başını kaldırıp ona baktı ve yüzünü sık sık boyuyormuş gibi görünen uğursuz sırtışı gördü. "Bir gün fazla alinganlaşırlarsa başlarına geleceklerden korkuyorum."

"Çok mu alingan? Senin için bunun mümkün olduğunu sanmıyorum." Adamın eli kadının sırtından aşağı kayarak pantolonunun içine girdi ve parmakları kadının kıkına saplandı. Nefes nefese kaldı ve adamın elinden kurtulmaya çalışırken çıplak göğsüne daha sert bastırdı.

Ateş bir anda vücudunun derinliklerine yayıldı ve ona ters ters baktı.

"Kes şunu." "İfade nedir?" Adam uzun bir süre düşündükten sonra Onu daha sıkı kavıyor, keskin tırnakları tenine batıyordu. "Hayır." Uzaklaşmaya çalışmadan önce avucunu onun göğsüne vurdu ama işe yaramadı. Adam sadece kıkırdadı ve kanatlarını onun etrafına sardı. "Bana istediğin kadar surat asabilirsin küçük Seelie, ama ben gerçeği biliyorum. Labirentim de öyle. Sen gizlice istemesen ağaçlar sana dokunmazdı."

"İstemiyorum-" Adam onu etrafında döndürürken ciyakladı. Gözünü kırpmasına fırsat kalmadan yakındaki bir ağaca çok da nazik olmayan bir şekilde çarptı. Sırtı ağaç kabuğuyla buluştu ve acıdan homurdandı ama adam onu kaldırıp bacaklarını beline dolayınca hemen dikkati dağıldı.

Ağırlığını ona vererek vücudunu onunkine sürttü ve kadın onun anlık ihtiyacını hissetti.

Ve kendisinininkini.

Kadından çıkan ses kızgın bir ses değildi.

Bileklerini başının üzerindeki ağaca bastırırken kıkırdadı. Yaşayan şeyin uğultusunu, nasıl şarkı söylediğini hissedebiliyordu. Bozulmuş şeyler olabilirlerdi ama hâlâ canlıydılar. Sadece ona şarkı söylemiyordu. Onun *için* şarkı söylüyordu. Etrafı onu arzulayan şeylerle çevriliydi. Onu yutmak isteyen şeylerle.

Ürperdi, gözleri kayarak kapandı. "Yapamam..."

"Yapabilirsin. Yaptın. Yine yapacaksın." Geri dönmeden önce vücudunun baskısını sadece kısa bir süreliğine serbest bıraktı ve onları ayıran tek şey kıyafetleri olan ilkel dansı taklit etti. "Ve yine..." Ona karşı azgınlaştı. "Ve yine..."

Bir şey bileklerini sararak onu hareketsiz tuttuğunda, bunu yapanın ağacın kendisi olduğunu görmek için başını kaldırdı! Ağaç sarmaşıkları etrafını sarmış, parmaklarının arasına girmiş ve onu yerinde tutuyordu. "I-"

"Sen *benim* avımsın, küçük Seelie cadısı. Avlamak ve almak için benimsin. Ve sen bir kez fethedildiğinde tekrar koşmak için ayağa kalkan dişi geyiksin. Sen ve ben bu oyunu yıldızlar yanıp sönene ve ölene kadar tekrar tekrar oynayacağız... Sen zaten benim kraliçemsin, sadece bunu henüz kabullenmedin."

Adam onu vaat ettiği tüm şiddet ve yıkımla öptü ve kadın teslim olmaktan başka çaresi yoktu, adam kendini ona yaslarken ve kucaklamayı derinleştirmek için başını yana çevirirken vücudundaki gerilim eriyordu. Dili içeri girmesini istediğinde, kadın dudaklarını onun için ayırdı ve tüm bunların mutluluğundan başka bir şey hissetmedi.

Adam aniden ondan ayrıldığında, kadın onun ardından titriyordu. Kıkırdayarak bir adım geri çekildi ve başparmağını yavaşça dudağının üzerinde gezdirdi. "Ama bu gece burada olmamızın nedeni bu değil. Değil mi?"

Ağaç onu serbest bıraktı ve neredeyse bir yığın halinde yere düşüyordu. Bileklerini ovuşturdu ve cevap olarak ona sadece ters ters bakabildi. "Sen bir şeytansın."

"Yarı şeytan, çok teşekkür ederim." Onları götürdüğü korudan çıkış yolunu işaret etmek için bir kanadını genişçe sallarken güldü. "Dehşetlerimi görmek mi istiyorsunuz? O zaman başlayalım. Gördüğünüz gibi, ben her şeyin büyük bir koleksiyoncusuyum." Alay etti. "Sanat eserleri, silahlar, müzik aletleri... ama hepsinin ötesinde acı ve eziyet. Ve acı çekmek sanat gibidir. -Her şey görenin gözündedir. Sizi en çok üzecek büyük dehşeti seçtiğime inanıyorum. Benden *nefret etmenize* neden olacak şeyi size gösterebileceğime inanıyorum." Sözleri şakacı başlamıştı, sonra zalimleşti, sonra da konuştuğu kızdı. "İstediğin bu, değil mi?"

Boğazındaki taşı yuttu. "I..."

"Hayır. Artık çok geç. Gel, sevgili Abigail. İstedğin gibi öne çık ve Ağlayan Söğütlerimi seyret." Dudakları yüzünü buruşturarak keskin dişlerini ortaya çıkardı, ardından kanatlarını kendine doğru katlayarak gözden kayboldu.

Görünüşe göre yalnız gitmesi gerekiyordu.

Sarsılmış ve az önce olanlardan emin olamamış bir halde nefes alarak... korudan çıkıp patikadan aşağı doğru yürüdü. Ondan nefret etmek mi istiyordu? Bilmiyordu. Etmeliydi. Oh, nasıl da etmeliydi. *Ondan çoktan nefret etmeliydim. Bu sabah kalbine bir bıçak saplamış olmalıydı. Ama işte buradayız.*

Ve işte buradaydı, "Ağlayan Söğütler "e tanık olmak üzereydi. O kadar korkunç bir şeydi ki, Valroy onun kendisinden uzaklaşacak kadar nefret etmesine neden olacağına inanıyordu.

Bir yanı onun haklı olduğunu umuyordu.

Bir yanı da onun yanılmış olmasını umuyordu.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu olduğunu düşünüyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Valroy, o sabah çalmayı seçtiği ağıtın son notasında parmaklarını borulu orgunun tuşlarına belki de gerekenden biraz daha uzun süre basılı tuttu.

Çünkü ne kadar uzun tutarsa, şu anda arkasında duran adama hitap etmek zorunda kalmadan o kadar uzun süre devam edebilirdi. Keçi kralına karşı herhangi bir kan davası olduğundan değil, sadece Valroy'un berbat bir ruh hali içinde olduğundan ve *bununla uğraşmak* istemediğinden.

Ama iş iştir. Ve bundan kaçınılamazdı.

Parmaklarını tuşlardan kaldırdı ve kanatlarını sırtına doğru katlayarak pençelerini omuzlarının üzerinde kavradı. Çok öfkeliydi. Yumruğunu enstrümanın tahtasına geçirmek istedi ama yapmadı.

Bu ne cüret?

Bu ne cüret?

Kalbi ağrıyordu. Hiç duracak mıydı? Bunun iki yoldan biriyle sona ereceğinden şüpheleniyordu. Ya atmayı bıraktığında ya da Abigail onun karısı olduğunda. Bu sonuçlardan önce, hayır, bunun hayattaki yeni kaderi olduğunu düşünüyordu.

Gözlerini kapatarak sessizliğin üzerine çökmesine izin verdi, hayvanlar ve hatta böcekler bile büyük enstrümanının böğürtüsünden korkup sustular. "Av nasıl gidiyor?"

"İstedığınız gibi Titania'nın casuslarından üçü parçalar halinde ona geri gönderildi."

"Güzel." Sonunda Bayodan'a döndü ve banktan kalkarak onunla yüzleşti. "Hedeflerinde başarılı olduğunu hissetmesini sağlamak için onun tarafından küçük bir dayatmaya her zaman tahammül edeceğim. Ama kaltak kraliçe entrikalar çeviriyor ve ben buna müsamaha göstermeyeceğim."

Bayodan kaşlarını kaldırmış onu izliyordu ve hiçbir şey söylemedi.

"Ne?" Valroy onunla alay etti. "Her zamanki gibi aklından geçeni söyle. var."

Fae lordunun kuyruğu arkasında sallanıyor, düşündükçe kıvrılıp düzeliyordu. "Seni rahatsız eden ne? Her şey düşünüldüğünde oldukça başarılı bir gece geçirdiğin izlenimine kapılmıştım. Seni Abigail ile güneşlenirken bulmayı bekliyordum,..." Bir eliyle boru orgunu işaret etti.

Kanatlarının pençeleri sıkılaştı ve pençeler kendi derisini delmeden önce gevşemek zorunda kaldı. "Bir dilek tuttu. Ben de onu yerine getirdim."

"Pardon?"

"Seelie cadımız bu sabah uyandı ve benden tek bir şey istedi, o da Labirentimin sunduğu en korkunç dehşetleri görmek istediği idi." Güldü, zalim ve alaycı bir sesle. "Benden *nefret* etme ihtiyacıyla uyandı Bayodan."

Fae lordu ormanın karanlığına doğru bakarken kara kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı ve kuyruğu daha sert bir şekilde sallandı.

"Onu benim yaptım. Ona sunabileceğim tüm zevki gösterdim. Ona karşı nazıktım. Ona değer verdim." Tırnaklarını avuçlarına batırdı, acının verdiği sızı odaklanmasını sağladı. "Onu seviyorum Bayodan. Ve o bunu biliyor. Sevgimi görüyor. Ve bu şekilde karşılık veriyor."

Keçi kral uzun ve ağır bir iç çekti. Başını iki yana salladı. "Sana zarar vermek istediğine inanmıyorum. Bu onun tarzı değil. Ama ölçmesi gereken çok şey var."

"Ölcek çok şey mi?" Valroy alay etti, sonra sırtıttı. "Artık benim ölçümü biliyor, sana bunun sözünü verebilirim. Bunu unutacağından da şüpheliyim."

Bu ona bir göz devirmesi kazandırdı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Evet, anlıyorum." Esprisi anında kayboldu. Mizahı, onun yerine hissettiği öfke ve acıya tercih etti. "Bir kez olsun eksikliğimi görmedin, eski dostum."

"Yatakta belki."

Sözünün kesilmesine ve hakarete ters ters baktı. "Ona olan sevgimi tarttığını ve yine de kim olduğumun geri kalanına karşı yetersiz bulduğunu düşünmek? Bu... Ben hiç kimseyi sevmedim Bayodan. Hep böyle mi olacak?"

"Hayır. Her zaman değil. Ama bazen." Keçi kırmızı gözlerini kapadı ve onun sözlerini düşündü. "Onu nereye götürdünüz prens?"

"Benden sonsuza dek nefret etmesini sağlayacağına inandığım tek yere tabii ki."

Ve *bu* ona gözlerinin üzerine bir el tokadı kazandırdı. "Yapmadın. Bana yapmadığını söyle."

"Elbette." Alay etti ve kanatlarını açarak ellerini iki yana açtı. "Ben cömert bir ruh değil de neyim? Bir istekte bulundu ve ben de sonuna kadar yerine getirdim. Şimdi Ağlayan Söğütler arasında yürüyor."

Bayodan inledi. "Seni bencil, kendine zarar veren aptal."

"Belki de. Belki de değil." Kanatlarını gevşetti. "Eğer benim karım olacaksa, eninde sonunda onları bulacaktır, değil mi? Labirentimin her santimetrekaresinde yürüyecek ve sunduğu tüm kâbusları görecektir. Neden onun istediği gibi yapmıyor ve sadece sonuna kadar atlamıyor?"

"Çünkü bu yerlerin *neden* var olması gerektiğini henüz anlamıyor! Ona Tir n'Aill'in sunabileceği en büyük karanlığı gösterdin, ama ona bu karanlığı demirleyecek en büyük neşeyi vermedin."

"Tam olarak bunu teklif etmedim mi?" Valroy öfkeyle dişlerini gösterdi ve keçi krala doğru bir adım atarak avucunu göğsüne dayadı. "Eğer onun için yeterli değilsem, öyle olsun!"

Bayodan, Valroy'un tanıdığı ve gözünü korkutamadığı iki kişiden biriydi, diğeri de Anfar'dı. En azından onun tarafından korkutulamazdı. Valroy'un Fae Lordu'nun varlığına katlanmasının nedenlerinden biri de buydu. Eğilimi değiştirecek biri olmayan Bayodan, onun öfkesini metanetle izlemekle yetindi. "Ona yeterince zaman vermedin. Sabırsızlığın seni mahvetti."

Valroy hırladı ve Bayodan'ın bağırsaklarını deşmek isteyebileceğine karar verdi, dostluk lanetlensin. Keçi kralına doğru bir adım attı. "Beni çok dikkatli dinle, seni-"

Dondu kaldı.

Bir elini göğsüne bastırarak gözlerini kocaman açtı. Acı o kadar çabuk içine işledi ki neredeyse kör olacaktı. Tek dizinin üzerine çöktü, bilincini kaybetmemek için mücadele ederken dişlerinin arasından hava tıslıyordu.

"Prens?" Eller kollarını kavradı ama onu tekrar ayağa kaldırmaya çalışmadı. Bayodan'ın sesi endişeli geliyordu ki bu asla iyiye işaret değildi. "Ne oldu?"

İçinde öfke kaynıyordu. Öfke ve ıstırap. Bunun tek bir açıklaması vardı.

Abigail.

AĞLAYAN SOĞÜTLER. Abigail'in önünde bulacağı şey hakkında bildiği tek şey buydu. Valroy'un onu bıraktığı açıklıktan ağaçların arasına doğru yürüdü ve dürüst olmak gerekirse ne bekleyeceğini bilmiyordu. Bu isim ona küçük bir önseziden daha fazlasını veriyordu.

Ona çiftçilerin tarlalarının kenarlarını işaretlemek için kullandıkları taş yığını çitleri hatırlatan alçak bir taş duvara geldiğinde, kalbinin daha hızlı attığını fark etti. Orada, elma ağaçları gibi sıra sıra dizilmiş devasa söğüt ağaçları vardı.

Durduğu mesafeden normal görünüyorlardı. Ama o daha iyi biliyordu. Burası Tir n'Aill'di. Duvarın üzerinden tırmanarak onlara temkinli bir şekilde yaklaştı. Önünde ne tür bir işkence kâbusu olduğunu görmek istemiyordu. Büyük bir kısmı geri dönmek için çılgık atıyordu. Ama bunu o istemişti. İsteddiği şey buydu.

Ama bu onu, sanki havadaki sonbahar soğuşundan daha fazlasına karşı korunuyormuş gibi, yeşil pelerinini etrafına daha sıkı sarmaktan alıkoymadı.

Ağaçlar büyüdükları şekilde, düzenli sıralar ve ızgaralar halinde dikilmişti, her birine geniş yayılmak ve havaya doğru büyümek için yeterli alan verilmişti. Dalları aşağıya doğru kıvrılıyor, eğiliyor ve rüzgârda hafifçe sallanıyordu.

Oval yaprakları bembeyazdı ve yağın kar gibi yere süzölüşlerini izledi. Sıralarına adım atmadan önce tereddüt etti, sanki Azrail'in kendisi gelip yanında durmuş ve bedenine uzanmış gibi, korkuya benzer bir şey onu omurganın tabanından kavradı.

O yalnızdı. Yine de... ayakları yere değdiğinde ürperdi. Korku onundu, evet ama aynı zamanda *değildi* de.

Ağaçlar korkuyordu.

Hayır, ağaçlar *dehşete düşmüştü*.

Altında uzanan köklerde bunu hissedebiliyordu. Bunu zihninden uzak tutmak için mücadele etti. Kendisi ve etrafındaki canlılar arasına bir çeşit bariyer koymaya çabaladı. Bir elini başına koyarak, hasta olma dürtüsüyle savaştı. Durdurmaya çalıştıkça, bu his daha da güçleniyordu.

Aklının gözünde, vahşi bir çaresizlik içinde kendisine uzanan elleri hayal edebiliyordu. Ezici ve ilkel dehşetlerini paylaşmasını istiyorlardı. Ona *ihtiyaçları* vardı. "Bekle," diye fısıldadı. Yalvardı. "Lütfen. Önce seni anlamama izin ver. *Lütfen*."

Midesinde oluşmaya başlayan bulantı, korkunun gelgit gibi çekilmesiyle azaldı. Tekrar gelecekti. Ama şimdilik dinlediler ve zihninin gözündeki kavrayan, uzanan, korkunç eller uzaklaştı.

Sabırlı olacaklardı.

Labirent'teki tüm ağaçlar derinden rahatsızdı. Ama bunlar tamamen başka bir şeydi. Dalgalı bir nefes verdi. Kendini hâlâ ayakta bulduğu için şok olmuştu.

Acılarını paylaşmasına izin verecekti. Dehşetlerine. Doğru olan buydu. Ama tam olarak ne olduklarını öğrenene kadar bunun olmasına izin vermeyecekti.

Ve neden *çığlık atmayı* kesmediklerini.

Dengesiz ayaklarıyla korunun derinliklerine doğru yürüdü. Söğütlerin kabukları buruşuk ve pütürlüydü ve belki de olması gerekenden birkaç ton daha solgundu, ama beyaz yaprakları dışında onlarda başka hiçbir tuhaflık göremiyordu. Başka hiçbir şey yanlış *görünmüyordu*.

Ya da en azından ilk başta.

O keşfettikçe ağaçlar da kısalıyordu. Daha genç, daha yeni ağaçlara ulaşıyor olmalıydı. O zaman, yürüyüşünün birkaç yüz metre ilerisinde, ağaçların oyulmuş büyümelerinde garip bir şey fark etti. Tanıdık gelse de tam olarak çıkaramadığı bir doku vardı.

Ne olduğunu anlaması bir yüz metre daha sonra oldu.

Tereddüt etti, araştırmak ve teorisini doğrulamak için yaklaşmak istemiyordu. Ama yapması gerektiğini biliyordu. Görmeye geldiği şey buydu. Kendini güvende hissetmek için kollarını kendi etrafında sararak yaklaştı.

Orada, ağaç kabuğunun içinde... bir yüz vardı.

Baş aşağı duruyordu. Gövdede onun yanında bir tane daha vardı. Sessiz, ağzı açık bir çığlığa kapılmış yüz hatlarından yukarı doğru uzanan bir kadının gövdesini görebiliyordu.

Abigail bir çığlık attı ve sendeleyerek geri çekildi, kendi ayaklarına takıldı ve yolun ortasına bir yığın halinde düşerek önündeki ağaca baktı. Artık neye baktığını bildiğine göre onları görebiliyordu. Hepsi baş aşağı, ağaç kabuğunun altına gömülmüş bir düzine figür. Kolları başlarının üzerinde uzanıyor, etraflarındaki bedenlerle birlikte bükülüyor ya da toprağa doğru uzanıyordu. Bacakları ise tepelerinde büyüyen dallar ve dalcıklardı.

Ayağa fırlayarak koşmaya başladı. Nereye ya da neden koştuğunu bilmiyordu ama hem kendisine hem de onlara ait olan içgüdüsel dehşet onu gördüklerinden kaçmaya itti. Yavaşlayıp durduğunda hâlâ korunun derinliklerindeydi.

Gözyaşları yanaklarına süzüldü ve onları silme zahmetine katlanmadı. Yakında onların yerini alacak daha fazlası olacaktı.

Hayır. Hayır.

Hayır. Anlamaya başlamıştı.

Kaçmak için değil.

Çılgınca nefes alıp vermesi yavaşladığında bir ses duydu. Garip bir şey. Sanki biri kazıyormuş gibiydi. Hasta olma, tekrar koşma ya da her ikisini birden yapma dürtüsüyle savaşıarak küçük, isteksiz bir mırıltı çıkardı ve kendini hazırladı.

İstediğim şey buydu.

Görmek istediğim şey buydu.

Sese doğru ilerlerken, kendini korunun en genç kısmı olması gereken yerde buldu. Kendini etrafındaki söğütlere değil, doğrudan önündeki patikada gördüğü şeye odaklanmaya zorladı. Alana büyük bir tahta araba hakimdi, arkasında yüksekçe bir şey yığılmıştı ve bir branda muşambanın altına gizlenmişti. Yan tarafta bir figür, diğerleriyle aynı hizada yeni bir çukur kazıyordu.

Dikkatle yaklaştı ve kendini titrerken buldu. Etrafından yükselen çığlıklar artık daha fazla yükselmemişti. Ama etrafını saran manzarayı bir anda sindirmek neredeyse imkânsızdı.

Ağaçlar...

Ağaçlar kanıyordu.

Durup yanındaki söğütlerden birine baktı. Bir düzine kurban baş aşağı birbirine bağlanmış ve üç sıra halinde üst üste dizilmişti. Onları birbirlerine neyin bağladığını bilmiyordu. Gözleri açıktı. Tanrılar *adına, uyanıktılar*.

Hiç ses çıkarmadıkları halde, sessizce çığlık atmalarını, yalvarmalarını ve yardım için ağlamalarını izledi. Figürlerin ağlayıp sızlanmalarını, gözyaşlarının yüzlerinden akıp altlarındaki toprağa karışmasını izledi.

Kabuk üzerlerinde yeni yeni büyümeye başlamıştı, yavaş yavaş üzerlerini örtüyor, onları tahtayla kaplıyordu. Hâlâ kıvranabiliyor ve mücadele edebiliyorlardı ama doğanın yavaş yavaş ilerleyişini durdurmak için hiçbir şey yapamıyorlardı. Onlar Fae'ydi. Her biri geniş, yalvaran gözlerle ona bakıyordu. Onları kurtarması için yalvarıyorlardı.

Onlar Seelie'ydi.

İnce metal zincirler onları birbirine bağlıyordu. Şüphesiz demir olduğunu biliyordu. İçlerine girip çıkıyordu -sadece etraflarında değil- etlerini bir kumaş gibi birbirine geçiriyordu.

Arkasını dönerek dizlerinin üzerine çöktü ve Valroy'un tavsiyesine uyup yemek yemediği için memnun bir şekilde kustu. Ondan geriye sadece su kalmıştı.

Tekrar nefes alabildiğinde hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu.

"Sen buraya ait değilsin kızım."

Ayağa fırlayarak kendini savunmak için hamle yaptı. Ama yanında duran kişi sadece kıkırdadı.

"Hayır, sana zarar vermek istediğimi sanma." Figür burnunu çekti. Bir adamdı, uzun boylu ve geniş omuzluydu - gerçi kambur durmasa daha da uzun olabilirdi. Sırtı garip bir açıyla kıvrılmıştı ve giysisinin altında oluşan şekil, etrafındaki ağaçların oyulmuş topraklarını andırıyordu.

Ayrıca soluk ağaç kabuklarıyla kaplıydı.

Saçları kar gibi beyazdı. Boynunda demir bir zincir halkası vardı, kabuklu derisi zincirin altında çiğ ve kanlıydı. Kızın yüzündeki ifadenin dehşet dolu bir ifadeye dönüşmesini izlerken ince bir gülümsemeyle baktı.

"Evet." Burnunu çekti ve küreğini kambur olmadan omzuna attı ve ondan uzaklaşarak yürümeye başladı. "Doğru anlamışsın."

"Neden?"

"Tam olarak ne sorduğundan emin değilim ama cevap aynı. Sevmediği Seelie'lere böyle yapıyor." Köşeyi dönüp onun görüş alanından çıktı, başka bir taze ağacın virajını döndü. Onu takip etmekten başka ne yapacağını bilmiyordu. Onun ne yaptığını biliyordu. Ne kazdığını biliyordu. Ama görmesi gerekiyordu. Etrafındaki ruhlara bu kadarını borçluydu.

Yaşadıkları dehşete tanıklık etmek onlar için yapabileceği ilk şeydi.

Adam bir çukur kazmıyor, dolduruyordu. Ve önünde, ahşap bir direğin etrafına dolanmış, yaratılışında bir Ağlayan Söğüt vardı. Sessiz ama feryat eden, çığlık atan ve hıçkıran on iki kurban daha demir zincirlerle birbirine bağlanmıştı. En alttakilerin kolları toprağa gömülmüş, üsttekilerin ayakları ise yukarıya doğru uzanacak şekilde bağlanmıştı.

Üzerlerinde hiçbir ağaç kabuğu

yetişmemişti. Yine de.

Yaralarından akan kan toprağa akıyor ve onu neredeyse siyaha boyuyordu.

Koru bekçisi küreğini ters çevirdi ve sanki bir bahçeye domates eker gibi kurbanların etrafındaki toprağı sıvazlamaya başladı. "Ya sen?" Zar zor konuşabiliyordu, kelimeleri bitkin bir şekilde çıkıyordu. ve sert. "Bir zamanlar Seelie miydin?"

"Hâlâ öyleyim." Başparmağıyla boynundaki zinciri işaret etti. "Bana bir seçenek sundu. Ya onlar gibi olacaktım ya da kendim gibi. Ben korkakların yolunu seçtim. Bunu biliyorum. Gurur duymuyorum."

"Peki ya arabanın üzerindeki yığın?" Dönüp baktı ve yüzünü buruşturdu. Cevabı biliyordu. Ama yine de soruyu sordu.

Koru bekçisi yirmi adım kadar ötedeki açık bir yeri işaret etti.

"Hayır."

Ona baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Bunu prensle konuşmalısınız, bayan. Yapabileceğim bir şey yok-"

"Hayır."

Acısı öfkeye dönüştü. Gördükleri yüzünden Valroy'dan nefret etmek istemişti. Ve belki de ediyordu. Ama bu nefret değildi, yumruklarını iki yanında sıkmasına neden olan şey tiksinti de değildi. *Öfkeydi*. "Bu böyle devam etmemeli."

"Burada hiçbir gücün yok, kızım."

Belki de bu doğrudu. Belki de değildi. Gözlerini kapadı ve kendini onların çığlıklarını duymaya bıraktı. Korkularını, ıstıraplarını, hiç bitmeyen acılarını içine çekmesine izin verdi. Şimdiye kadar hiç bitmemişti.

Devam etmesine izin vermeyecekti. İzin veremezdi.

Yere diz çökerek ellerini toprağa dayadı ve sarmaşıklarının ortaya çıkmasını diledi.

Labirent'in gücü onları nemlendirdi. Yayılmalarını engelledi. Labirentin ağırlığının bir kaya gibi üzerine çöktüğünü hissedebiliyordu.

Hayır.

Bu iş şimdi bitecek.

Labirent'in iradesine karşı koydu. Bunu ne kadar sürdürebileceğini ya da sonrasında ne olacağını bilmiyordu. Ama umurunda değildi. Gle'Golun ondan uzaklaştı, toprağın içine gömüldü, ağaçlara doğru sürünerek ilerledi. Kızıl çiçekler açmaya başlamıştı bile, dikenli sarmaşıklar her yönden her nesneye doğru uzanıyordu. Her şeyi tüketeceklerdi. Gözlerini açarak korunun bekçisine baktı. "Eğer yaşamak istiyorsan... kaç."

Küreğini yere bıraktı ve ona gülümsedi. "Hayır. İstedığimi sanmıyorum."

Kalbinde hissettiği tüm öfke, tüm acı ve dehşetle onlar için çığlık attı.

Çığlık attı çünkü yapamadılar.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

A nfar uyumaya çalışıyordu.

Uyumayı çok severdi. Kendini huzurlu hissettiği nadir anlardan biriydi. Ve son zamanlarda bunu giderek daha fazla yapmak istiyordu. İç, uyu, tekrarlar. Ama gölünün kıyısında biri vardı. Valroy değildi, çünkü ona çarpma umuduyla suya büyük kayalar fırlatılmamıştı. Ama oradaki varlığı hissedebiliyordu ve bu onu rahatsız ediyordu.

Kimse onun gölüne gelip orada oturup beklemiyordu.

Belki de Abigail'di? Genç Seelie, bilgece sözler ya da prensin değişken zalimliğini anlayan birini bulma umuduyla onu aramış olabilirdi.

Keskin dişleri ve burun delikleri arasından su fişkırtan, pullarına sürtünen yosunları kıvıran uzun, homurdanan bir iç çekişle başını kaldırdı. Eğer sonuna kadar uzanırsa, neredeyse kıyıdan kıyıya ulaşabilirdi. Çok büyük değildi ama öyleydi. Ama yine de bundan keyif alıyordu.

Genellikle sessizdi.

Genelde.

Ancak son zamanlarda bu değişmişti. Pençelerini çamura batırarak kendini yukarı itmeye başladı, su yüzeyine çıktığında uzun boynundan sular dökülüyordu. Kıyıya doğru tırmanırken, uyku girişimini kimin böldüğünü görmek için dikkatini aşağı çevirmeden önce ön yarısının sudan çıkmasına izin verdi.

Bu bir adamdı.

Bir adam ve bir köpek.

Daha yakından bakmak için başını eğdi ve adam geriye doğru sendeledi. Evet, böyle şeyler olmaya meyilliydi. Her seferinde bundan zevk aldığını inkâr ederse yalan söylemiş olurdu. Başkalarına korku salmak, içmek ve uyumaktan sonra en sevdiği hobileri arasındaydı. Sadece bu hafta üç gemi korkunç bir kaderle karşılaşmıştı.

Ve şimdi daha net gördüğü adam -gözleri tam tersi için yaratıldığından suyun üstünü görmek bazen zor oluyordu- denizde dehşetin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Denizkızı mı?

Onun burada ne işi vardı?

Ve o köpek...

Yüksek sesle hırlayarak ağzını açtı ve avucunun altındaki iti parçalamak niyetiyle bir pençe kaldırdı.

Köpek ciyakladı ve korku içinde sinerek Perin'in arkasına koştu. Şimdi de denizkızı kollarını havada sallıyordu. "Hayır, hayır, her şey yolunda! O iyi!"

Bu ne biçim bir işkence böyle? Neden? Neden ben? Acılarımın içinde debelenmek için yalnız bırakılmak istiyorum. Çok şey mi istiyorum?

Görünüşe göre, evet. Evet, çokmuş. Göldeki suyun titreşip dans etmesine neden olan bir başka yüksek sesli hırıltıyla, iletişim kurabilmek için formunu değiştirdi. Kendisi çok büyükken, bu kadar küçülme eylemi dayanılmaz derecede acı vericiydi. Ama yıllar içinde buna alışmıştı.

Ancak iki ayağı üzerinde dururken, kendini bir şekilde daha da kötü bir ruh hali içinde buldu. "Ne demek 'o iyi'?"

Perin gergin bir şekilde kekeleydi. "Ben-uh-Abigail- dedi ki-"

"Abigail." Anfar içini çekti ve başını salladı. "Elbette, Abigail." Bir elini uzun, ıslak saçlarında gezdirerek saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "Dur tahmin edeyim. Onu yanına aldı. Onun *kim* ve *ne* olduğunu tam olarak anlıyor mu?"

Perin sadece omuz silkti.

Anfar diğer adamın bıkkınlığı karşısında bir kahkaha atmak zorunda kaldı. "Saray ve entrikalarıyla uğraşmaya hoş geldin. Korkarım kendini bundan daha kötüsüne hazırlamalısın."

"Uyarın için teşekkürler." Denizkızı içini çekti. "Bundan nefret ediyorum."

"O zaman iyi alışıyorsun." Anfar başını salladı. "Neden buradasın Perin? Prens seni ne yapmaya zorladı? Yoksa seni gönderen keçi ve eşi miydi?"

"Eh... ikisi de değil." Perin elini kaldırdı ve Anfar ilk kez onun bez bir çanta taşıdığını fark etti. "Bu senin için."

Bir an tereddüt ettikten sonra çantayı aldı, kapağını açtı ve içine baktı. Mumlu kâğıda özenle sarılmış yiyecekler vardı. Perin'e saf bir şaşkınlık ifadesiyle baktı.

"Koyun eti, peynir, ekmek. Bu sabah aç olabileceğini düşündüm." "Ben..."

kendimi besleyebilecek durumdayım." Evet, gerçekten de acıkmıştı ama Konu bu değildi. "Selkie, neden kahvaltıyla geldin?"

"Ben-şey-" Perin bir an baktı ve düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. Bir cümleye daha başlayıp tekrar durduktan sonra sonunda bitirdi. "Senin için endişelendim."

Anfar başını iki yana salladı. Zavallı bir yalandı ama boş verdi. Biri onu bu işe bulaştırmıştı -muhtemelen Valroy- ve hepsi bu kadardı. Selkie'ye ne kadar ödediklerini ya da bir tür rüşvet verip vermediklerini merak etti. "Pekâlâ. Hediyeği kabul ediyorum." Kaba olmaya gerek yoktu. Gölün kenarındaki devrilmiş bir kütüğe doğru yürüdü ve üzerine oturdu. Dalgaların sürüklediği odun ağarmış ve kurumuştı ve ona kendisi gibi bir deniz canavarının kemiklerini hatırlatıyordu.

Çantayı tekrar açarak kucağına yerleştirdi ve balmumu paketlerinden birini açmaya başladı. Koyun eti. Güzeldi. Dişlerini ete geçirmek istiyordu. Kafasını kaldırdığında Perin'in hâlâ orada durduğunu fark etti, köpek hâlâ arkasında, kuyruğu bacaklarının arasındaydı.

Anfar'ın casusluk şefiyle bir kavgası yoktu. Yolları hiç kesişmemişti. Ya da en azından onun bildiği kadarıyla. Casuslar için zor olan da buydu.

Ama ikisi de orada öylece durmuş ona bakıyordu. Sanki bir şey bekliyorlarmış gibi. Yanındaki dalgaların sürüklediği odunun üzerindeki noktaya bakarak başını salladı.

Biri Perin'i bu işe bulaştırmıştı.

Lanet olsun sana Valroy.

Ya da belki de Abigail'di. Her iki durumda da sonuçta Valroy sorumluydu, değil mi? Cadıyı buraya o getirmişti. Anfar bunun aptalca bir hareket olduğu konusunda onu uyarmıştı ve şu ana kadar haklı olduğunu söyleyebilirdi.

Ama bunun bir önemi yoktu.

"İstersen otur." Başını Anfar'ın yanındaki noktaya doğru salladı. onu.

Uzun bir süre sonra Perin öne çıktı ve her birkaç adımda bir duraklayarak Sanki Anfar öne atılıp onu yutacakmış gibi saniyeler içinde oturdu. Sırtı bir tahta kadar sert ve düzdü.

Bu Anfar'ı biraz gülümsetti. İnsanların kendisinden korkması hoşuna gidiyordu. Koyun etinden bir ısırık alarak denizciye uzattı. Perin başını salladı ve Anfar tek kelime etmeden yemeye devam etti.

Puck on adım kadar ötede kumların üzerinde duruyordu, tüyleri diken diken, başı eğik, dişleri hırılayarak geriye çekilmişti.

Anfar bir an köpeğe baktı ve sonra başını hafifçe yana eğdi. "Ne? Seni yemeye niyetim olsaydı şimdiye kadar çoktan gitmiş olurdun Goodfellow. Sen ve ben hiç karşı karşıya gelmedik." *Yani, çünkü ben tamamen tahmin edilebilirim.*

Puck'ın kuyruğu bir, iki kez sallandı, sonra sallanmaya başladı, duruşu rahatladı. Yaklaşırken hâlâ tereddütlüydü.

Koyun etinden bir parça koparıp Goodfellow'a fırlattı, o da hemen yanına koştu. Anfar yarım bir kahkaha attı. "Şu lanetin beyninin ne kadarını eritti merak ediyorum."

Puck havladı.

Anfar kıkırdadı. Çantasına uzanarak içindeki ekmek somununu çıkardı ve bir parça kendisi için, bir parça Perin için kopardı, sonra da hayvana fırlattığı küçük bir parçayı havada yakalayıp yuttu. "Ne olursa olsun, sana hep acımışımıdır. Bu lanet adil değildi."

"Neden böyle söylüyorsun?" Perin ekmeğinden bir ısırık aldı.

"Kraliçenin kendisinden daha fazla suçlu değil, eğer şu anki durumuna inanmak gerekir."

"Titania, Bayodan ve Cruinn ile mi yattı?" Perin yüzünü çevirdi Onu.

"Hayır. Denemediğini söyleyemem." Anfar omuz silkti. "Barış anlaşmaları ve

Hepsi bu. Bir zirvede keçi kralına ve eşine teklifte bulunmuş ama onlar reddetmiş. O gece Robin Goodfellow'un sadece 'bir noktaya parmak bastığını' söylediğine inanıyorum."

Puck mutlu bir şekilde kuyruğunu salladı.

"Huh." Perin başını salladı ve ekmeğinden bir ısırık daha aldı.

Yutkunduktan sonra konuştu. "Yani Titania'nın kıskançlığı yüzünden lanetlendi."

"Kesinlikle."

Perin kaşlarını çattı. "Bu korkunç bir şey."

"Sadakat onun en çok değer verdiği özelliğidir. Ve kaç kez ihanete uğradığı düşünüldüğünde, onu suçlayamam." Anfar peynir parçasını çıkardı ve ekmekle yaptığı bölme işleminin aynısını yaptı. Sonra peyniri kokladı, bir ısırık aldı ve yemeğin içinden mırıldandı: "O hâlâ bir kaltak."

Perin kahkahayla homurdandı ve sonra kıkırdadı. Anfar kendisine rağmen gülümsediğini fark etti ve bir oyunda yenilmiş gibi hissetmekten kendini alamadı. Ama gerçekten umursamadığını fark etti.

Bir an için dostça bir sessizliği paylaştılar ve bu sessizlik Puck'ın bir ses duyuyormuş gibi başını eğmesiyle bozuldu.

duyamadı.

Köpek başını arkaya yatırdı ve uludu. Gürültü havada yankılandı, gölün etrafındaki ağaçlardan yansıyarak ığılğa bir düzine hayalet kopya ile cevap verdi.

Feryat sona erdiğinde Puck ikisine baktı, havladı ve sık ormana doğru koşmaya başladı.

Anfar bakakaldı.

Perin kıpırdamadı.

"Bunun neyle ilgili olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Anfar sordu. "En ufak bir ipucu bile yok."

ABIGAIL birinin kollarında taşınırken uyandı. Bir an için bunun Valroy olup olmadığını merak etti. Ama onu tutan kollar da bir o kadar güçlüydü ama cızırtılı bir yağ derisiyle kaplıydılar ve toprak kokuyorlardı.

Gözlerini kırıştırtarak bir elini yüzüne sürdü. Kafasını kaldırdığında, kendisini izleyen kişinin Bayodan olduğunu gördü.

Ve onu gördüğüne memnun olmuşa benzemiyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir babanın sert ifadesiyle ona bakıyordu. Anında gerildi. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Sessizce güldü. "Bu tamamen kimin tarafında olduğunuza bağlı."

Omzunun üzerinden bakarken sanki bir darbe almış gibi hissetti. koşan bir at tarafından. "Nereye gidiyoruz?"

"Evine. Dinlenmen gerek." "Evim mi?"

Ama..."

"Labirent şu anda senin için güvenli bir yer değil." Ona daha yakın olmak için yana kaydı ve başını eğerek onun tepesini öptü. "Ama bunu kendine dert etme."

"Ne demek istiyorsun?" Doğrulamaya çalıştı ama başı döndü ve tekrar bayılmamak için gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Mide bulantısıyla inleyerek başını Bayodan'ın göğsüne yasladı.

"Evinize girmek için izin alabilir miyiz?" Sesi yatıştırıcı bir gürültüydü ve onun varlığıyla kendini rahatlamış buldu. Sorularını, ne olduğunu anlayabilecek kadar kendine geldiğinde soracaktı.

Cevaplar. Önemli bir şey sorduğunu biliyordu ama kelimeler aklından çoktan çıkmıştı.

"Elbette." Onun kucağına kıvrıldı. Etrafındaki havanın hissi değişti, soğuk gece havası kapalı bir evin sıcaklığına dönüştü. Bunu ahşap zemindeki toynak sesleri takip etti ve biri saçlarını okşarken gözlerini kırptırarak açtı.

"Ah, küçük aşkım. Senin için çok endişelendik." Bir çift yumuşak ama soğuk dudak alnına dokundu. Cruinn.

Onlara ve camdan suretlerine gülümsedi. "Ben iyiyim."

"Hayır, canım. Sen sarhoşsun." Cruinn yüzünü buruşturdu ve bir elini yanağında gezdirdi. "Seni zavallı şey, iki gözünü de açık tutamıyorsun."

"Ne oldu?"

Cruinn kıkırdadı ve onun şakağını tekrar öptü. "Ağlayan Söğütleri yok ettin. Hepsini kemik yığınları ve talaş parçalarından başka bir şey kalmayacak şekilde yerle bir ettin. Ama sanıyoruz ki bu süreçte kendini de haklı çıkardın."

Bu hareketin başının omuzlarından tamamen düşmesine neden olmasından korkmasa başını sallayacaktı. "Valroy?"

"O... bir an yaşıyor. Senin böyle şeyler yapabileceğini tahmin etmemişti. Hazırlıksız yakalanmaktan hoşlanmaz." Bayodan onu yatağına yatırdı ve battaniyeleri üzerine çekti. Cruinn çoktan platformun kenarına oturmuş, elleriyle saçlarını şefkatle okşuyordu.

Valroy ona kızgındı. Buna hiç şaşırmamıştı. Ama güvenliği için Labirent'in dışına çıkarılmasına? Onun tepkisi karşısında şok olmamış olabilirdi ama şimdi endişeleniyordu. O kimsenin karşısına çıkmak isteyeceği biri değildi. Ama Ağlayan Söğütler ölmüştü. Çığlıklar sonunda kesilmişti. Tüm o zavallı, kapana kısılmış ruhlar Dünya'ya geri dönmüştü. Ve bununla teselli bulabilirdi. Ne olursa olsun, o yürüyemezdi oradan uzaklaştım ve onları sağlam bıraktım. "Başka seçeneğim yoktu."

"Oh, biliyoruz. Anlıyoruz." Cruinn şefkatle gülümsedi. "Orası seni getirmek için yanlış yerd."

"Ya da onun zihniyetine göre doğru olan." Bayodan duvarın yanındaki sandalyeye otururken homurdandı, ahşap ağırlığın altında gıcırdıyordu. "Lanet olası aptal."

"Bu benim hatam. O sadece benim istediğimi yaptı." Uyanık kalmak büyük çaba gerektirmeye başlamıştı. Her iki koruyucusunu da aynı anda görebilmek için yan tarafına doğru kaydı.

"Ve bunu yapacak kadar aptaldı." Bayodan başını salladı. "Hayır, o lanet olası bir aptal. Ve sen de daha iyi değilsin."

"Affedersiniz?" Kadın ona bir bakış fırlattı.

"Seni hayal edebileceği en kötü yere götürmesini isterken aklından ne geçiyordu?" Bayodan masanın ortasındaki ahşap kaseden bir elma aldı ve parmaklarının arasında çevirmeye başladı. "Sana böyle bir şey yapma ilhamını ne vermiş olabilir?"

"Ondan nefret etmem gerekiyor." Gözlerini kapattı ve anında pişman oldu. Dünya onun etrafında dönüp duruyordu. "Onun ne olduğunu ya da ne yapmaya niyetlendiğini kabul edemem. Milyonlarca insanı öldürmek için ihtiyacı olan tek şey benim. Ondan nefret etmeyi öğrenmeliyim ki onu durdurmak için yapılması gerekeni yapabileyim."

Cruinn yer değiştirdi ve sırtına yatmak için üzerine tırmandı. Bir kolunu nazikçe ona doladı ve başının arkasını öptü. "Biz de en az onun kadar kötüyüz. Yarattığımız dehşeti bilmiyorsun. Korkunç, çok korkunç şeyler yaptık. Çoğu kişinin Söğütler'le eşleştğine inanacağı bazı şeyler, belki de daha kötüsü. Bizden nefret mi ediyorsun?"

"Hayır..." Kaşlarını çatı ve elini cam parçalarının ön kolunda gezdirdi. Parmaklarının altında pürüzsüzleşti, milyonlarca parça kusursuz bir şekilde bir araya geldi. Neredeyse sıvı görünümü veriyordu. "İkinizden de nefret etmiyorum. Ben sadece... Ben sadece ne yapacağımı bilmiyorum."

"Onu seviyor musun, Abigail?" Cruinn onun omzunu öptü.

"Bilmiyorum." Yüzü buruştu. "Ve bu dürüst bir gerçek. Bilmiyorum. Bugün gördüğüm onca şeyden sonra bile, ben..." Ona kızgındı. Bu tür uygulamaların hayata geçirilmesinden öğreniyordu.

Ama şaşırmamıştı.

O Unseelie Prensi'ydi. Ayrıntıları bilmese bile onun yapabileceklerinin büyüklüğünü kavramıştı. O bir canavardı. Durdurulması gerekiyordu.

Ve ondan nefret etmeye çalıştığı için kendini suçlu hissediyordu. Ama başka ne yapacağını da bilmiyordu.

Cruinn onu daha yakına çekti, sırtına sokuldu, dizleri onunkilerin arkasında sıkışmıştı. "Anlıyoruz. Anlıyoruz ve elimizden gelen her şekilde sana yardım edeceğiz."

Bayodan hâlâ elindeki kan kırmızısı elmayı inceliyordu. Her ne düşünüyorsa, evinden çok uzaktaydı. Gözlerini kapattı,

Nedenini bilmesede utanç duyuyordu. Eğer seçme şansı olsaydı, o işkence korusunu yine yok ederdi.

Hayır, onu rahatsız eden şey Ağlayan Söğütler'e yaptıkları değildi.

On

u. İlk etapta onları görmek için ilham kaynağı oldu.

Ondan nefret etmeliyim. "İki dünyaya birden savaş açmasına izin veremem. I

yapamaz."

"Biliyoruz. Dinlen, aşkım. Dinlen. Uyandığında daha fazla konuşabiliriz."

Bunun bir anlamı vardı. Düşünceleri hâlâ rüzgârda savrulan kâğıt parçaları gibi dağıktı. Gözlerini kapattığında, dünya etrafında dönerken bir mide bulantısı dalgasına kapılmayı bekliyordu. Ama arkasındaki şekil değiştirenin hissi onu toprakladı ve ona orada ne olduğunu hissettirdi. Parmaklarını onlarınkilerin arasına geçirdi ve uykunun onu ele geçirmesine izin verdi.

*Ondan nefret
etmeliyim.
Yapmalıyım.*

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"S ne yaptı?" Titania bir kahkaha attı ve hâlâ taht odasının karanlık köşesinde gizlenen Unseelie casusundan gelen haber üzerine elini gözlerine götürdü. "Elbette. Elbette yaptı."

"Kaç tane ağacı yok etti?" Oberon duvara yaslandığı yerden konuştu.

Unseelie casusu alçak, neredeyse tıslayan bir sesle güldü. Titania'nın tüyleri diken diken oldu ve karanlıkta saklanan yaratığı izlemek için elini indirdi. Bu yaratığın bir hain olduğunu hatırlatan mükemmel bir şeydi, evet. Ama aynı zamanda tehlikeli bir canavardı.

Unseelie kukuletalı başını krala doğru çevirdi. "Kaç kişi lordum? Hepsi. Her biri. O kadim ve korkunç ağaçlar artık kemik ve kabuk parçalarından başka bir şey değil."

Oberon sessizlik içinde bakakaldı.

Titania sadece tekrar gülebildi.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Oberon kahkahasına kızarak ona ters ters baktı. Titania korkunç durumlara kötü tepki verdiğinde her zaman ters köşeye yatarı. Bu onun cazibesinin bir parçasıydı.

"Evet. Biliyorum. Ben aptal değilim." Tahta oturdu ve uzun bir iç geçirdi. Daha önce işler ilginç olsaydı bile, şimdi durumdan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. "Bu savaş demek."

ABIGAIL esnedi ve yan tarafındaki sıcaklığa doğru kıvrıldı. Bu kişinin Valroy olmadığını kokusundan ve şeklinden anlamıştı. Arkasında başka biri kıpırdandığında, yatakta sadece bir değil, iki kişiyle birlikte uyuduğunu fark etti.

Kim olduklarını görmek için gözlerini açmasına gerek yoktu.

"Yatağım üçümüzü taşıyacak kadar büyük değil," diye mırıldandı. Baş, büyüklüğüne bakılırsa Bayodan olması gereken kişinin üzerindeydi.

Canlı yastığı derin bir kahkaha attığında, ağır bir el saçlarını şefkatle okşadığında, doğru tahmin ettiğini biliyordu. "Ben yarattım

daha uygun bir şey."

Arkasındaki biri -Cruinn- homurdanarak onu doldurulmuş bir bebek gibi kucakladı. Mız mızlandılar, uyandırıldıkları için mutlu olmadıkları belliydi.

Adil olmak gerekirse o da mutlu değildi. Ama tekrar gerindi ve gözlerini açarak Bayodan'ın nazikçe gülümseyen yüzüne baktı. Ruh hali biraz düzelmiş gibi görünüyordu. "İşleri ne kadar berbat ettim?"

"Oh, satranç tahtasını tamamen döndürdün, aşkım." Gülümsemesi sırtıtmaya dönüştü. "Korkarım şu anda fiçıya doğru eğilmiş durumdayız."

Bir nefes vererek sırt üstü döndü ve Cruinn'in alnını öperek kendini içinde bulduğu uzuvlar karmaşasından kurtardı. Çok kısa bir süre önce olduğu kadar endişe verici değildi.

"Birazdan olacakları konuşmadan önce kahvaltıya ihtiyacım olacak." Karyolasından çok daha büyük ve çok daha süslü olan yatağından kalktı. Evinin bir köşesini kaplıyordu ama yine de görkemli görünmeyi başarıyordu. Valroy'un mobilya olarak seçtikleri kadar gösterişli değildi. Buna şaşırmamıştı. İkisi arasında Bayodan biraz daha abartısız bir yeteneğe sahip gibi görünüyordu.

"Buna tüm kalbimle katılıyorum." Bayodan bir of çekti. "Ama yemek seçiminiz benim beğenime göre fazla yeşil." Adam ayağa kalktı ve kadın ilk kez onu uzun yağ derisi paltosu olmadan inceleme fırsatı buldu. Boynuzları neredeyse garip, yetişkin evinin destek kirişlerini sıyrarak kadar uzundu. Saçları bağlarından kurtulmuş, uzun siyah dallar halinde omuzlarına dökülüyordu.

Bacaklarındaki tüyler sırtında, karnında olduğundan daha fazla sivriliyordu. Onun baktığını fark edince göz kırptı. Yanaklarının ısındığını hissetti ve utancını gizlemek isteyerek pencereye doğru döndü. Güneş daha yeni batıyordu ve gece kehribar rengi gökyüzünde süzölmeye başlamıştı. Her zamanki gibi güzel bir geceydi. "Burada hiç yağmur yağar mı?"

"Oh, tabii ki. Ama olduğunda... *haftalarca* dinmeme eğilimindedir." Cruinn uykulu bir şekilde esnedi ve battaniyelerin üzerine uzandı, belli ki hâlâ oldukları yerde kalmak istiyordu. "Yine de yağmur yağdığında içeride sıcacık bir ateşin başında kıvrılıp yatmaktan daha iyi bir şey olamaz, değil mi?"

"Eğer çataınız akmıyorsa." Kıkırdadı. "Benimki hep akardı." Korkuluklara yaslanarak ormana doğru baktı. "Bu gece dışarıda olmak benim için güvenli mi?"

"Sen bizimle birliktesin. Bu yüzden iyi olacaksın." Bayodan mırıldandı. "Yine de... Labirent'e geri dönmek henüz hoş karşılanmayabilir. Seni bulmak için yanından ayrıldığımda Valroy çok öfkeliydi."

"Ah." Kaşlarını çatarak Valroy'un kendisine kızgın olduğu düşüncesinden pek hoşlanmadığını fark etti. Ama kendini ondan nefret etmeye ikna etmeye çalışıyordu. Onun yapabileceklerinin en kötüsünü görmek istemişti, böylece kalbinin onu önemsemeye başlayan kısmını öldürebilecekti.

Ağlayan Söğütler iğrençliğin de ötesindeydi. Zalimin de ötesindeydiler. Yok edilmeleri gerekiyordu ve o da kararının arkasında duruyordu. Yalnızca içgüdüleriyle hareket etmişti ve geriye dönüp baktığında, ne olursa olsun aynı şeyi yapardı.

Ama Valroy'un ona kızmasını istemiyordu. Bunun bir nedeni de Kanlı Prens'i düşman olarak görmenin hiç de akıllıca olmadığından şüphelenmesiydi. Ama aynı zamanda bu fikir onu -tam olarak emin değildi- utandırdığı içindi. Utanmak çok güçlü bir kelimeydi.

Ondan nefret etmeliyim. Ama karşılığında onun da benden nefret etmesini istemiyorum.

Bu iki düşüncenin birlikte bir anlam ifade etmesinin tek yolu, ilkinde başarısız olmasından kaynaklanıyordu. Pencerenin pervazına yaslanarak şakağını pencereye dayadı. "O korunun kalmasına izin veremezdim."

"Biliyorum." Bayodan yağlı deriden paltosunu giydi, yakasını düzeltti ve havadan aldığı ipek bir kurdeleyle saçlarını toplamaya başladı. "Labirent'teki tek dehşet bu değil. Aslında, görüşünüze bağlı olarak, sınırları içinde muhtemelen çok daha kötü sonlar var. Bunun farkındasınız, değil mi?"

"Elbette." Gözlerini kapattı. "Ama işkencenin var olduğunu bilmek başka bir şey, onu kendi gözlerinizle görüp uzaklaşmak başka bir şey. Ağaçlar çığlık atıyordu. Devam ediyor, devam ediyor ve devam ediyor... ve bunun durması gerekiyordu. Böyle bir kaderi hak etmek için ne yaptılar?"

"Çoğunluğu savaş sırasında yakalanan Seelie askerleriydi."

"Peki ya geri kalanlar?"

Bayodan sadece başını salladı ve ona bilmesi gerektiği kadarını söyledi.

"Valroy'un seni görmek için en kötü şeye getirdiğine inanıyorum." Cruinn iç çekti. "Ondan nefret etmek istedin ve o da bunu sağlamak için elinden geleni yaptı. Korumak için işkencelerin en kötüsüydü. Ama aynısını isteseydim, beni farklı bir manzara beklerdi." Ayağa kalktılar ve o da onları duydu

yaklaştı. Bir an sonra kolları beline dolandı ve yeşil gömleğinin üzerinden omzuna bir öpücük kondurdu. "Ama Labirent ölüm, karanlık ve işkencedir. Unseelie'nin kalbidir. Onun dışında yaşayan bizler orada olup bitenlerin üstünde olduğumuzu düşünsek de, orası sadece damıtılmış gerçek doğamızdır. Buna Bayodan ve ben de dahiliz."

"Zihnimde anlıyorum. Ama kalbim henüz buna inanmıyor." Rahatlığı kabul ederek kucaklaşmalarına geri yaslandı. Gün batımının renklerinin Cruinn'in bedenini oluşturan milyarlarca kırık cam parçasında yansımaları izledi. Büyüleyiciydi. "O şeyler. O ağaçlar. Valroy'un eseri miydi?"

"Evet. Tarlalar şimdi boş olabilir ama koruyu yeniden dikmemeye karar verirse, onlara işkence etmek için başka bir eşsiz yol bulacağını umuyorum." Cruinn tekrar onun omzunu öptü.

Abigail üzüntüyle iç çekti. Yaptığı şey anlamsızdı. En azından o ruhlar özgürdü ve çığlıkları susturulmuştu.

Bayodan uzandı ve parmak eklemine arkasını Abigail'in yanağında gezdirdi. "Peki ya geri kalanları yok eder miydin? Gle'Golun'unla Labirent'i dikişlerinden ayırır mıydın? Acı içinde haykıran her ruhu özgür bırakır mısın?"

"I..." Durakladı. "Bilmiyorum. Bunun bir önemi yok. Ne olursa olsun bunu yapacak güce sahip değilim." Pencereden dışarı baktı. Artık gece çökmüştü.

Bayodan sessizce mırıldandı. "Göreceğiz bakalım. Gel. Pazara gidip kendimize biraz yiyecek alalım."

Bu öneri karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama ben-"

"Sen bizimlesin." Cruinn cam parmağını burnunun ucuna vurdu. "Ve seni güvende tutacağız."

Güvende. Şimdilik.

Bayodan onun elini tuttu ve kendisini yakınına çekmesine izin verdi. Uzayda katlanırlarken, yeniden ortaya çıktıklarında yaşayacağı mide bulantısına karşı kendini hazırladı. Elbette sendeledi ve eğer Bayodan onu tutmasaydı yere yığılacaktı.

Pazar bir renk ve ses deniziydi. Unseelie bölümüne en son Na'len ile gelmişti ve ikinci ziyaretinin de aynı şekilde sonlanmayacağını umuyordu.

Yine de çok az umut besliyordu.

Ağır bir pelerin üzerine yerleşti ve saçlarını kapüşonun altına sokup başının üzerine çekerken gülümseyen Cruinn'e baktı. "Çiçeklerin halkı korkutabilir, sevgilim."

Ah. Doğru ya. Şunlar. Gle'Golun'un her zaman saçlarında ya da bileklerine dolanmış sarmaşıklar gibi görünen çiçeklerini unutmuştu. "Onlara zarar vermek istemiyorum." Pazarın etrafına göz gezdirdi, mal tezgâhları arasında dolaşan Unseelie fae ve canavarları izledi.

"Bunu bilmiyorlar. Az önce Labirent'in bir bölümünü tek başına yok ettin. Ayrıca, aşağı yukarı, az önce savaş ilan ettin." Cruinn gönülsüzce gülümsedi.

"Ben *ne*?" Bağırması, yakındaki birkaç esnafın durup ona bakmasına neden oldu. Cruinn dondu kaldı. "Burada olmamalıyım. Eğer seninle birlikteysem, kim olduğumu biliyorlar ve-"

"Şşşt. Şşşt. Her şey yolunda." Bayodan kıkırdadı. "Biz buradayken sana el kaldıramayacaklar. Deneseler bile sana zarar verebileceklerini sanmıyorum. Yaptıklarınızdan pişman mısınız?"

"Elbette hayır." Labirent'e ve Unseelie'ye karşı yaptığı şey haklıydı. O ruhlar özgür olmayı hak ediyordu. O yanlış bir şey yapmamıştı. Yaşadıkları dehşetin sorumlusu Valroy'du ve bunun hiçbir mazereti olamazdı.

"Güzel. O zaman biraz yiyecek getirelim, sonra da ne yapacağımızı tartışırız." Bayodan onları sıralar boyunca götürmeye başladı.

Bir süre sonra gözlerini kısmadan önce onu takip etti. "Bayodan? Neden buradayız? Basitçe kahvaltı çağıramaz mıydın?" Bayodan ona cevap vermedi. Sadece gülümseyen Cruinn'e baktı. Yürümeyi bıraktığında, bu keçi adamın dönüp ona bakmasına neden oldu. "Ne planlıyorsun?"

"Öğreniyor." Cruinn iç çekti. "Seni uyarmıştım, bunu bir araya getirecekti."

Kadın kaskatı kesilerek bir adım geri çekildi.

Cruinn nazikçe uzandı ve bileğini tuttu. "Sakin ol aşkım. İhanete uğramıyorsun."

"O zaman bana neler olduğunu anlat?"

"Tir n'Aill'de daha önce benzeri hiç görülmemiş güçlü ve tehlikeli bir Seelie, Labirent'in bir kısmını yok etti. Bu bir savaş ilanıdır. Sade ve basit." Bayodan ona doğru bir adım attı. Delicesine uzun bir fae tarafından cüceleştirilmişti. Kendisine bakılmasından hoşlanmadığına karar verdi.

döndü ve bileğini Cruinn'in elinden çekerek bir adım daha geri gitti. "Valroy'un bunu Seelie'yi istila etmek ve yok etmek için bir bahane olarak kullanmasını önlemek istiyorsak, bir tür karşılık olmalı. Din'Glai'yi ve ardından ordularını toplamadan önce bir tür ödeme yapılmalı."

"Ödeme." Kelimeyi düz bir şekilde tekrarladı. "Ne tür bir ödeme?"

Cruinn biraz özür dileyerek gülümsedi. "Kraliçe'den özür dilemelisin. Unseelie."

"Peki bir insan Unseelie'den tam olarak nasıl özür diler?" Yüzü buruştu. "Kan mı, seks mi, yoksa ikisi birden mi?"

"Her ikisi de," diye cevap verdi ikisi bir ağızdan.

"Ama siz benim koruyucularımsınız! Beni koruyacağınıza yemin etmediniz mi?"

"Seni koruyoruz." Cruinn kaşlarını çatı. "Aksi takdirde gerçekleşmesi kaçınılmaz olan çok daha kötü kaderlerden."

Başını iki yana salladı. Onların sözde özür dileme yönteminin zihnindeki görüntüsü midesini bulandırdı. "Hayır. Hayır, dilemeyeceğim. Ben *yanlış* bir şey yapmadım. Böyle bir eziyete son vermek için kendimi kalabalığın kapislerine maruz bırakmayacağım. Valroy'un da bu özü takdir edeceğini sanmıyorum."

"Açık konuşmak gerekirse, neyi takdir edip etmeyeceği pek umurumda değil." Bayodan içini çekti. "Ben *savaşı* engellemeye çalışıyorum Abigail. Hepimizin ortak amacı bu, değil mi? İnan bana, bunun gerçekleşmesini hiç istemem. Ama kral olmak Valroy için sadece bir araç. Onun gerçek amacı Seelie'yi yok etmek. Ve kokuşmuş gün ışığı fae'leri gittiğinde, insanlar çok geride kalmayacak. Ve senin yaptıklarından sonra... Korkarım ki Unseelie silahlanmak için çok az cesaret bulacaktır."

"Sizin türünüz arasındaki bu nefretin hiçbir *anlamı* yok ve ben doğru olanı yaptığım için aşağılanmayacağım ve işkence görmeyeceğim."

"Doğru olan mı?" Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Seelie'lerin esir tuttukları bizimkilere karşı daha nazik olduklarını mı sanıyorsun? Acı içinde çığlık atmayabilirler Abigail, ama daha nazik bir kaderle karşılaşmazlar. Bir dahaki sefere Güneş Sarayı'na gittiğinde kraliçelerine sor. Tüm bunların arkasındaki mantığa gelince?" Başını iki yana salladı. "Sence Morrigan Valroy'u neden yarattı?"

"Titania, o gelene kadar o kadar şiddetli olmadığını söyledi. Bir ölçüde barış vardı."

"Titania yalancı bir kaltak." Cruinn bir kahkaha attı. "Ve ağzından çıkan her şey kıcıktan çıkmış kadar iğrenç."

Bayodan pazarın derinliklerine doğru baktı. "Dagda ve Bres'in hikâyesini biliyor musun?"

"İsimlerini duydum ve insan hikayelerini biliyorum... ama çok yanlış olduklarından şüpheleniyorum."

"Dagda ve Bres kardeştiler. Seelie Kralı Dagda ve onun yarı iblis akrabası Bres, Unseelie'nin Gümüş Tacı'nı giyiyordu. Ve evet, bir süre için her şey olabildiğince iyi görünüyordu. Elbette türümüz arasında tartışmalar oldu. Arada sırada savaşlar, çatışmalar ve entrikalar. Ölümsüzler böyle oyunlar oynamaktan başka ne yapabilirler ki?"

"Sanırım..." *Ben şahsen farklı bir hobi edinirdim.*

"Kral Dagda büyük bir kutlama önerdi. Mevsim dönümünü kutlamak için bir şölen. Her iki grubun da katılabilmesi için şafak vakti dünyanın üzerinde büyük bir büyü yapıldı." Bayodan'ın çenesi titredi ve bir an için bizzat orada bulunup bulunmadığını merak etti. Cevabı bir an sonra geldi. "Ve Dagda hepimizden önce Bres'i öldürdü. Bunun sebebinin Unseelie'nin ölümcül yöntemlerinin devam etmesine izin verilememesi olduğunu söyledi. Yaptığının *doğru* olduğunu söyledi. Bunun bir merhamet olduğunu. Taht boşaldığında kimsenin ona karşı ayaklanmayacağını umuyordu."

"Belli ki planları başarılı olmadı."

"Nedenini biliyor musun?"

"Hayır."

"Valroy." Bayodan ona döndü ve kız, keçi kralın kendisine böylesine titiz, soğuk ve onaylamayan bir bakışla baktığı zamanki kadar küçük hissetmediğine karar verdi. "Morrigan onu kan tarlasında doğurduğunda yok olmanın eşiğindeydik. Ve sadece *onun* çabaları sayesinde şu an karşınızda gördüğünüz herkes nefes alabiliyor."

Evet. Kendini çok küçük hissediyordu. "Bu işkenceye göz yummak anlamına gelmez." "Belki de. Belki de değil." Bayodan elini uzattı. "Gel, Abigail. I

Hayatım boyunca daha fazla katliama tanık olmak istemiyorum." Yaban domuzu seçeneği tekrar gündeme geldi.

Başını iki yana salladı. "Ben... Ben yapamam. Yapmayacağım."

"Onun şeklini alabiliriz." Cruinn eşlerine doğru bir adım attı. "Abigail gibi olalım ve bizi istedikleri kadar kirletmelerine izin verelim." Kıkırdadılar. "Bundan zevk alacağımızı biliyorsun."

"Peki bu hiç öğrenilmeli mi? Şimdi biri bizi dinliyor olmalı ve bunu ifşa etmeli mi? Hayır. Bu riske girmeyeceğim. Üzgünüm, Abigail. Gerçekten üzgünüm. Ama halkımızdan özür dilemezsen, Prens bunu senin için ateş ve kılıçla yapacak." Bayodan ona doğru bir adım attı ve Abigail

Yüzünde saklı olan gözler -alnını ve elmacık kemiklerini süsleyen fazladan beş göz- ona bakmak için açıldığında. "Bunun tatlı bir rüyadan başka bir şey olmadığını garanti edebilirim."

Ardından ne geleceğini biliyordu ve sertçe arkasını döndü. "Hayır!" Adamın eli bileğini kavradığında hırladı ve-

Bir kez daha arı olmuştu. Binlerce küçük zihin ve milyarlarca küçük göz. Her zaman olduğu gibi yine kafa karıştırıcıydı.

Ondan uzaklaştı ve pazarın içinde saklanacak bir yer aramaya başladı. İkisinin de onun için bağırdığını duyabiliyordu. Bir çadırın kapağının etrafındaki boşluklardan içeri süzüldüğünde çadırı boş buldu ve vücudunun yeniden şekillenmesine izin verdi.

Dizlerinin üzerine çökerek dönen görüşünü düzeltmek için mücadele etti. Arı olmaktan hoşlanmıyordu. Onlar olmaktan zerre kadar hoşlanmıyordu. Ama kabul etmek zorundaydı ki bu faydalıydı.

Ne yapacağım ben? Bayodan'ın sözlerinde bir anlam vardı. Kesinlikle anlamlıydı. O haklıydı. Ama istediğini yapmaya bir türlü cesaret edemiyordu. Sadece küçük düşeceği için değil, dürüst olmak gerekirse özür dilemesi gerektiğini hiç düşünmediği için.

Onlara hiçbir yanlış yapmamıştı.

Sırf Unseelie gereksiz bir savaşa aç diye acı çekmeyeceğim.

Ama belki de Seelie'ler de bir o kadar

kötüydü. "Ah!"

Aniden dönerek kışının üzerine düştü ve çadıra giren kişiden hızla uzaklaştı, ancak o zaman bacaklarının bir geyiğe ait olduğunu ve uzun ve sallanan bir kuyruğa sahip olduğunu fark etti.

Figür dondu

kaldı.

O da öyle.

Ve yaşadığı şokla onu tanıdığını da fark etti.

Dürüst olmak gerekirse, *kafası* olmayan bir adamı karıştırmak zordu. Önünde asılı duran büyük büyütecin arkasında dönen bir telin üzerindeki gözü de unutmak çok zordu. "L- Lord Gregory Wilson?"

Adam uzun bir süre anlamsızca kekeledi ve ondan bir adım geri çekildi. Kaderin garip bir cilvesi olarak *adamın kendisinden* korktuğunu fark etti. "Ölmek üzere miyim?" Soruyu fısıltıyla sordu.

Yavaşça ayağa kalkarak pelerinine sarıldı. "Hayır. Sana zarar vermek istemiyorum, yemin ederim."

"Ama duydum ki... duydum ki bize savaş ilan etmişsiniz." Omuzları biraz gevşemiş gibiydi. Yüz hatlarını okumak zordu, çünkü yüz hatları yoktu. Ama en azından vücut dili etkileyiciydi.

"Unseelie'ye değil. Belki Valroy'da. Ama herkesin düşündüğünün aksine, ikisi aynı şey değil." Durakladı. "Saklanmaya çalışıyorum."

"Kimden-oh. Bağırışları duydum." Ona doğru bir adım attı ve sesini tekrar fısıltıya indirdi. "Neden saklanıyorsun?"

"Özür dilemek istemiyorum." Kaşlarını çatı.

"Ah. Evet. Barbarca bir uygulama, Unseelie 'özürleri'." İç çekti. "Seni suçlamıyorum. Üzgün olduğunu söylemen *gerektiğini* de düşünmüyorum."

"İstemiyor musun?"

"Ben..." Başının olması gereken yeri işaret etti. "Ben Fae değilim. Gerçekten değilim. Buraya, Unseelie'ye pek ait değilim. Ve şimdi beni yapan kadın öldüğüne ve Leydi Astasha'nın beni bir düğün hediyesi olarak kullanma girişimi anlamsız olduğuna göre, çoktan ölmemiş olmama şaşırdım." Sanki komik bir şeymiş gibi kıkırdadı. Kız nedenini anlamamıştı. "Otur. Onlara haber vermeyeceğim. Korkarım şafağa kadar uzun bir bekleyişiniz olacak."

Ona teşekkür etme isteğiyle savaşarak bir mobilya parçasının yanında bir yer buldu. Yere oturup insanlık dışı dizlerini kendine doğru çekerek ona gülümsedi. "Kendimi belli etmemeye çalışacağım."

"Pek sayılmaz. Sana soracak *o kadar* çok sorum var ki." Bir sandalye çekti ve yanına oturdu. "İlk ve en önemlisi, ölmek nasıl bir şey? Oh, oh, hayır. Öncelikle Dünya'da hangi yıldayız? Oh-bekle-"

Lord Wilson haklıydı. Şafağı uzun süre beklemek zorunda kalacaktı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"*Y* sen ne yaptın?"

Valroy masanın kenarını kavradı ve yan tarafına doğru fırlattı. Oyma ahşap parça sertçe yere çarptı ve içindekiler mermer zemine yayıldı. Birkaç bardak kırıldı. Ama umurunda değildi.

Öfke gösterisini kayıtsızca izleyen, ellerini arkada kavuşturmuş Bayodan'a hiddetle baktı. Valroy hırlayarak saray mensubuna bağırdı. "Ne yaptın sen? Nerede o?"

Bayodan, Labirent'in gölgeli gökyüzünün ağır bir şekilde örttüğü ufukta henüz beliren güneşe baktı. "Sanırım artık halkıyla birlikte."

"Seni *piç kurusu*." Valroy öfkeden kuduruyordu, yumruklarını sıkmış, tırnakları avuçlarını deliyordu. Üzerlerinden sızan kan umurunda değildi. İyileşeceklerdi. "Ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

"Hiçbir yasayı çiğnemedim. Hiçbir görgü kuralını çiğnemedim. Onun koruyucusu olarak, burada, Labirent'te tehlikede kalmasına izin veremezdim. Ama bir Unseelie lordu olarak, ondan özür dilemesini istemem gerekiyordu." Keçi Kral'ın gürleyen cevabı soğuk ve gerçekçiydi. Sanki Abigail'i Seelie'nin korumasına teslim ederek Valroy'a ihanet *etmemiş* gibiydi.

Çünkü Valroy ona kızgındı. Hayır,
çok *öfkeliydi*.

Ancak Labirent'e karşı işlediği şiddet eyleminin karşılığını nasıl alacağına kendisi karar vermeliydi. Bayodan'ın değil. Ama keçi haklıydı. Bayodan hiçbir yasayı çiğnememişti. Doğru protokolü izlemişti.

Ve bu Valroy'un öfkelerini beslemekten başka bir işe yaramadı.

"Onu pazara götürdün ve senden kaçacağını bile bile ona ne yapması gerektiğini söyledin. Halkının sığınağını arayacağını bile bile." Valroy öfkeli bir hırlamayla dişlerini gösterdi. "Bana aptalı oynama!"

"Onu doğrudan Seelie'ye götürmek ya da şafak sökene kadar saklamak beni onun cezalandırılmasında suçlu duruma düşürebilirdi." Bayodan umursamazca omuz silktilti. "Ve ben bunu yapmadım. Yaptıklarım kınanacak bir şey değil."

Valroy'un çenesi seğirdi. Kanatlarını sonuna kadar açtı ama yaşlı lordu korkutmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. "Bu ihanet yüzünden seni parçalara ayırmalıyım."

"Ama yapamazsın. Çünkü bunu yapman için bir neden yok. Bu ihanet değildi." Bayodan döndü ve ondan uzaklaşarak orman çizgisine doğru yürüdü. "İhanet ettiğim zaman anlayacaksın." Ortadan kayboldu.

Valroy kükredi ve öfkesinden bir masayı daha yerle bir etti. Keçi kral cezadan kurtulmuş olabilirdi -şimdilik- ama bunun bir önemi yoktu. Valroy'un nafile öfkesi yatıştı ve durumun saçmalığına sessizce güldü.

Sevdiği kadın muhtemelen onu hor görüyordu. Abigail onun Ağlayan Söğütler korusunu yok etmişti ama ona savaş için mükemmel bir bahane vermişti. Ona evlenme teklif etmemişti ama yine de istediği her şeye sahipti.

Savaş.

Seelie'ler yakında tepesine binecek ve onu zincire vurarak geri alabilecekti. Onun küçük *evcil hayvanı olacaktı*; bunu görecekti. Halkının geri kalanının, yerle bir ettiği ağaçlardan çok daha kötü iğrenç yaratıklara dönüşmesini izleyecekti.

Evet. Yaptığı şey yüzünden acı çekeceklerdi.

Ama o... mutsuzdu.

Hayır, mutsuzdan da öteydi. Kederliydi. Acı kalbini yuttu, neredeyse onu bir daha asla göremeyeceğine inandığı zamanki kadar kötü bir şekilde. Onun başına gümüş bir taç yerleştirmek ve onu kraliçesi yapmak istemişti. Seelie'lere ve ölümlü dünyaya savaş ilan etmek istemişti, hem de onun ayaklarının dibinde diz çökmüş değil, yanında dururken.

Pekala, tamam, ne olursa olsun ikincisine hayır demezdim.

Ama hayır. Labirent'e saldırmıştı. Bunu yaparken de ona ve halkına saldırmıştı. Öfkesinin ardından uzun bir iç geçirdi ve artık önünde bir masa olmayan sandalyeye oturdu. Umurunda bile değildi. Başını arkalığa yaslayarak gözlerini kapattı.

Savaşını kazanacaktı.

Abigail'ini alacaktı. Ve

perişan haldeydi.

"Sanırım aşık olmaktan nefret ediyorum," diye mırıldandı kimseye belli etmeden. "Bunun oldukça korkunç olduğunu düşünüyorum."

Ama olan olmuştu. Artık bundan kaçış yoktu. Ve onun için de kaçış olmayacaktı. Elinden gelse bile.

Parmaklarını sandalyenin koluna vurarak, tırnaklarının tahtaya vuruşunu dinleyerek gülmeye başladı. Ah, zavallı Abigail. Acaba kimse ona ne yaptığını söylemiş miydi? Labirent'e zarar vererek Unseelie'ye savaş ilan etmişti.

Ve o da aynı şekilde karşılık verecekti.

Sırtıttı. Savaşlarını başlatacak kişinin o olması ne kadar da mükemmeldi.

Birinin yaklaştığını hissederek başını çevirdi. Derisi şişkin ve gri bir goblin, yalvarış ve korku içinde kamburunu çıkarmış, ona doğru ilerliyordu. Alay etti. "Ne oldu?"

"Bir mesaj, Efendim." Yaratık altın iplikle sarılmış ve üzerinde beyaz bir balmumu mühür bulunan bir parşömen uzattı.

Kraliçe Titania'nın işareti.

Kaşlarını çatarak parşömeni yaratıktan aldı ve kanadının pençesini sallayarak goblini kovdu. Onun huzurundan çıkmak için sabırsızlanan yaratığın hızla uzaklaştığını duyabiliyordu.

Parşömeni açarken, kâğıdı süsleyen akıcı, süslü altın yazıyı okumaya zahmet etmedi. Okumasına da gerek yoktu.

Çünkü parşömenden kırmızı bir çiçek düştü. Ve öfkeyle kükredi.

GÜNEŞ doğmaya başladığında Abigail'in kafası Lord Wilson tarafından maruz bırakıldığı konuşmalardan dolayı allak bullak olmuştu. Her şey son derece büyüleyiciydi - mucidin Tir n'Aill'in tüm farklı yönleri hakkında öğrendiği çok zengin bilgiler vardı. Geleceğe dair tahminleri, yıldızların hareketleri, toplumun nasıl oluştuğu ve yeni fae'lerin nasıl yaratıldığı.

Ama hepsi oldukça baş döndürücüydü. Ve oldukça komik bir şekilde tek taraflıydı.

Kendisi gibi pazar tezgahında saklanmış, şafağın sökmesini bekleyen, gerçek anlamda tutsak bir izleyiciydi. Ve zavallı başsız adam, tüm keşiflerini öğretecek ve açıklayacak birine sahip olma şansından dolayı kendinden geçmiş görünüyordu. Ama Tanrım, adam tezgâhın üzerinde dönüp durduğunda kadın bitkin düşmüştü.

Oturduğu taburede, boynuna bağlı metal çubuktaki tek gözü gökyüzünün aydınlanmaya başlamasını izlemek için dönüyordu.

"Aman Tanrım." Ellerini kalçalarına vurdu. "Görüyorum ki birlikte geçirdiğimiz zaman sona ermiş. Umarım seni çok sıkmamışımdır."

"Hiç de sıkıcı değildi," diye dürüstçe cevap verdi. "Belki bunaltıcıydı ama sıkıcı olduğu söylenemez." Kıkırdadı ve oturduğu yerden kalkarak pantolonundaki kiri fırçaladı. Ona doğru yürürken gülümsedi ve elini uzattı. "Teşekkür ederim. Gerçekten çok ciddiym."

"Tabii ki! Elbette." Heyecanla elini sıktı. "Siz çok özel birisiniz Bayan Abigail Moore. Ve umarım bütün bunlar unutulur. Yaptığın şey savaş sebebi sayılmaz. Ama bu *Fae*'lerin nasıl olduğunu bilirsiniz. Tüm palavraları ve şatafatlarıyla." Öfkelendi. "Şimdiki şirket hariç."

Gülerek ona sarılmak için uzandı ve o da ona sarılmadan önce bir an kekeleydi. "Umarım tekrar karşılaşırız, Lord Wilson."

"Gregory, lütfen."

"Gregory." Kadın ondan bir adım uzaklaştı. "Benim için iyi bir dost oldunuz. Bunu unutmayacağım."

Gregory yine kekeleydi, neredeyse utangaç bir tavırla ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. Acaba yüzü kızarıyor muydu diye merak etti, eğer... şey, bir yüzü olsaydı. Sonunda boğazını temizledi -hâlâ nasıl konuşabildiğini soracak cesareti kendinde bulamamıştı- ve eğildi. "O zamana kadar leydim. Güneş doğmadan gitmeliyim."

"O zamana kadar." Kapüşonunu başına kadar çekerek pazara baktı. Güneş ufukta belirmeye başlamıştı. "I-" Gregory'nin durduğu yere dönüp baktığında onun artık orada olmadığını gördü. Gülümsedi.

Çadırdan çıkarken, güneş ışığı kumaş tezgâhlarının üzerinden süzölmeye başladığında pazarın dönüşümünü izledi. Koyu maviler, siyahlar ve gümüşler parlak yeşillere, pembelere ve altınlara dönüştü. Melankolik karanlık sonbahar yapraklarının ışıltısına dönüştü.

Dünyanın gözlerinin önündeki değişimini izlemek nefesini kesti.

Geceden gündüze. Karanlıktan aydınlığa. Seelie'den Unseelie'ye.

İç çekerek, düşüncelerinin Valroy'a geri döndüğünü fark etti. Ona kızgındı. Olması gerektiği gibi, diye düşündü. Tüm Ağlayan Söğütler korusunu yok etmişti. Ve belki de önlemek için çok uğraştığı savaşı başlatmıştı.

"İşte orada!"

Döndüğünde, boynuna dolanan ağır demir zincirle gözleri fal taşı gibi açıldı. Metalin dokunuşu tenini yaktı ve onu yere sürüklerken haykırdı. İlkine yeni zincirler eklendi ve çok geçmeden elleri arkadan bağlandı, yanağı çimenlere ve toprağa bastırıldı.

"Ne-"

Ağzına bir bez tıkaç tıkanmış ve başının arkasından sıkıca kapatılmıştı.

Üzerindeki yaprak ve sarmaşık desenli altın zırhından kolayca tanınan bir asker ona doğru baktı. "Onu kraliçeye götürün."

·I-AH-UM- Perin boğazını temizledi ve önündeki sahneden bir adım geri çekildi. "Başka bir zaman gelirim." Getirdiği yiyecek ve şarap dolu çantayı arkasına sıkıştırdı. Anfar için kahvaltı getirmişti çünkü Unseelie lordunun doğru düzgün beslenmediğinden şüpheleniyordu. Güneş yeni batmaya başlamıştı ve Anfar'ın muhtemelen uyumadığını biliyordu. Şarap buna ve Perin'in kendi yıpranmış sinirlerine yardımcı olacaktı.

Ama somurtan deniz yaratığını bulamadı.

Anfar'ı bulmuştu. Ama onu kıyıda otururken ya da gölde gerçek haliyle yüzerken bulmak yerine, Perin Anfar'ı orada durmuş, yüzünde gergin bir ifadeyle Kanlı Prens'in öfkeyle adım atışını izlerken bulmuştu.

Ve ikisi de Perin geldiğinde durup ona bakmışlardı. Anfar sessiz bir merakla, Valroy ise sınırsız bir öfkeyle.

"Bu *kaltak* çok ileri gitti!" Valroy ona bağırdı ve Perin'in kuyruğunu kısıtırıp öfkeli kraldan kaçmaması için her şeyi yapması gerekti.

Ama Anfar sessizce "*lütfen beni bu sorunla baş başa bırakma*" diye yalvaran bir bakışla onu izliyordu.

Perin ayakta durabilmek için elinden geleni yaptı.

"Abigail?" "Titania," diye mırıldandı Anfar.

Valroy dişlerini göstererek yüksek sesle hırladı ve kanatlarını ardına kadar açtı. "Onun cezasına ben karar vereceğim! *Benim!*" Perin'e bir şey fırlattı.

Denizkızı şaşkınlıkla geriye sıçradı, bunun bir silah, taş ya da korkunç bir şey olmasını bekliyordu. Top haline getirilmiş bir kâğıt parçasıydı. Ayaklarının dibindeki yerden alıp düzeltti ve aşırı süslü yazıyı okumak için gözlerini kısmak zorunda kaldı. İyi bir günde bile okumakta zorlanıyordu ve bazı kelimeleri ağzından çıkarmak zorunda kalmıştı. Okurken kendi kendine mırıldandı. "Savaştan kaçınmak için, cadı Ab... Abigail Moore'un eylemlerinin... kedi... kedi..."

"Felaket." Anfar ona belli belirsiz gülümsedi, gözlerinde sempatiye benzer bir şey vardı.

Ama Valroy, Perin'in sözünü bitirmesine izin vermeyecek kadar sabırsızdı. Buruşuk kâğıdı elinden kaptı ve yırtarak parçalara ayırdı. "Abigail'i idam etmeyi planlıyor!"

"Bir dakika, ne?" Perin gözlerinin büyüdüğünü hissetti.

"Savaştan kaçınmak için Abigail'i öldürmeyi planlıyor!" Valroy öfkeyle kükredi. "Ne yaptığını biliyor. *Biliyor*. O kindar, kötü niyetli fahişe!"

"Ne yapacağız?" Perin kaşlarını çatı.

"Alacakaranlıkta pazarlık yapmak için bana bir şans verildi. Anfar'ı almaya geldim." Prens'in öfkesi kızgın öfkeden daha sakin ve Perin'in tahminine göre çok daha ölümcül bir şeye dönüştü. Omuzlarını dikleştirdi ve kendini tam boyuna yükseltti. "Ve sanırım sen de bizimle gelmelisin."

"Ben mi?" Perin bir adım geri çekildi. "Neden? Hayır! Ben bir işe yaramam-"

"Sen onun arkadaşısın. Yaralanmış olabilir. Eğer Anfar ve ben kendimizi Titania ve askerlerine karşı bir savaşın içinde bulursak, sana ihtiyacımız olabilir. Onun da sana ihtiyacı olabilir." Valroy dudak büktü, Perin'in sempatisini ona karşı kullanmaktan zevk aldığı belliydi.

Her şeyi kendi haline bırakmalıydı. Herkesin kendi saçmalıklarını çözmesine izin vermeliydi. *Neden kendi işime bakamıyorum? Neden bu kadar içine çekilmek zorundayım?* "Ben-um."

"Lütfen," diye ekledi Anfar.

Ve işte oldu. Tabutundaki çivi. İç çekerek elini dağınık saçlarında gezdirdi ve diğer elini öfkeyle havaya kaldırdı. "Elbette. Neden olmasın. Bugün ölebilirim de."

"Ne harika bir zihniyet." Valroy gözlerini devirdi. "Sen de en az onun kadar kötüsün." Anfar'a bir başparmak salladı. "Gel bakalım. Fazla vaktimiz yok."

Valroy arkasını döndüğünde Anfar'ın ona attığı bakış neredeyse Perin'in kahkahalarla gülmesine neden olacaktı. Sırıtmakla yetindi ve Anfar'ı karşısında görünce şaşırdı.

ona gülümseyerek karşılık verdi. Ancak bu an çok uzun sürmedi. Prens gitmek için çok hevesliydi.

Onlarla yüzleşmek için arkasına dönmeden bağırdı. "Şimdi!"

ABIGAIL tahtın önünde diz çökmeye zorlandı, demir zincirler boğazına sıkıca sarılmıştı. Bilekleri arkasındaydı, metal halkalar içini yakıyordu. Boğazındaki bir noktadan sıcak bir şeyin sızdığını hissediyordu ve bunun kan olduğundan şüpheleniyordu. Acıyordu.

Ama kalbi daha çok acıyordu.

Başını kaldırarak irkildi ve önündeki kireçtaşı zemine baktı. Titania'nın yüzündeki ifade, tanıştıkları ilk andan itibaren kadından beklemesi gereken bir ifadeydi.

İmparatorluk, sertlik, hükümdarlık... ve onaylamama.

"Hepimizi mahvettin, Abigail Moore." Titania'nın sözleri soğuktu ve Abigail'in beklediğinden daha derin bir acı veriyordu. "Seni zavallı, aptal çocuk."

Ne diyecekti ki? Gözleri yaşardı. Başını eğerek boynundan kireç taşına bir parça kan damlamasını izledi. Bu ona Astasha'yı hatırlattı. *Bana olacak olan bu mu? İşkence görmek ve tanınmayacak kadar sakat kalmak mı?* "Ağlayan Söğütleri gördüğümde ve onların sessiz çılgınlıklarını duyduğumda... acılarına son vermeliydim. Yapmak zorundaydım-"

"Ve bunu yaparak hepimizi mahkum ettiniz! O yarı iblis piç, savaş için haklı olarak tartışmak için ihtiyacı olan her şeye sahip! Siz Seelie'siniz. Her şeyden önce halkınıza karşı bir göreviniz var. Hayatları çoktan sona ermişti. Ölmüş sayılırlardı. Ve şimdi hepimizi onlara katılmaya gönderdiniz!" Titania öfkeden kuduruyordu ve Abigail kendini daha da küçültmeye çalışarak içine kapandığını hissedebiliyordu. "Şimdi de casuslarımdan öğrendiğime göre, safça saldırganlığın için Unseelie'den özür dileme şansın vardı ve sen bunu reddettin!"

Boğazındaki zincir başını geri çekerek onu kraliçeye bakmaya zorladı. Kadının öfkesi dinmemişti. Elini kaldırarak savurdu ve elinin tersiyle Abigail'in yanağına vurdu. Darbe Abigail'in beklediğinden daha sertti ve onu taşların üzerine yuvarladı.

"Bizi Valroy'dan ve onun savaşlarından kurtarmak istediğini iddia ediyorsun. Yine de her şeyden önce kendi *saflığınızı* ve *gururunuzu* korumak istiyorsunuz. Keçi sana bir

Yanlışlarını düzeltmek için bir şansın vardı ve sen şımarık bir velet gibi kaçıp saklandın."

Abigail dizlerinin üzerine çökmeyi başardı ama başını kaldırmadı. Gözyaşları şimdi yanaklarından aşağı süzülüyordu ve onları silemiyordu bile. Ve doğruyu söylemek gerekirse, silmek de istemiyordu. "Haklısınız. Ben... benden istediğini yapmalıydım."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Şu anda onu kurtarmak için yapabileceğin tek bir şey var. bize."

Ölmek için ne aptalca bir yol. Titania kelimeleri söylememişti ama ses tonu ona bilmesi gereken her şeyi anlattı. "Ne zaman?"

"Alacakaranlıkta. Kokuşmuş sevgiline pazarlık yapması için son bir şans verdim." Titania ondan uzaklaşarak taht odasının çıkışına doğru yürüdü. "Belki de aptallığın bir amaca hizmet edebilir."

Yaptıklarından sonra Valroy'un onun hayatını takas etmek isteyip istemeyeceğini kim bilebilirdi ki?

Ondan nefret etmek istemiştin ama onun yerine kendimden nefret etmesini sağlamış olabilirdim.

Ağlayan Söğütler korkunçtu ve zalimliğin de ötesindeydi. Ama bu... Kanlı Prens gibi birinden tam da beklediği şeydi. "Yaptığım şeyden pişman değilim. Yaptığım şey bir merhamet eylemiydi." Abigail yine de doğruluk battaniyesine sarıldı. Belki de hepsinin iddia ettiği kadar saftı. "Ama sonuçlarını düşünmedim ve bunun için özür dilerim."

"Ona öğretilabilir. Ne kadar büyüleyici." Titania güldü ve sesinde hiç nezaket yoktu. "Çok yazık, artık çok geç."

Gerçekten de ölmek için ne aptalca bir yol.

YIRMİNCİ BÖLÜM

B Akşam karanlığı çöktüğünde Abigail bütün gözyaşlarını dökmüştü. Olacaklardan ne bekleyeceğini bilmiyordu ama olabildiğince vakur bir şekilde bununla yüzleşecekti. Güneşin ucu ufka değdiğinde hâlâ dizlerinin üzerindeydi ve taht odasının havası birden değişti.

Karanlık gelmişti.

Ve karanlık *öfkeliydi*.

Taht odasını çevreleyen ağaçların kenarlarında oluşan ilk gölgelerin arasından, birlikte geçmişleri olmasına rağmen yine de korkuyla geri çekilmesine neden olan bir figür çıktı. Valroy'un ifadesi donmuş bir kış gölü kadar soğuktu ama parlayan safir gözlerinde saf nefret yanıyordu. Omzunda gümüş desenlerle işlenmiş koyu mavi bir kuşak vardı ve yanında siyah ağızlı, vahşi bir kılıç asılıydı.

Bakışları kıza kaydı ama fazla oyalanmadı. Zincirlenmiş ve kanlar içinde olan kızın o anki durumu hakkında ne düşündüğünü bilemiyordu. Ona hiçbir şey vermedi.

Ama yalnız değildi. Denizde kaybolanların hayaleti gibi, prensin arkasındaki gölgeden çıkan Anfar'dı. Ve insan formundaki deniz canavarının yanında hiç beklemediği bir yüz daha vardı. Perin. Denizciye dönüşen denizkızı ona acıma ya da pişmanlık gibi bir duyguyla bakan tek kişiydi. Yine de yüz ifadesinde korku da vardı. Muhtemelen kendini boyundan büyük hisseden tek kişi o değildi.

Titania ve Oberon ziyaretçileri "selamlamak" için öne çıktılar, her ikisi de Abigail'in onları daha önce gördüğünden çok daha kraliyet kıyafetleri giymişlerdi. Titania'nın başında, karmaşık ve narin bir desenle birbiri etrafında büyüyen sarmaşıklar gibi görünecek şekilde yapılmış altın bir halka duruyordu. Elbisesi bahar gülleri gibi saf pembe renkteydi ve transparan kumaşı vücudundan aşağıya dökülüp arkasına doğru uzanıyordu.

Oberon zırh içindeydi. Üzerini kaplayan eksantrik ve asimetric parçalar, daha ayrıntılı olsa da etrafındaki askerlerin zırhlarıyla eşleşiyordu. Bir kolunu diğerinden daha fazla örtüyor ve bir omzunu çıplak bırakıyordu.

İki taraf da savaş için gelmişti.

Ve bu onun suçuydu.

Onun yanında duran asker kımıldadı. Boğazını çevreleyen demir zinciri tutan oydu. Kalın kanvas eldivenlerinin onu yakmadığını varsayıyordu. Diğer elinde bir cellat baltası vardı. Bıçak ağırdı ve onu yere dayamıştı. Adam elini sıkarken diğer eldivenin kumaşının gıcırdadığını duydu. Gözleri Valroy'un üzerindeydi.

Mesaj açıktı.

"Prens Valroy, Din'Glai'nin Yüce Lordu, sizi selamlıyoruz." Titania'nın çenesi kalkık, duruşu sakindi. Kendisine bir yılanın bir sonraki yemeğine baktığı gibi bakan bu yaratıktan korktuysa bile bunu kesinlikle belli etmiyordu. "Seelie cadısının ölümüne tanıklık etmeye gelmenize sevindim. Çünkü onun eylemleri bize ait değildi ve savaş çıkarması da bizim işimiz değildi."

"Bir zamanlar sizi yalancılıkla suçladım Kraliçe Titania." Valroy ona doğru bir adım attı. Oberon'un eli kılıcının kabzasına gitti. Alay etti. "Yarattıklarından birini Labirent'imın bir bölümünü yok etmeye ikna edip sonra da masum olduğunu iddia etmek. Ama bu senaryoda durumun böyle olduğunu sanmıyorum. Çünkü sevgili Abigail Moore'la tanıştım ve onu tanıyorum. Yaptıkları kendisine aitti."

Titania bir an için kaşlarını çatı. "Yani... savaş açmaya niyetiniz yok mu?"

"Ben *öyle bir şey* demedim." Kıkırdadı, sesi derin ve tehlikeli bir mırıltıya dönüşmüştü. Olanlardan açıkça zevk alıyordu. Sırtından kanatlarını açtı, onları yaydı ve bir tür kâbus ejderhası gibi güneşin solan ışınlarını sildi. Onun gölge düşürdüğü yerde, dünyanın Seelie'nin gün ışığı renklerinden ve yüzeylerinden korkutucu ve ürkütücü Unseelie'ninkine geçişini izledi. "Sizden birinin yaptıklarını mazur görmek için neden bir nedenim olsun ki? Hayır, sadece suçu size atmadığımı söylüyorum."

Titania kaşlarını çatı. "O zaman barış teklifi olarak kafasını omuzlarından ayıracağız."

"Burada yanılıyorsunuz, Kraliçe Titania. Çünkü bunu yaparak benim niyetimi öldürmüş olacaksınız. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi o benim prensesim." Valroy'un yüzündeki kötücül neşe kaybolmuş, geriye sadece soğuk bir zalimlik kalmıştı. "Ve prensesimi öldürmek savaşa değer, öyle değil mi?" "Yaptıklarından sonra bile hâlâ onunla evlenmeye niyetli misin?" Titania tek bir kahkaha attı. "Tacı giymek için bu kadar mı çaresizsin?"

sana karşı bu kadar sert davranan bir kadınla evlenir miydin? Senin olduğun her şeyi açıkça küçümseyen bir kadınla?"

"Kısacası? Evet." Dudaklarında ince bir kıvrımla sırıttı. "Ve sevişmek için de o kadar kötü değil."

Abigail ona ters ters bakacak gücü kendinde buldu, yanakları kızardığından emin olduğu bir şekilde ısındı. Ama adam ona bakmıyordu. Tüm konuşmaları boyunca dikkatini Titania'dan bir kez bile ayırmamıştı.

Titania başını salladı. "Onunla evlenmeyeceksin. O benim tutsağım."

"Kendini köşeye sıkışmış buldun, Seelie. Eğer onu öldürürsen, ben de seni öldürürüm. Onu zapt etmeye devam edersen? Onu serbest bırakmak için halkına savaş açarım. Eğer onu bana verirseniz, onunla evlenirim... ve hepinizi yok ederim." Yüz ifadesi alaycı bir sırıtışa dönüştü. "Ben kazandım Titania, tahtaya nasıl bakarsan bak."

Titania burnunu tiksintiyle kırıştırarak, "O seninle evlenmek istemiyor," dedi. "Onu böyle bir şey yapmaya mı zorluyorsun?"

"Bir zamanlar onu kendi tarafıma çekmek istiyordum. Ama Ağlayan Söğütler'i yok ettikten sonra, artık böyle bir şeyin imkânsız olduğunu görüyorum. Aramızdaki pazarlık artık sona erdi." Boş boş omuz silktili. "Kısacası mı? Evet. Onu senin yaptığın gibi zincirlerle bağlayacağım ve küçük Seelie *evcil hayvanım* olarak tutacağım."

"Yozlaşmış bir hayvandan başka bir şey olmadığını hepimize bir kez daha kanıtlıyorsun." Titania yüzünü buruşturdu, sonra ifadesini düzeltti. "Hayır. Onun böyle bir utanca maruz kalmasına izin vermeyeceğim. Böyle bir işkenceye. Senin evcil gelinin olmaktansa ölmesini tercih ederim."

Valroy hırladı. Batmakta olan güneşe bakarak öfkesini gözle görülür bir şekilde soğukluk perdesinin arkasına itti. "Onun kefareti ben ödeyeceğim. Senin değil."

"Eğer ben ne yaparsam yapayım savaşacaksak, onun yaşamasının ya da ölmesinin ne önemi var?" Titania ona ince bir gülümsemeyle baktı. "Tacınızı alacaksınız Prens Valroy. Ama tahtta yalnız oturacaksınız."

"Onu bana ver, Titania." Valroy yumruğunu sıktı, parmak eklemleri beyazlaştı. "O benim."

"Onun sizinle aynı fikirde olduğunu sanmıyorum. Ve daha da önemlisi I."

Abigail'in düşünceleri dönüyordu. *Bir şeyler* yapmalıydı ama ne yapmalıydı?

ne yapabilirdi? Ne söyleyebilirdi ki? Bu felaket onun suçuydu. Ne yaptığını bilmeden, bir planı olmadan, aralarındaki tartışmaya girdi. "Konuşabilir miyim?"

Kraliçe Titania ve Kanlı Prens dönüp onu izlemeye başladılar ve o hayatında hiç bu kadar dikkatle incelendiğini hissetmemişti. Her ikisi de tanrı gibiydi - güçlü yaratıkların heykelleri, doğanın güçleri - ve onlarla mücadele edemezdi.

"Ben... Ağlayan Söğütler'de hapsolmuş ruhları serbest bıraktığım için özür dilemiyorum." Valroy'un safir bakışlarıyla karşılaştı ve ondan ne kadar saklanmak isterse istesin, bakışlarını korumak için kendini zorladı. "Sizden nefret etmeme neden olacak bir şey görmek istemiştin Prens Valroy. Ve siz bana hayal gücümün ötesinde bir dehşet gösterdiniz. Siz sadece benim istediğimi yaptınız ve... her ne kadar merhametli davrandığımı düşünsem de, size karşı hareket ettiğim için pişmanım." Sırtını dikleştirdi, bileğindeki demir zincirlerin kaydığını ve açtıkları yaraları daha da derinleştirdiklerini hissederek irkildi.

"Labirent ve ben birbirimize bağlıyız. *Ona* karşı hareket ettiğinde ve ona acı verdiğinde, aynısını bana da yaptın." Avucunu kalbinin üzerindeki mürekkepli sembole bastırdı. Dudakları bir hırıltıyla kıvrıldı ve keskin göz dişleri ortaya çıktı.

"Bunu bilmiyordum."

"Bu senin davranışlarını değiştirir miydi?" Koyu mavi bir kaşını kaldırdı.

Bir süre durakladıktan sonra cevap verdi. *Ona* yalan söylemek yanlış geliyordu. "Hayır."

Güldü ve başını salladı. "Ah, Abigail. Söyle bana canım, amacında başarılı oldun mu? Şimdi sen de diğerleri gibi benden nefret ediyor musun?" Kollarını iki yana açtı ve belinden birkaç santim eğildi. "Şimdi senin için ölümden daha kötü bir kader miyim?"

Sözlerini ölçüp biçerek bir kez daha durakladıktan sonra bir kez daha dürüstçe cevap verdi. "Hayır."

Bu onu şaşırtmışa benziyordu, yüz hatları küçümseyici duygusuzluklarından sıyrıldı. Adam cevap vermeyince, gözleri onunkiler arasında gidip gelirken, kadın konuşmaya devam etti. "Senden nefret etmiyorum Valroy. Yaptığın şeylerden nefret ediyorum. Başkalarını katlanmaya zorladığın şeylerden nefret ediyorum. Barbarlığına ya da başkalarına yaşattığın ıstıraba asla göz yummayacağım. Ama sen... neysen osun. Ve ben dahil hiç kimseden doğanı saklamaya çalışmadın." *Ona* hafifçe gülümsedi. "Koyunları yediği için kurttan nefret etmiyorum."

Sessizlik. Bütün gözler onun üzerindeydi. Ayakta durmaya çabalayarak sonunda ayağa kalkmayı başardı. Boynundaki ağır yük yüzünden çok zorlanmıştı. Demir zincirin dokunduğu her yer zehirli bir bitkinin yanığı gibi hissediliyordu. "Prens Valroy, Din'Glai'nin Yüce Lordu, Labirent'in Efendisi, Kanlı Yüzük'ün Şampiyonu... Eminim birkaçını atlamışımıdır."

Sırttı.

Devam etti. "Sana bir teklifim var. Aramızda son bir pazarlık." Ona doğru kararsız bir adım atarak muhafızın onu geri çekip çekmeyeceğini görmek için bekledi. Ama kimse onu durdurmayınca, adamın önünde durana kadar aradaki mesafeyi kapattı. Ona baktığında, bir kez daha ne kadar güzel olduğunu fark etti. Saçlarının koyu mavisi, kaymaktaşı teni boyunca dallar halinde dökülüyordu. Bakışlarındaki hınzırlık onu hiç terk etmemişti. Ama gözlerinde her zaman var olan, hırçın neşenin ardında gizlenen garip bir hüznü vardı.

Bir yalnızlık.

Ve belki de tek çıkış yolu buydu. "Sizinle evleneceğim, Prens Valroy." Onun gözlerinin genişlemesini izledi. "Kraliçeniz olacağım. Ve bunu kendi isteğimle yapacağım. Ama bir şartım var. Karşılığında sizden istediğim bir düşün hediyesi."

"Ah?" Boğazını saran demir zincire dokunmak için uzandı, parmaklarını yüzeyin üzerinde gezdirdi. Bakışları, ham yaraları inceler gibi boynuna doğru kaydı. "Bana savaş planlarımı durdurmamı istediğini söyleme."

"Hayır. Bundan daha iyisini biliyorum."

Adamın eli zincire dolandı ve onu kendine doğru çekerek neredeyse dengesini bozacaktı. Bilekleri hâlâ arkadan bağlıydı ve onu itemedi. "O zaman... anlat."

"Sizden savaşınızı durdurmanızı istemeyeceğim. Sadece erteleme istiyorum. Bin yıllık barış."

Yüksek sesle gülerek, pençelerinden biriyle onun kalçasını kavradı ve vücudunu kendi vücuduyla aynı hizaya çekti. "Peki bunu neden kabul edeyim?"

"Senin gibi ölümsüzler için bin yıl hiçbir şeydir. Onları şimdi ya da daha sonra yok etmeniz ne önemi var?" Sesini alçaltarak ona doğru mırıldandı. "Ayrıca, o zamana kadar beni becermekten bıkmış *olabilirsin*. Belki."

Bu onu kahkahalarla güldürdü -bu sefer gerçek kahkahalar- ve başını ona doğru eğip fısıldadı, "O kadar emin değilim. Ama seni böyle bağlı ve zapt edilmiş görmek kesinlikle dikkatimi çekti." Adam kadının kalçalarını kendine doğru çekti ve kadın adamın arzusunun kanıtını üzerinde hissetti. Doğruldu ve ona daha yüksek sesle hitap etti. "Belki de haklısın. Belki de yeni gelinimle düşmanlarımı düzgün bir şekilde yok edemeyecek kadar dikkatim dağılacak." Onu bir adım öteye itti ve dikkatini tekrar Titania'ya çevirdi. "Bu anlaşmayı kabul ediyorum. Siz ne dersiniz, Kraliçe Titania?"

Abigail kraliçeyi izlemek için başını çevirdi. Titania, rakibinin hile yaptığından emin olduğu bir iskambil oyununu kazanmış birinin tüm tavırlarıyla durumu inceliyordu. Parmakları ritmik bir şekilde kalçasına vuruyordu. "Bin yıllık barış."

"Evet. *Gönüllü* gelinime bir hediye olarak. Bin yıl boyunca halkınıza ya da insanlara savaş ilan etmekten kaçınacağım. Buna karşılık vermek dahil değil. Eğer halkınız bana karşı hareket ederse, anlaşma iptal olur."

"Abigail'i bu maddenin dışında tutmak istiyorum." Titania ona onaylamayan gözlerle baktı. "Onun eylemleri artık Seelie'ninkilere yansımayacak."

"Elbette. O benim kraliçem olacak." Eli Abigail'in omzuna düştü, ağır ve bir kapının kapanması gibi. "Onu terbiye etmek benim sorumluluğum olacak." Kavrayışı sıkılaştı.

"O zaman bir anlaşmamız var. Onunla evlenebilirsin. Ve bu, halklarımız arasında bin yıl sürecek bir refah ve barış dönemi getirecek." Titania çenesini kaldırdı. Güneş neredeyse batmak üzereydi ve taht odasının giderek daha büyük bir kısmı gölgeler içinde kalıyordu. Abigail orada gizlenen yaratıkları görebiliyordu, parlayan gözleri olan biteni izliyordu. Neredeyse hiç görünmeyen Wraith benzeri boglelar ve iri yarı, bükülmüş ve şekli bozulmuş goblinler.

Onun ordusu.

Onun için savaşmaya hazırды.

Dikkatini tekrar ona çevirdiğinde, onu kendisine gülümserken buldu. Yanağını öpmek için başını eğdi ve sonra kulağının dibinde oyalanarak sadece onun için söylenmiş sözler fısıldadı. "Gitmene izin vereceğimi mi sandın? Sevdiğim kadın gözlerimin önünde bir kez öldü. Bunun ikinci kez olmasına izin verecek değildim."

Adam onu kendisinden uzağa bakacak şekilde çevirdi ve kadın bileklerindeki zincirlerin gevşeyip çözüldüğünü hissetti. Boğazını saran zincir bir an sonra yere düştü. Yanma hissi anında kaybolmaya başladı ama bileklerini incelerken, derisi çığ ve kan sızan zincirlerin bıraktığı izleri görünce irkildi.

"Birkaç gün içinde Unseelie nihayet kralına kavuşacak." Valroy kıkırdadı ve Abigail'in sırtını göğsüne doğru çekerek her iki omzuna birer elini koydu. "Yanında bir Seelie kraliçesi varken, bu gerçekten bir kutlama sebebi olacak. Sizce de öyle değil mi Kraliçe Titania?"

Karanlıktaki Unseelie canavarlar kahkahalar atarak prenslerinin alaycılığının altını mükemmel bir şekilde çizdiler.

Titania'nın yüzünde ise saf bir antipati ifadesi vardı. "Evet. Öyle olacak. Gelin, saray mensuplarım. Ay doğuyor ve gitmeliyiz." Yüzünü buruşturdu. "Tanrılar seni korusun, Abigail." Döndü ve kalan güneş ışığına doğru yürüdü. Oberon bir saniye sonra onu takip etti ve son bir nefret ifadesini Valroy'a yöneltti.

Onlar gittiğinde, üzerindeki korkunç gerginliğin eridiğini hissetti. Ama henüz güvende değildi. Adamın ellerinin omuzlarında sıkışması, az önce ne yaptığını mükemmel bir şekilde hatırlatıyordu.

Adamdan alçak sesle bir kahkaha geldi. Adam bir eliyle boğazına sarılıp yaralarını sıkarken nefesi kesildi ve şaşkınlık dolu sesi acı dolu bir tıslamaya dönüştü. Başını geriye yatırarak kulağına yaklaştı. "Aptal kız... On bin yıl isteyebildin ve ben de sana onu verirdim." Adamın nefesi kızın teninde birleşti ve kız bu his karşısında ürperdi.

"I-"

"Sus." Dişlerini kızın kulağına geçiren adam, pençelerinden biriyle kızın kalçasını kavradı; pençelerin sivri uçları kızın pantolonunun kumaşını yararak tenine battı. "Sana hâlâ çok kızgıyım, küçük Seelie."

Titriyordu, beklenti ve korku midesini bulandırıyor. Ona işkence mi edecekti? Yaralarının iyileşeceğini bile bile onu ipe çekip derisini kemiklerinden ayıracak mıydı? "I-"

"Sus dedim." Onun sözlerini kolayca kesti. "Bu gece bana kefareti ödeyeceksin, küçük cadı. Nasıl istersem öyle ödeyeceksin." Adamın sırttığını hissedebiliyordu, dudakları tenine çok yakındı. "Ve bunu dizlerinin üzerinde ödeyeceksin."

Sanki dünya altından kayıp gitmiş gibi hissetti, midesi ani bir hisle sarsıldı. Adam diğer koluyla onu sımsıkı kavrarken, kadın sadece titreyebiliyordu.

Adam dikkatini tekrar kalabalığa verdiğinde gözlerini kapadı ve sızlanmamaya çalıştı. "Yapacak çok işimiz var! Haberi tüm Tir n'Aill'e ulaştırın. Ay gökyüzünde tam olarak yükseldiğinde daha önce benzeri görülmemiş bir düğün gerçekleşecek."

Kalabalık alkışladı. Perin ve Anfar'a bir bakış attı, her ikisi de kaşlarını çatarak onu izliyordu, her ne kadar biri diğerinden biraz daha asık suratlı olsa da.

"Gel, müstakbel karım." Valroy onu aniden yüzüne doğru döndürdü ve kız bu ani hareket karşısında ciyakladı. Kulaktan kulağa sırtıyor, kendinden memnun bir kedi gibi görünüyordu. "Sanırım ilgilenmemiz gereken bir iş var."

Dünya onun altından kayıp gitti. Bu kez onları uzaya doğru katladı. Dünya onun etrafında dönüp durdu ve bir kez daha çevresinin farkına vardığında, yatağının yanında duruyordu.

Kız tepki veremeden, adam onu döndürdü ve itti. Bacaklarının arkası yastıklardan oluşan platforma çarptı ve oturdu. Adamın elleri boğazındaydı ve bir an için onu boğazlayacağından endişelendi.

Ama adam nemli bir bezi kızın tenine bastırıyordu. Valroy boğazındaki yaraları silerken içini çekti. "Sen bir aptalsın, Abigail Moore."

Nedenini bilmiyordu ama her şey bir anda kaynıyor gibiydi. Ağlamaya başladı. "Neden ağladığımı bilmiyorum. Affet beni."

Adam onu azarladı ve gözyaşlarını nazıkçe sildi. "Bunalmışsın, bitkinsin ve acı çekiyorsun. Yaraların çoktan iyileşmeye başladı." Onu kucağına aldı ve sırt üstü yastıkların üzerine yatırdı. "Affetmeye gelince?" Ona doğru sırtıttı. "Benden hiçbir şey alamayacaksın. Henüz değil."

Yanına uzandı ve ikisinin de üzerine bir kanat örttü. Kadın gözlerini kapadı ve kendini onun sıcaklığına bıraktı. Onun kokusunun. O onun avcısıydı ama aynı zamanda, mümkün olan en garip şekilde, onun güvenliğiydi. Ona doğru kıvrıldı, boynundaki yara yastıkların daha çizik kumaşlarına dokunduğunda yüzünü buruşturdu.

"Dinlendikten sonra bana diyetini ödeyeceksin." Kadının bileğini dudaklarına götürdü ve hassas derisini dikkatle öptü. "Ve belki ben de senin üzerinde kendi izlerimi bırakırım. O zamana kadar uyu."

Onun emrini yerine getirmek zor olmadı.

Başını onun çenesinin altına yaslayarak, onun gücüne doğru kıvrıldı ve uykunun kendisini ele geçirmesine izin verdi.

O benim kocam olacak.

*Ben de onun karısı
olacağım.*

Onun savaş planlarını durdurmuş ve karşılığında kendini teslim etmişti. Ama... bunu pek umursamadığını fark etti. Bu onu ne tür bir canavar yapıyordu? Bir katilin, bir işkencecinin ve bir savaş lordunun kollarında yatıyordu. Kendi eğlencesi için sapkın yaratıklar yaratan bir adamın. Ondan nefret etmeliydi. Ama bunun yerine, ona değer veriyordu.

Ve o da onu seviyordu.

Ve bu onun kalbini aynı anda hem sinsi hem de harika bir şekilde ısıttı. Belki de onu sadece önemseliyordu. Belki de... karşılığında ona aşık oluyordu. Belki de sonuçta o bir Unseelie'ydi.

Ağlayan Söğütler'i gördüm ama bu beni ondan vazgeçirmeye yetmedi. Titania bana güvenmemekte haklıydı. "Sözünü tutacak mısın?" diye mırıldandı, yarı uykulu bir halde.

"Evet, küçük sevgili cadı. Labirenti çözmek ve beni öldürecek gücü bulmak için bin yılın var. Huzura kavuşacaksın... bir süreliğine." Onu alnından öptü. "Şimdi sus, olur mu?"

Bin yıllık huzur. Çok fazla değil. Ama belki de yeterlidir. Ne de olsa onun karısı olacağım.

Hah.

Abigail uykuya dalarken gülümsedi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Titania taht odasında volta atıyordu. Gece gelip geçmişti ve o hiç uyumamıştı. Zihni çok fazla düşünce, çok fazla olasılık ve çok fazla sonuçla dönüyordu.

Ve bu yüzden volta atıyordu.

Bin yıllık bir barış ve ay bir sonraki dolunayda gökyüzündeyken bir evlilik. Abigail Moore'un eylemleri sayesinde Tir n'Aill, ırkları arasında Dagda'nın Bres'i öldürmesinden bu yana görülmemiş bir refah ve nezaket döneminin tadını çıkaracaktı.

Seelie kraliçesi çok sevinmiş olmalı.

Bayrakları dalgalandırmalı ve halklarını daha önce hiç yapılmamış bir şekilde birleştirecek olan gala etkinliğini duyurmalıydı. Çünkü daha önce hiçbir Seelie tahtta bir Unseelie'nin yanında durmamıştı ya da tam tersi.

Ama o mutlu değildi.

Öfkeliydi.

Abigail onu böyle bir duruma sokmaya nasıl cüret ederdi? Prens ölmüş olmalıydı, taç giymiş değil. Ama cevap basitti: Seelie cadısı onun yöntemleriyle yozlaşmıştı. Ağlayan Söğütler'in yok edilmesinin başından beri planlarının bir parçası olmadığını kim söyleyebilirdi?

Titania oyuna getirilmiş olması gerektiğini biliyordu. Aklında başka bir seçenek yoktu. Ve buna dayanamazdı. Ama ne yapabilirdi ki?

Bir varlık hissederek döndü ve ağzında rulo haline getirilmiş bir parşömenle koşar adım odaya giren köpeğe kaşlarını kaldırdı. Kıpkırmızı bir kurdeleyle bağlanmıştı ve kimden geldiğine dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

"Burada ne işin var *senin*?" Köpeğe karşı tiksintiyle burnunu kırıştırdı. Zehri sadece sallanan kuyruğun taş vuruğu mutlu bir vınlama ve parşömenin ayaklarının dibine düşmesiyle karşılandı.

Gözlerini devirerek bir adım öne çıktı ve mesajı almak için eğildi. Bunu yaparken Puck yüzünü yaladı ve hırlayıp ona vurmak için yuvarlandığında, ağaçların arasına kaçmadan önce havlayarak ve mutlu bir şekilde sallanarak dans ederek uzaklaştı.

Tanrım, o lanet köpekten *nefret ediyordu*.

ki bu alışılmadık bir durumdu. Dürüst olmak gerekirse, Tiran'Aill'e geldiğinden beri sadece birkaç gece onun yatağını paylaşmışlardı. Ve şimdi, onun zekâsı sayesinde, çok daha fazlasını paylaşacakları kesindi. Sabahları onu uyutup uyutmadığını öğrenecekleri çok şey vardı.

Ondan nefret etmiyordu.

Başparmağıyla onun yanağını hafifçe okşayıp yüzünün pürüzsüz hatlarını seyrederken aklından geçen tek şey buydu. Onu, kendisine ters ters bakmadığı, endişelenmediği ya da dehşete kapılmadığı nadir zamanlarda görüyordu.

Bin yıllık barış. Harika bir pazarlıktı ve memnuniyetle kabul etti. Çünkü kadın haklıydı. Sonsuza kadar yaşayacak biri için bin yıl neydi ki? Hiçbir şey. Ve bu yeni karısına -düşünceye sırıttı- Seelie'nin gerçekte ne kadar yozlaşmış olduğunu ve onları yok etmeyi istemekte ne kadar haklı olduğunu anlama şansı verecekti.

Tahminine göre, karısının ateşkesi bozmanın ve hepsini katletmenin bir yolunu bulması için ona yalvarması sadece elli yıl sürerdi. İşin asla o kadar ileri gitmeyeceğini biliyordu. Çünkü evet, halkı arasında bir savaş başlatmayacaktı. Ama Titania'nın anlaşmayı bozacağına ve aptalca bir şey yapacağına dair aklında hiçbir şüphe yoktu.

Çünkü Titania onun asla ama asla Unseelie tahtına kral olarak oturmasına izin vermeyecekti. Bu dünyaya doğduğu anda buna yemin etmişti. Gümüş taç onun başına konurken boş boş oturması ihtimali sifıra yakındı. Ya da belki de ona on yıl kadar bir süre tanıyacaktı. Belki de.

İşi oluruna bırakacaktı. Eğer araya girerse, aptalca bir şey yaparsa, anlaşma bozulacaktı. Tacına, kraliçesine ve savaşına sahip olacaktı.

Abigail bin yıllık barış için pazarlık yapmıştı.

Aslında sadece ilk yumruğu onun atmaması için pazarlık yapmıştı.

Savaşı başlatmasına gerek yoktu.

Ama savaşı bitiren o olacaktı.

Ama kollarında küçük Seelie cadısı, yan yatıyordu ve sadece mutluluk hissedebiliyordu. *Yıldızlar adına, onu seviyorum.* Abigail'in durumu nasıl idare ettiğine hayret ediyordu. Tüm anlatılanlara bakılırsa, ölmüş kadar iyiydi. Titania, Abigail'in başını omuzlarından ayırmakta tereddüt etmezdi, bu sadece onu kızdıracağı anlamına gelse bile. Yine de Abigail ona ve sürtük kraliçeye görmezden gelinemeyecek kadar cazip birer ziynet eşyası sunmuştu.

Titania için, halkını bin yıl daha kurtarma şansı. Ve onun için, bir gelin. Sevdiği bir kadın. Ve düşündüğü bir kadın, Belki de karşılığında onu sevmeye başlamıştı.

Kızın Labirent'e karşı öfkelenmesine kızmıştı. Ama aslında şaşırmamıştı. Onun gücünü hafife almıştı ve bu onun hatasıydı. Korkusunun ve çekingen tavırlarının altında, gücü kraliçeninkini bile gölgede bırakabilecek bir Seelie'nin yattığını bilmiyordu.

Kaltağın muhtemelen Abigail'in ölmesini istemesinin bir başka nedeni.

Sırıttı. Abigail'i yanında savaşmaya ikna edebilirse... onları kimse durduramazdı. Kraliçeye suikast düzenleyip yerine onu altın tahta oturtsaydı Abigail'in kendisine bu kadar kızıp kızmayacağını merak etti.

Muhtemelen.

Ama bu başka bir günün planıydı.

Abigail onun kollarında kıpırdandı, ona daha da yaklaştı ve küçük bir ses çıkardı. Yıldızlar, o kadar sevimliydi ki. Ama vücudunun Abigail'in vücuduna yaptığı baskı, düşüncelerinin tamamen farklı bir yöne doğru ilerlemesine neden oldu.

Onu, olduğu gibi zincirlenmiş ve bağlanmış olarak istemişti. Yenilmiş ve çaresiz. Bu onda inkâr edilemez bir ihtiyacı tetiklemişti. Ama zincirler ona ait değildi, teninde bıraktığı izler de öyle. Demirden kaynaklanan yanıklar gece boyunca ve ertesi gün o uyurken iyileştiği için artık yok olmuşlardı. Yine geceydi, tam bir gün geçmişti.

Muhtemelen bu yüzden ondan önce uyanmıştı. Zavallı, bitkin şey.

Onu yatağına bağlamak, uzuvlarını germek ve arzuları karşısında onu çaresiz ve yenik bırakmak istiyordu. Ona sahip olmak, onu kızıştırmak, onu kendine ait kılmak istiyordu. Onun teslimiyetini hissetme arzusunun ilk gecelerinden sonra sönüp sönmeyeceğini merak etmişti ama hayır. En ufak bir şey bile olmadı. Gerçekten de, artık kendini onun içine sokmanın nasıl bir his olduğunu bildiğine göre, daha fazlasını istiyordu.

Labirent'e saldırdığı için ödemesi gereken bir bedel vardı. Unseelie'ye saldırdığı için. Ve şimdi onun ödemesini istiyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, tüm Din'Glai'nin önünde dizlerinin üzerinde ona tapınmasını sağlamalıydı. Ama onun böyle bir gösteriye henüz hazır olmadığını biliyordu.

Henüz değil.

Kraliçesi olarak rolüne alışması için ona biraz zaman tanıyacaktı.

Ayrıca, onun uydurduğu başka bir dehşeti bulup haklı öfkesiyle parçalayacağını da gayet iyi biliyordu. Bu, muhtemelen kendilerini sık sık içinde bulacakları bir durumdu. Kadın merhametli öfkesiyle, erkek ise şiddetinin karşılığını ararken.

Bu, ona istediği şekilde sahip olabileceği anlamına geliyorsa? Bunu umursadığından pek emin değildi.

Senin için kaç tane Ağlayan Söğüt takas ederdim, küçük cadı? Yanımda seninle uyanabileceğim anlamına gelse dünyamın ne kadarını yok etmene izin verirdim? Sanırım hepsini.

Bir elini kızın yan tarafına götürerek göğsünün kabarıklığı üzerinde, belinin vadisinde, sonra da kalçasında gezdirdi. Arzu anında içinde alevlendi. Elini pantolonunun altından geçirerek kıcını kavradı ve avucunun altındaki yumuşak eti hissederek okşadı.

Kadın mırıldandı ve ona doğru yaklaştı.

Adam sırtarak onu sıktı ve tırnaklarını tenine geçirdi. Kızın nefesi kesildi, gözleri fal taşı gibi açıldı. Kadın avuçlarını onun göğsüne bastırırken adam alçak sesle, karanlık ve tehlikeli bir kahkaha attı. Uyanmak için ne güzel bir yol. "İyi akşamlar, küçük cadı. Dinlendin mi?" Biraz daha sıktı, yüz ifadesinin korkudan biraz acıya dönüşmesini izledi. Güzel. "Umarım öyledir." Sözleri içerik olarak nazik olsa da doğası gereği acımasızdı. Ve inlerken yanakları anında kızardı.

"Valroy, ben-"

"Hayır. Sen dinlendin. İyileştin." Elini kızın kıcından kaydırıp göbeğini avuçladı ve kız dokunuşundan küçük, korkmuş ama zevkli bir miyavlama çıkarınca kıkırdadı. "Ağlayan Söğütler'i yok ettin. Şimdi bedelini ödeme zamanı."

Elini ondan çekerek doğrulup oturdu. Adam elini saçlarında dolaştırıp onu yataktan sürüklerken kadın inledi. Adam onu kendisinden birkaç adım öteye fırlattığında hâlâ yarı uyanıktı ve uykusundan nasıl uyandırıldığının şokuyla titriyordu. "Soyun."

"Ne?" Harika bir şekilde kaybolmuş görünüyordu. Kafası çok karışık. Ve çok ama çok gergindi. "Bana ne yapacaksın?"

"Ben ne istersem. Ve ne kadarını yapmak istersem." Kızın yanaklarından renk süzülürken sırtıttı, allığıyla savaştı. "Şimdi *soyun*."

Pantolonunun bağlarını çözmeye başlamadan önce tişörtünü tereddütle başının üzerinden çekip yanına yere bırakırken elleri titriyordu. İsteddiği zaman, istediği şeyi giymesine izin verecekti.

Ama en rahat bulduğu halk giysileri bile güzelliğini vurgulamaya yetmiyordu. Ve ne kadar güzeldi. Kıvrımları, solgun teni ve tüm vücudunu çilleştiren o harika küçük noktalar.

Onları sayacaktı. Bir gün.

Pantolonunu bacaklarından aşağı itti ve ayağıyla kumaşı kenara itmeden önce pantolondan çıktı. Kız adamın önünde çırılçıplak duruyordu ve adam bu manzaranın tadını çıkarmak için bir an durdu. Yosun yeşili, ayak bileklerinin, bileklerinin ve sırtının küçük kısmının etrafındaki deriyi renklendirdi ve geri kalanıyla karışmak için sivrildi. İsterse şeklini değiştirebileceğini biliyordu ve zaman onu mümkün olduğunca insan olarak kalma ihtiyacından kurtardığında hangi şekli seçeceğini merak ediyordu.

Bir kuyruk seçer miydi? Boynuz mu? Toynaklar? Bu harika bir keşif olurdu. Onun zayıf, naif küçük insan cadıdan güçlü Seelie yarı tanrıçasına dönüşmesini izleyecekti.

Çünkü bir kez öğrendiğinde onun da kendisi kadar güçlü olacağına inanıyordu. Ona mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Sadece henüz bunu bilmiyordu.

Ve o bunu anlayana kadar geçireceği zamandan büyük keyif alacaktı. Ama ne kadar güçlenirse güçlensin ya da ne kadar değişirse değişsin, ona hâlâ o geniş gözlü korku ve beklenti duygusuyla bakacağını umuyordu.

Bu çok lezzetliydi.

Kanatlarını açtı ve kız neredeyse sinecekti. Adam güldü, o anın keyfi içinden akıp gidiyordu. Ona doğru bir adım attı ve güzel şey, bir dişi geyik gibi titriyor olsa da yerini korudu.

"Seni pazarın ortasına sürüklemeli ve izlemek isteyen herkesin önünde perişan etmeliyim. Nefes almana izin vermeden önce bütün bir gece boyunca yetiştirilirsin." Başını yana eğerek bakışlarını kızın vücudunda gezdirdi ve tekrar yukarı kaldırdı. Bunu yaparken kızın kızarmasına bayılıyordu. Sanki onu ilk kez çıplak görüyormuş gibi.

"Ben... Beni paylaşmak isteyeceğini düşünmemiştim." Oh, çok korkmuştu.

"Paylaşmaktan bahseden kim?" Ona doğru yavaş bir adım daha attı. "İlk çiftleştüğimizde sana karşı nazıktım. Ne kadar düşünceli olduğumu tam olarak anladığımı sanmıyorum."

Kadın cevap vermek üzereyken, adam bir adım daha atarak aralarındaki mesafeyi kapattı. Kız geri çekilmek için hamle yaptı ve adam bir kanadını kızın etrafına dolayarak kaçmasını engelledi. "Ah-ah." Uzandı ve eliyle onun boğazını kavradı. Sıkmadı. Sıkmasına gerek yoktu. Kız kendisine sürtünene kadar onu öne doğru çekti. Başını arkaya yatırarak dudaklarını yanağında gezdirdi. "Sen benimsin, küçük Seelie. Şimdi... diz çök."

Kız kaskatı kesildi, adamın ona ne yaptırmak istediğini anlayınca gözleri bir şekilde daha da büyüdü. Adam kıkırdadı. "Ne, sığmayacağından mı korkuyorsun? Sana söz veriyorum, uymasını sağlayacağım."

Yapmaması için yalvarmasını bekliyordu. Yalvarmasını ve pazarlık yapmasını, yaptığı şey için alternatif ödemeler önermesini bekliyordu. Belki de zincirlenmeyi teklif edecekti. Belki de kırbaçlanmayı isteyecekti - ne kadar harika bir fikirdi bu. Belki de ağlayacak ve sadece hayır diyecekti.

Ve eğer öyle yaparsa, adam yumuşayacaktı.

Her zaman merhamet ederdi. Sıkıştırmakla zorla bastırmak arasında ince bir çizgi vardı ve bu çizgiyi asla geçmeyecekti. Kimseye karşı değil. Kesinlikle onunla değil.

Dudaklarını onunkilere yaklaştırarak onu öptü. Yavaş ama sahiplenici bir şekilde öptü. Onun hareketlerine kendi hareketleriyle rehberlik etti. Kız onun olmuştu. Ve her ne kadar bu gezintiyi kendi zevki olmadan sonlandırmamasını sağlayacak olsa da, ödemesi gereken bir bedel vardı. Ve bunu ondan bu şekilde alacaktı.

Adam ayrıldığında gözleri kapalıydı ve üzerindeki gerginliğin bir kısmı erimişti. Ona o kadar kolay teslim olmuştu ki, adam her seferinde bundan zevk alıyordu. "Eee? Sen ne diyorsun?"

Şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı.

Gerçekten öğrenmeliydi.

Abigail Moore'u asla hafife almamalıydı.

Yosun yeğili gözlerini açıp onu izlemeye başladığında, korkusuna rağmen Gēhvētle fısıldadı: "En azından önce piercinglerini çıkarabilir misin?"

Sözleri onu güldürebilirdi, eğer onu neredeyse pantolonunun içinde bitirecek kadar tahrik etmeseydi. Yavaşça ayaklarının dibinde dizlerinin üzerine çöküp, korku ve arzuyla ona bakarken endişesi ikiye katlandı.

"Ah, Abigail..." dedi boğuk bir nefesle. "Sana nasıl hayır diyebilirim ki?"

BÖLÜM YIRMI İKİ

işe yaramayacaktı.

Hiçbir *şekilde* işe yaramayacaktı.

Abigail Valroy'un önünde dizlerinin üzerine çöktü ve olacakları düşündükçe titremeye başladı. İffetli bir çocuk değildi. Neler olacağını biliyordu. Midesi düğüm düğüm olmuştu ve sadece korkmadığını fark etti.

Hissettiği tek şey korku olsaydı, bunu anlamak kolay olurdu.

Ama hayır, tüm öfkeli ve şehvetli ihtişamıyla Unseelie prensine bakarken... onu istiyordu. Bunu istiyordu. Sinirle yutkunarak ellerini adamın pantolonunun üzerinden kalçalarına götürdü ve dokunuşunun altında esneyen kas kordonlarını hissetti.

"Sana karşı nazik olmayacağım." Kanatlarından birinin pençesi çenesinin altına düşerek başını daha da geriye eğdi. "Ama sadece sen izin verirsen. Anlıyor musun?"

"Evet," diye mırıldandı.

"Güzel." Adam sıırttı. "Şimdi, sana ne yapmak üzere olduğumu açıklamama gerek var mı?"

"Hayır."

"Bunu daha önce hiç yaptın mı?"

"Hayır... nasıl yapmayı planladığını tahmin ediyorum." Yanakları yanıyordu ve kıpkırmızı kızarmış olması gerektiğini biliyordu.

"Hayır. Yaptığını sanmıyorum." Kıkırdadı, dudaklarında zalim bir kıvrım vardı. "Güzel. Başlamadan önce beni keşfetmene izin vereceğim. Ne de olsa ben iyiliksever bir kralım." O keskin gözlerini ona dikti.

Omurgasından aşağıya doğru akan ürperti sanki soğuk suya batırılmış gibi hissettirdi. Onun karanlığında, kötülüğünde, onu bu kadar istemesine neden olan şey neydi? *Bunu bu* kadar çok istemesine neden olan şey neydi? Ellerini adamın kalçalarından karnına doğru götürdü, tenini okşadı, dokunuşunun altındaki kasların seğirmesini izledi. Ama bu kadar bariz ve gururlu bir şekilde özgürlüğü arzulayan bir şeyden kaçınmak mümkün değildi. Tanıştıklarından beri ona bir kez bile böyle dokunmamıştı.

Seviştiklerinde bile -eğer aralarında olanlara bu denebilirse- onu harap eden organı *görmemişti* bile.

dokunmak şöyle dursun. Eşit derecede gerginlik ve heyecanla adamın pantolonunun bağcıklarını çözmeye başladı.

Sonunda adam pantolondan kurtulduğunda, kadın şaşkınlık içinde ona baktı. *Tanrılar adına, adam şaka yapıyor olmalıydı!* Piercingleri yoktu, derisindeki çukurlar eskiden nerede olduklarına dair tek ipucuydu. Ama...ama bunun imkanı yoktu. Onu içine sığdırmasının hiçbir yolu yoktu-

"Eee?" Kanatlarından birinin pençesi başının arkasına yerleşti ve saçlarına dolandı. "Tüm umduğun bu muydu?"

"Ve daha fazlası," diye mırıldandı.

Sessizce güldü. Eliyle kızın yanağını kavrayarak onu kendisine bakması için eğdi. "Dokun bana. Hisset beni. Senin benim olduğun kadar ben de senimim." Kız dudaklarını yaladı ve adam bu manzara karşısında inledi.

Yavaşça, çekingen bir tavırla, onun uzunluğunu kavradı ve okşamaya başladı, ona yapmasını söylediği gibi onu keşfetti. Elinde sıcaktı. Parmaklarını güçlkle de olsa onun etrafına dolayabiliyordu ve bu ona bir nebze teselli veriyordu.

onu okşadı.

Adam inlediğinde, kalçaları onu kavramak için öne doğru bastırıldığında, cesaretlendi. Cesaretlenmiş ve... meraklanmıştı. Diğer avucunu onun üst uyluğuna dayayarak başını eğdi ve dilini onun üzerinde gezdirdi.

Adam dişlerinin arasından bir tıslama çıkardı. "Evet, Abigail."

Onun ve vücudunun alt kısımlarında oluşmaya başlayan sıcaklığın etkisiyle gözlerini kapadı ve kendini yaptıklarının içinde kaybolmaya bıraktı. Ondandır o kadar çok şey vardı ki! Ama uzunlamasına okşuyor, hareketleri arasında diliyle onu okşuyordu. Bu şekilde ne kadar devam etti, kaslarının sarsıntısından ve çıkardığı zevk dolu seslerden duygularını nereye odaklayacağını öğrendi, bilmiyordu.

Neden içinde bir ateş
yanıyordu? Neden bundan
 zevk alıyordu?

Öyle olduğuna dair aklında hiçbir şüphe yoktu. Vücudu bunun kanıtıydı. Sanki onun ilgisine maruz kalan kendisi değilmiş gibi karıncalanıyor ve yanıyordu. Çırlıçılak, Kanlı Prens'in ayaklarının dibinde diz çökmüş, diliyle ona tapınırken nasıl görünmesi gerektiğini düşünmek? Omurgasından aşağı bir ürperti daha gönderdi.

Bunun onun cezası olması gerekiyordu. Yine de kendini harekete geçmeye hevesli buldu, hareketleri biraz daha hızlandı. Kalçalarının baskısı ve inlemeleri arttıkça biraz daha sert sıkıyordu.

"İşte bu, küçük cadı. İşte bu kadar." Adamın alçak sesle mırıldandığı övgü, kadının içinde sıcak bir dalga yarattı. Alaca sesi ona bir şeyler yapıyordu. Ve ona zevk verdiğini düşünmek şaşırtıcı bir heyecandı.

"Şimdi... beni ağzına al."

Kız ona bakmak için gözlerini açtığı anda, gerginliği geri dönmüştü, saçındaki pençe biraz daha sıkılaştı. Adam ona sırttı, safir gözleri şehvetten kararmıştı. "Yoksa seni yapmamı mı tercih edersin?"

Korkudan olmasa da bir kez daha titriyordu. Dalgalı bir nefes alarak adamın emrettiği şeyi yaptı. Elinde olmadan ona karşı inledi, ama kalçalarını ileri doğru bastırıp ağzını doldururken, diline doğru kayarken adamın gürültülü hırlamasıyla boğuldu.

Pençesi biraz daha sıkılaştı. "Bunun için ne kadar beklediğimi biliyor musun? Bu manzarayı görmeyi *ne* kadar çok istedim.

-Tanıştık mı? Seni gördüğüm an önümde diz çökmeni istedim. O küçük tatlı dudaklarını benim için ayırmanı, tıpkı böyle..."

Kendini geri çekti ve ileri doğru bastırarak elinin içinden ağzına doğru okşamaya başladı. Kadın inledi, dilini olabildiğince onun etrafında döndürdü, adamın her hareketinde garip ve sapkın bir hazzın içinden fırladığını hissetti.

Kadın emme işlemine başladığında, adam yüksek sesle hırladı. "Evet, Abigail-evet

-" Nefes nefese kaldı ve başparmağının ucuyla yanağını okşadı. Boynunun arkasındaki pençesi saçlarını biraz daha sıkı ve kafa derisini çekiştirdi. Bunun acısı onu zevkle inletti. İnletmemeliydi. Ama yaptı.

Ona doğru sırttı. "Hoşuna gitti mi? Hm?" Kıkırdadı. "O zaman bol bol yapacağımdan emin olabilirsiniz. *Ama* o zamana kadar... daha fazla, Abigail. Durma."

Adam ağzına girip çıkarken Abigail de adamın uzun aletini avucunun içinde sıkı. Abigail emredileni yaptı ve dişlerini zevkle açmış, ona bakarken gözlerini adamın görüntüsünden alamadı.

Adam hareketlerini durdurup yüzünde hınzır bir gülümseme belirlediğinde, kadın endişelenmeye başladı. Adam kendini ondan çekti. Nefesi kesilmişti, ne yaptığını merak ederken göğsü kabarıyordu.

Uzun süre merak etmesine gerek kalmadı.

"Bu ilk başta zor olacak." Sırıttı, elini çenesini kavrayacak şekilde kaydırđı, başparmağını nemli dudaklarına sürttü. Bir parmağını ağzının derinliklerine sokup dilinin üzerinde gezdirdiğinde kadın inledi. Ağzını onun etrafında kapatarak parmağını emdi, onu hissetmek istiyordu. Tırnağı keskindi ama ona batmasını engelledi.

Sırıtarak alçak sesle homurdandı. "Hevesli küçük şey, değil mi? Ne kadar tutkulu, ahlaksız bir Seelie olmuşsun. Daha şanslı bir fae olamazdım." İkinci bir parmak birincisine katıldı ve kendini onun sözlerinden utanmak yerine teşvik edilmiş buldu.

Utaniyor muydu? Belki de. Ama bunda öyle bir coşku vardı ki, geri dönecek iradeyi kendinde bulamadı.

"Bu ne kadar güzel olsa da, benim başka planlarım var." Parmaklarını ondan çekti ve dikkatini tekrar kendisine yöneltti. "Ne de olsa sen sefahat düşkünü olacaksın. Yaptıklarının karşılığında benim kaprislerim ve zevkim için kullanılacaksın. Anlıyor musun?"

"Evet," diye cevap verdi, tek kelime nefes nefese ve zar zor duyulabiliyordu. "Güzel. Derin bir nefes al. Boğazınızı gevşetin. Kaslarının gevşemesine izin verme.

Yakalayın. Belli bir noktadan sonra nefes alamayacaksınız ama bayılmamanızı sağlayacağım. Bayılmadığınızı görmek benim için çok önemli." Kıkırdadı, sesi bir kez daha ufuktaki bir fırtınanın gürültüsü gibi derindi ve aynı derecede tehlike vaat ediyordu. "Ve yavaş olacağım. Senin yararına değil, dikkatini çekerim... ama benim keyfim için. Bunun *son* olmasını istiyorum."

Bir yaprak gibi titriyordu. Ama içinde daha önce hiç bilmediğı bir ateş kükrüyordu. Saçındaki pençe sıkılaştığında ve diğer pençe omzuna dolandığında derin bir nefes aldı.

Nefesini tutarak ağzını ona açtı.

Adam alçak sesle ve yankılanarak inledi ve kendini kadının ağzına doğru kaydırđı. Ağzını kolayca doldurdu ve sonra boğazının arkasında durdu. Adam ittiğinde, kaslarının seğirdiğini ve kasıldığını hissetti, işgalciyi dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Gözlerini kapatarak, adamın dediğini yapmak için elinden geleni yaptı. Bu tepkilere odaklandı ve onları sakinleştirmek için elinden geleni yaptı.

Ama tanrılar adına, o çok kalındı!

Adam yumuşadı, burnundan nefes almasına izin verdi ve o tutunca tekrar ileri doğru bastırdı. "İşte bu, küçük cadı. İşte bu kadar. Alışacaksın." Tekrar ve tekrar, bir inç geri çekip tekrar ileri bastırarak ona nasıl bir his olduğunu gösterdi. Ona nasıl kontrol edeceğini öğretti. "Ne kadar da çabuk öğreniyorsun." Elinin parmaklarını kızın kafa derisine geçirdi.

tırnakları tenine batıyordu. Pençe hâlâ saçlarını çekiştiriyordu. "Bence artık hazırsın."

Aksine kesinlikle inanıyordu.

Ama bu konuda söz hakkı yoktu.

Adam kalçalarını öne doğru bastırdı ve kadın onun boğazına doğru kaydığını hissetti. Dudakları adamın genişliğinin etrafına sığmak için zorlandı ve adam içine doğru iterken inleyecek nefesi bile bulamadı. Söylediği gibiydi -yavaştı ama yine de durdurulamazdı. Adam kadının içine bir santim kadar girdiğinde çıkardığı ses insanlık dışı ve hayvani bir sestti.

Rahatlayarak kendini ondan tamamen çekti. Kadın öksürdü, kendini sabitlemek için ellerini adamın kalçalarına bastırdı.

"Benim." Adam kadının başını geriye doğru çekti ve kadın kafa derisindeki acıyla nefesini tuttu. Sonra kendini onun ağzına soktu, aniden doldurdu ve tüm sesini kesti. "Evet, Abigail, evet-"

Ciğerlerini doldurmak için ancak yeterli zamanı vardı ki, adam yine oradaydı, daha derine itiyor, daha fazlasını içine sokmaya zorluyordu. Nefes alabileceği kadar geri çekilmeden önce yarı yola kadar gitti, kontrolünü tehdit etti.

Tekrar ve tekrar, bu düzen devam etti. Yeniden başlamadan önce ciğerlerini doldurmasına izin vermeden önce onu her seferinde biraz daha fazla almaya zorluyordu. Baş döndürücüydü, her hamle onun nefesini biraz daha uzun tutmasına neden oluyordu. Sadece biraz daha derine.

Bu sonsuza dek sürebilirdi; bilmiyordu. Gözleri kapandı, başı döndü ve ona teslim oldu. Buna. Bunun zevkine. Onun ihtiyacına, onun kontrolüne, onun gücüne. Ve bunun ona hissettirdiklerine. Gerginliği eridi. Evet. Onun olmuştu. Ve eğer bu onun cezasıysa, şikayet etmeyecekti.

Neredeyse zevkten kükreyecekti ve kalçalarını aniden ileri doğru savurarak kadının kendisine teslim olduğunu hissetti. "Yıldızlar adına, evet-evet-" Burnu karnına değene kadar devam etti ve sanki daha derine inmek istiyormuş gibi başını kendine doğru çekmeye devam etti. İnledi, vücudundaki kaslar dalgalar halinde gerildi. "Benim küçük *cadım-evet-ah-seni* seviyorum-nngh-"

Adam onun içinde fokur fokur kaynıyor, geri kalanıyla birlikte seğiriyordu ve eğer ses çıkarabilseydi onun zevk seslerine katılabilirdi. Adamın kalçalarını sıktı ve can havliyle ona tutundu. Tam başı dönmeye başlamıştı ki, adam geri çekildi ve kadının ağrıyan ciğerlerini doldurmasına izin verdi.

İkinci kez, kendini boğazına kadar soktu. Sonra bir üçüncüsü. Dördüncüsünde bir kez daha ölebileceğini düşündü, çünkü

kendi bedeninden ayrılmıştı.

Ve sonra, hareket etmeye başladı.

Bir hareket bulanıklığı içinde ayağa kalktı, döndü ve öne doğru itildi. Kalçaları masalardan birine çarptığında çığlık attı. Çarpmanın etkisiyle silahlar ve kadehler, kâğıtlar ve ıvır zıvırlar etrafa saçıldı ve yere düştü.

Bir pençe omuzlarının arasına girip onu kabaca ahşap yüzeye bastırmadan önce düşünecek zamanı yoktu.

Sonra adam tekrar içine girdi.

Valroy kalçalarını bir çırpıda kadının içine soktu ve sert, acımasız bir hareketle kabzasına kadar içine gömüldü. Kadından çıkan ses bir feryattı. Ama bu kendinden geçme sesiydi, tek bir hareket bile zevkinin doruğa çıkmasına neden olmuştu.

Bir şey saçlarına dolandı ve onu çekerek sırtını kamburlaştırdı. Pençelerinden biri olmalıydı, çünkü elleri kalçalarını moraracağını bildiği kadar sert kavırıyordu. Ve onun şiddetli girişi, öfkeli ihtiyacının sonu olmamıştı.

Yapabileceği tek şey ona teslim olmaktı.

Yapabileceği tek şey onun avı olmaktı.

Ve ah, bunun her anını nasıl da seviyordu.

İçinde patlayana kadar boğazını sıkabilirdi. Kendisi doyana kadar ve kadın da onu doyurana kadar onu bu şekilde alabilirdi. Ama kızın kaslarının gevşediğini hissettiğinde -kız kendini ona ve onun öfkesine bıraktığında- ihtiyacı böyle bir çiftleşme yöntemi için fazla şiddetli hale geldi.

En azından bu sefer değil.

Belki bir gün.

Ona daha *alışkın* olduğu zaman.

Onu üzerinden çekip alarak masanın üzerine fırlattı, yere saçılan parçalara aldırmadan. Onu ahşap yüzeye çarptı ve ani, amansız bir hamleyle kendini onun istekli sıcaklığına gömdü.

Hem de nasıl bir sıcaklıktı bu.

Abigail bundan zevk alıyordu. Abigail onun gazabından zevk alıyordu. Zalimliğinden. Kontrolünden.

Mükemmel küçük cadı.

Ona vuruyor, kalçalarını yerinde sabitliyordu. Geri çekilmeyecekti. Her darbesinde miyavlayan ve inleyen kıza acımayacaktı. Kadına vurduğu her darbe, kulaklarına müzik gibi gelen bir çığlık atmasına neden oluyordu.

Saçlarını daha sert çekerek onun etrafında sıkılaştı, vücudu kendi salınımının dalgaları içinde titriyor, bir mengene gibi kenetleniyor, daha fazlası için yalvarıyordu.

Ve adam ona daha fazlasını verecekti.

Bir kükremeyele kendini derinliklere itti ve o da bedeninin çağrısına cevap vererek zevkin kendisini ele geçirdiğini hissederken kendini orada tuttu.

Adam onu doldururken kadın titriyordu, teni ince bir ter tabakasıyla kaplıydı.

Ona doğru eğildi, ısırmadan önce lobunu öptü, kasılmaya devam ederken kalçalarını kendisine doğru biraz daha sert çekti ve onu kendisininmiş gibi sahiplendi.

"Yakında bir gün, küçük cadı, seni *düzgün* bir şekilde yetiştirme tehdidimi yerine getireceğim."

"Bu... bu... bu değil miydi?" Gözleri kapalıydı, eli yüzünün yanında kıvrılmıştı. Adam kendini onun içine doğru iterken inledi, olduğu gibi yumuşadı, esnek derinliklerine biraz daha kendini sokmak istedi.

Adam karanlık bir şekilde kıkırdadı, bunun tek cevabı olmasına izin verdi ve ağzının köşesini öptü.

"Şimdi beni affediyor musun?"

"Sanırım. Tabii emin olmak için benden ikinci kez özür dilemek istemiyorsan."

Kız mızızlanınca güldü ve omzunu öptü.

Tanrım, onu seviyordu. Ve onun yanında kalması için her şeyi yapardı.

Ne olursa olsun.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

A bigail, fae'lerin hoşlandığı bir şey varsa onun da gösterişli partiler düzenlemek olduğunu çabucak öğreniyordu. Düğün gecesi bile değildi -bu düşünce ona hâlâ yabancıydı ve ne zaman aklına gelse sarsılıyordu- ama Valroy onun gala olarak kabul edeceği bir parti düzenlemeye karar vermişti.

Her türden yiyecek bir düzine masayı kaplamıştı. Bazılarını tanıdığı, bazılarını tanımadığı ve bazıları da *parıldayan* içkiler, katılan herkesin kadehlerini dolduruyordu. Ve o da oradaydı, etrafındaki Unseelie fae'lere huşu içinde bakıyordu. Hiçbirini tanıımıyordu, ama hepsi ona gülümsedi -bazılarının olması gerekenden daha fazla dişi vardı- ve nezaketle elini öptüler.

Bir Seelie balosuna katılmıştı ve abartılı doğa bire bir eşleşirken, aralarındaki farkta fark ettiği garip bir şey vardı. Seelie olmayanlar tarafından kendisine verilen gülümsemeler, her ne kadar korkunç ve tuhaf olsalar da... gerçek gibiydi.

Yan bakışlar görmedi. Fısıltı yoktu.

Unseelie'ler katil, Seelie'ler ise yalancıydı. Görünüşe göre bu deyiş gerçeklerden o kadar da uzak değildi. Başını iki yana sallayarak şarabını yudumladı. Parıldamayan türdendi. Başka türlü riske girmeye cesaret edemedi.

Bir grup Unseelie lordu ve leydisinin yanında zil zurna sarhoş olursa ne olacağını bilmek istemiyordu.

Valroy etkinlikte elbise giymesi için ısrar etmişti ama bu konuda onunla çok fazla mücadele etmesine gerek kalmamıştı. Kirli, seyahatte yıpranmış, muhtemelen kan lekeli bir pamukla şenliklere katılması muhtemelen hoş karşılanmayacaktı.

Ama onun için ne seçmişti?

Onun için seçtiği şey bir elbise bile değildi. Ne soğuk havayı teninden uzak tutan ne de vücudunun büyük bir kısmını hayal gücüne bırakan şeffaf kumaş katmanlarıydı. Sürekli olarak kendini örtme dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyordu. Etrafındaki insanların çoğu olmasa bile birçoğu ondan çok daha çıplaktı.

Bir gün daha az garip olacağım.

Bir gün.

Bugün o gün değil.

Elbise önden aşağıya doğru sarkıyor, yakası göbek deliğine doğru iniyordu. Arkası da beline kadar iniyor ve onu istediğinden çok daha fazla açıkta bırakıyordu. En azından belden aşağısı oldukça mütevazıydı, şeffaf kumaş kendi üzerine katlanarak ayak bileklerine kadar inen katmanlarıyla daha opak bir etek oluşturunuyordu. Yan tarafında uyluklarına kadar uzanan bir yırtmaç olsa bile.

Valroy'u telaşlandırmıştı ama o ısrar etmişti. Aynada kendini gördüğü anda yaygaraları kesilmişti. Gördüğü kişinin, yansımadaki o güzel şeyin *kendisi* olduğunu anlaması uzun zaman almıştı. Valroy sadece kıkırdayıp yanağına bir öpücük kondurmuş ve onu bu manzaradan uzaklaştırarak, bir "modaya uygun geç kalma", bir de "çok geç kalma" olduğunu ve ikinci kategoriye girmek üzere olduklarını ısrarla vurgulamıştı.

İşte oradaydı, şarabını yudumluyor, etoburların yanında et yiyemediği için yiyebildiği kadarını seçerken tamamen kaybolmuş bir halde duruyordu. Soğuk bir el hafifçe omzuna dokunduğunda, neredeyse bir ayak havaya sıçrayacaktı.

Döndüğünde bunun Cruinn olduğunu gördü. Ona endişeyle gülümseyerek bir adım geri çekildi ve neredeyse Bayodan'ın arkasına saklanıyordu. Her iki koruyucusu da orada durmuş, onu endişeyle izliyorlardı. Ve nedenini biliyordu. Daha önce pek de iyi şartlarda ayrılmamışlardı.

"Ne yapacağımı biliyordun." Bayodan'a seslendi ve muhtemelen tüm bu çileyi planlayan kişi olarak onu seçti.

"Evet." Adam kaşlarını çatı. "Biliyordum."

"Ve sen de kaçıp Seelie'ye dönüp saklanacağımı biliyordun." "Evet."

Biliyordum."

Bir elini alnına götürerek içini çekti. "Peki Titania'nın beni idam etmeye kalkışacağını biliyor muydun?"

"Hayır. Tabii ki bilmiyordum. Bilseydim, ona geri dönmene asla izin vermezdim." Bayodan'ın çenesi seğirdi. Bakışlarını başka yöne çevirdi, yüzü asıktı. Cruinn kederli görünüyor, üzüntü içinde ayaklarına bakıyordu.

"Bana bir şey söyle Lord Bayodan, Cruinn ve dürüstçe konuş. Sadakatin hâlâ bana mı?"

"Tabii ki!" Cruinn bu sözlerle neredeyse patlayacaktı, neredeyse çaresiz bir panikle ona bakıyordu. "Elbette öyle. Bir yemin ettik. Ve yeminimiz kutsaldır."

Bayodan ona doğru bir adım attı, yüz ifadesi korkunç olmasa da bir o kadar yoğundu. "Sen bizim kraliçemizsin. Siz bizim leydimizsiniz. Sadece ve sadece size hizmet edeceğiz."

Buna söz veriyorum. Yemin ederim."

"O halde affedildiniz." Uzanıp önce Cruinn'in, sonra da Bayodan'ın elini tuttu ve sıkıca kavradı. "Ama bunu bir daha asla yapma Bayodan. Beni bir daha böyle manipüle etme. Ben bir çocuk değilim. Oyunlarınızda nasıl bir rol oynamam gerektiğini bana söyleyebilirsiniz."

Bayodan onun elini dudaklarına götürdü ve avucunu yanağına götürmeden önce parmak boğumlarını öptü. "Affınızı hak etmiyorum Leydi Abigail. Ama bunu memnuniyetle kabul edeceğim."

Cruinn'in böyle bir çekincesi yoktu, ona şiddetle sarılmak için öne atladı. Önce yanağını, sonra dudaklarını tekrar tekrar öptüler ve onu tutkulu bir şekilde kucakladılar. Cruinn ancak arkasından biri boğazını temizlediğinde ayrıldı.

Bu elbette prensti.

Valroy kaşlarını kaldırmış Cruinn'e bakıyordu.

Cruinn mahcup bir şekilde gülümsedi ve geri çekildi. "Kendimizi kaptırdık."

"Evet. Öyle yaptınız." Valroy uzanıp Abigail'in bir tutam saçını parmaklarının arasına aldı ve onu nazıkçe kendine çekmek için kullanmadan önce parmaklarının etrafında döndürdü. Abigail karşı koymadan ona sarıldı ve Valroy kanadını Abigail'in beline dolayarak onu kendi tarafına çekti. Bir parmağının kıvrımıyla başını kendine doğru eğerek, Cruinn'in ödünç aldığı şeyi geri almak istemesine onu öptü.

Ve tanrılar, nasıl da her zaman ayaklarını yerden kesiyordu. Adamın tadı sonsuza dek gece rüzgârı gibiydi ve eğer dikkatli olmazsa kendini onun içinde kaybedebilirdi. Gözlerini açana kadar kapandıklarını bile fark etmemişti.

Ona gülümsedi ve alnına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Eğer bir gece bize katılmalarını istersen... bu isteğini düşünebilirim."

"Şaşırdım. Paylaşmayı seven biri olmadığınızı sanıyordum."

"Belki şimdi değil. Belki bin yıl sonra." Sırıttı. "Ne de olsa o zaman çok çabuk geçecek."

Hüzünlü bir kahkahayla başını salladı. "Evet, sanırım öyle olacak."

"Görüyorum ki iki asi gardiyanınızı affetmişsiniz." Valroy onunla konuştu ama yüzünde Bayodan'a karşı oldukça kaba bir ifade vardı. "İyi ya da kötü."

"Başkalarının oyunlarına alet olmaktan hoşlanmıyorum. Yine de korkarım hayattaki yeni kaderim bu. Benimle oynadığı için ona sana kızdığımından daha fazla kızamam." Parmağıyla Valroy'un göğsüne vurdu ve Valroy ona doğru orantısız bir şekilde sırıttı.

"Pekâlâ." Başının üstünü tekrar öptü. "Senin kararlarına güveniyorum. Şimdi gel bakalım. Seninle tanışmak isteyen pek çok saray mensubum var ve beni tanıştırmak için *durmadan* başımın etini yiyorlar."

"Harika." Alaycılığın çoğunu sesinden uzak tutmaya çalıştı. Ama başaramadı. Cruinn ve Bayodan'a son bir kez bakıp onlara gülümsedikten sonra prens tarafından sürüklenip götürülmesine izin verdi.

Onun prensi.

Onun

nişanlısı.

Bu düşünce onu hâlâ sarsıyordu ve şarabından bir yudum aldı. Onun yüz ifadesini gören Valroy bir kez daha kıkırdadı. "Alışacaksın. Tüm bunlar için hâlâ çok yenisin. Ve sana karşı hiç de kolay olmadım."

"Bu sabah söylediğin bu değildi." Kız ona ters ters baktı.

Bir kahkaha atarak onu yanına çekti ve sarıldı. "Hayatından endişe ederek sendelemeni izlemek ne kadar eğlenceli olsa da, alıngan olmanı tercih ederim."

Şarap kadehine kaba bir şeyler mırıldanarak kadehini bitirdi. Bir kadeh daha içmeyi aklından bile geçiremeden, uşak rolünü üstlenmiş gibi görünen bir fae kadehi elinden çekip aldı ve yerine başka bir kadeh koydu. "Gerçekten sarhoş olmamalıyım."

"Neden? Çok fazla eğleneceğinden mi korkuyorsun?"

Ellerimi senden uzak tutamayacağımdan korkuyorum. Ve izin versem beni kalabalığın önüne atacağını biliyorum. Bu düşüncelerini kendine sakladı. "İkimizi de utandırmak istemiyorum."

"Yüzünün kızarması aksini gösteriyor." Lanet olsun.

Tekrar gülerek onu kendine doğru döndürdü ve başını ellerinin arasına alarak tekrar öptü. Etraflarındaki gürültüye ve partinin gürültüsüne rağmen, sanki tüm dünya yok olmuş ve sadece o varmış gibiydi. Bir elini kızın saçlarının arasına sokarken diğer eli çıplak sırtında gezindi ve keskin tırnakları kızın tenine battı. Dokunuşu daha da alçaldı, ta ki elbisesinin belinin altından kayana ve kışını acıtacak kadar sıkı kavrayana kadar.

Kadın burnundan bir nefes çekti ama adam yine de öpücüğünden vazgeçmedi.

Yüzlerce Unseelie lordu ve leydisi, hizmetkârı ve canavarının önünde bu şekilde tartaklandığı için utanç duyması gerekirdi. Ama adam onu kendine doğru çekerken, göğüsleri göğsüne yaslanırken, kadın şöyle hissetti

Kanı sıvı metalle yer değiştirmiş olsa da. Ya da belki de Labirent'in derinliklerinde gördüğü yanan kaya.

Yakıcı kavrayışı rahatladığında, acıyan noktayı bir okşamayla yatıştırdı ve yavaşça öpücükten ayrıldı. Dilini kızın şişmiş alt dudağında gezdirdi. "Parti sakinleştikten ve hepimiz ateşin etrafında oturduktan sonra seni alacağım. Seni görmek isteyen herkesin önünde götüreceğim. Bu bizim geleneğimiz."

"Gerçekten mi, yoksa bunu uyduruyor musun?" Bu düşünceyle ürperdi. Bayodan ve Cruinn'den önce de onunla sevişmişti ama şimdi... farklıydı. Yabancılar başka bir konuydu. Midesinde bir şeyler kıpırdandı ama bunun sadece korku mu yoksa eşit oranda heyecanla karışık mı olduğunu anlayamadı.

Bana ne oldu böyle?

Sanırım... Ben artık bir Fae'yim. Bana olan şey bu. Kaç kez aşıklarla karşılaşmıştı, onları kimin görebileceğini umursamadan? Onların dünyasında bu bir tabu değildi. Valroy'un az önce söylediği gibi, bu beklenen bir şeydi.

"Hm. Fark eder mi?" Başparmağını yanağında gezdirdikten sonra çenesinin çukuruna yerleştirdi, keskin tırnağı alt dudağının hassas derisine zar zor değdi. "Sana sahip olmak istiyorum. Hak iddia etmek istiyorum. Başkalarının senin ne kadar ışıltılı, ne kadar mükemmel olduğunu görmesini istiyorum. Unseelie ve Seelie çiftleştiğinde dünya nasıl da bütün hissediyor."

"Bunu sırf ben olduğum için söylüyorsun. Benim türümden nefret ediyorsun." "Evet. Ve?"

"Kimse alkışlamadığı sürece." Kız ona ters ters baktı ama öfkesinin arkasında bir ağırlık yoktu. Karnına doğru bastıran şişkinlik dikkatini dağıtmıştı. Ve onu tekrar tatmak istiyordu.

Yüz ifadesi geniş, hevesli bir sırıtışa dönüştü. "Beni kabzama kadar aldığını gördüklerinde olabilir. Ya da o güzel dudaklarını benim için ayırdığını gördüklerinde. Bu çok nadiren olur."

"Senin tam bir aşık olduğunu sanıyordum." Odaklanmak çok zordu.

"Öyleyim. Ortaklarım mı?" Bir omzunu silkti ve eli kızın kıkındaki kavrayışını sıkılaştırdı. Nefes nefese kaldı ve bir iniltiyi bastırdı. "Pek değil. Öte yandan sen..." Elini ondan çekip sırtının alt kısmına dayadı, amacına ulaştığı açıktı. "Öyleyse doyasıya iç, harika Abigail."

"Reddersem ne olur?"

"O zaman tabii ki hiçbir şey yapmayız." Kaşlarını çatarak ona baktı ve başını hafifçe geriye eğerek safir gözlerini onunkilerin arasında gezdirdi. "Hâlâ anlamadın mı? Sorumlu olan sensin, ben değil."

"Öyle görünmüyor."

"O zaman olaya doğru dürüst bakmıyorsun. Yaptığımız şeyi *sen* istediğin için yapıyoruz. Ya bana kalsaydı?" Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Şu anda yürüyemiyor olurdun."

Bundan hiç şüphesi yoktu. "O halde sana minnet borçluyum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Bana her teslim oluşunda borcunu tam olarak ödüyorsun." Adam onu tekrar öptü ve kadın, adamın sadece bu yöntemle bile ruhunu yutabileceğine yemin etti. Öncekinden daha şefkatliydi ve onun sevgisini kucaklamasında hissetti.

Ayrıldıklarında, onun elini tuttu. "Şimdi, gel. Seninle tanışmak isteyen herkesi selamlayalım. *Çok* heyecanlanıp seni tatlı masasına götürmeden önce."

Abigail, Valroy'un kahkahaları eşliğinde şarabını yudumladı.

VALROY yüzündeki sırıtmayı engelleyemedi. Yanakları yorulacaktı ama buna engel olamıyordu. Belki de uzun yaşamında ilk kez *hoşnuttu*. Abigail sudan çıkmış balık gibiydi, onu görmeye gelen tüm yaratıkları utangaç bir şekilde selamlıyordu.

Tüm iyi niyetine rağmen onlara, özellikle de bedenleri insana benzemeyenlere dik dik bakıyordu. Bir Banshee'nin elini sıkmaya çalıştığında, adam gülmek için kendini çok zor tuttu. Eli, zavallı Seelie'nin saflığına gülümseyen ve kıkırdayan hayalet kadının elinden geçti.

Abigail çok sevimliydi.

Güzeldi ve o kadar acı verecek kadar tatlıydı ki, ondan diş ağrısı çekip çekmeyeceğini merak ediyordu. Toprağın derinliklerinden gelen taş lordlarından biri onu öperek selamladığında, yüzü öyle bir kırmızıya büründü ki, büyük salonun etrafındaki bakır kazanlarda yanan ateşlerle eşleşti.

Boş boş, onu başka bir girişten alırken, saf kayadan yapılmış bir adam tarafından ikiye bölünmüş halinin neye benzeyeceğini merak etti. Pantolonunun içinde sıkışıp kalan aletin acı verici durumu daha da kötüleşti. Bunun nasıl mümkün olduğundan emin değildi.

Kadın ona yapışmış, sanki onun güvenlik ağıymış gibi kolunun ya da kanadının erişebileceği bir yerden zorlukla ayrılıyordu. Bu düşünce kalbini ısıttı ve her fırsatta ona dokunmaktan kendini alamadı. Onunla oynamayı o kadar çok seviyordu ki

Gle'Golun'un sarmaşıkları ona her an galaya katılan herkesi yok edebileceğini hatırlatsa da, saçları her zaman oradaydı.

Bu kadar güçlü birinin yeteneklerinden bu kadar habersiz olduğunu görmek harika bir şeydi. Bu durum sürdüğü müddetçe bundan keyif alacaktı. Ama onu gülümseten başka bir şey daha vardı. Onun için güvendeydi.

Ona.

Kanlı Prens. Diğerlerinden kaçıp *onun* kucağına sığındı. Parti sona ermeye başladığında, onu elinden tutup, yastıkların üzerinde ya da yanan ateşlerin etrafındaki çimenlerde oturan, sessizce sohbet eden, içen ya da birbirleriyle eğlenen Unseelie kümelerinin olduğu yere götürdü.

Abigail'in, aynı anda üç sevgilisiyle birlikte olan, erkeklerin bir kadını doldurabileceği her şekilde onu doldururken vücutlarına karşı kıvranan bir kadına bakmasını izledi. Abigail'in yanakları kızardı ve utangaç bir ifadeyle gözlerini kaçırmadan önce Valroy'a doğru bir adım attı.

"Çok uysalsın." Valroy onun başının tepesini öptü. "Bu değişecek.

Sanırım bir gün senin ilgini çekmek için yarışmak zorunda kalacağım." "Bundan şüpheliyim."

"Hm. Göreceğiz." Onu boş bir yere götürdü ve yanına çekerek oturdu. Topuklarının üzerinde oturmadan önce onun yanında diz çöktü, şeffaf zümrüt rengi elbisesi etrafında havuz oluşturdu. Bu rengi seçmişti çünkü gözlerinin insanlık dışı ve güzel yosun yeşilini ve teninin orasını burasını beneklendiren aynı renkteki deseni vurguluyordu.

Tırnaklarının tenine sürtünmesine izin verebilmek için saçlarını omzundan savurarak onu oradan öptü. Kızın titremesine muzipçe sırıttı. Bakışlarının etraflarındaki insan kalabalığının üzerinde gezinmesini ve sevişenlerin üzerinde durmasını engellemek için açıkça mücadele ediyordu.

"Sen... biz-um-"

"Evet. Seni buna hazırlamak için Bayodan ve Cruinn'in önünde seni dilime doladım. Seni düğünümüzden önce gerçekleştirecek kutlamaya hazırlamak için." Zekice bir şey, her şeyi bir araya getirmiş. Sırıttı. "Seni yaşam tarzımıza alıştırmamanın benim için 'centilmence' olacağını düşündüm."

Şarabından bir yudum almadan önce kalın kalın yutkundu ve hiçbir şey söylemedi. Duruşu çok sertti. Buna tahammül edemezdi. Uzanarak her iki omzuna birer elini koydu ve başparmaklarını gergin kaslarına bastırarak sıktı. "Sakin ol."

Kızın gözleri kapandı ve adam onun ellerinde anında gevşemeye başladığını hissetti. "Deniyorum."

"Gitmek istiyor musun?"

"Hayır... istemiyorum. Sanırım bu da boğuştuğum şeyin bir parçası."

Omuzlarındaki kasları çalıştırmaya devam ederek ensesini öptü. "Bırak gitsin, Abigail. Sadece doğru hissettiğin şeyi yap." Onun arkasında dizlerinin üzerine çökecek şekilde yer değiştirdi. "Bana ne yapmak istediğini, bunun nasıl gerçekleşmesini istediğini söyle... ve ben de emirlerini yerine getireyim. Bu gece senin kölenim."

"Önce bana bir cevap ver," diye mırıldandı, adam omuzlarındaki gerginliği yoğururken sesi neredeyse hülyalı çıkıyordu.

"Hm?"

"Tanıştığımız Unseelie. Tamamen gözlerden oluşmuş olan. Öyle bir yaratık nasıl sevişir?" Burnunu kırıştırdı. "Buna tanık olmak istediğimden değil, ama bu... anatomik sorular doğuruyor."

O kadar yüksek sesle güldü ki kafalar dönüp onlara baktı. Kızın başını kendi başına çevirerek onu öptü ve kanatlarını kızın etrafına sararak onu sımsıkı kavradı.

Ayrıldığında dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "O kadar tuhaf bir soru muydu?"

"Pek sayılmaz. Sadece güzel ve dürüst bir soru." Adam onun saçlarına sokuldu. Onun kokusunu seviyordu; yaz günlerinin ve bahar çiçeklerinin kokusunu. Kendisine ait olmayan güneş ışığının. Çiçeklerin, meyvelerin ve canlıların. O, asla olamayacağı her şeydi. Ve bu onu daha çok istemesine neden oluyordu. "Peki ya cevap vermek için? Tam olarak bilmiyorum. Senin gibi benim de öğrenmek gibi bir niyetim yok."

Kadın kıkırdadı ve sırtını adamın göğsüne yaslayarak başını omzuna yasladı. Adam elinde olmadan bir elini onun karnında, şeffaf kumaşın altında gezdirdi ve sıcak, yumuşak tenini okşadı. "Valroy?"

"Hm?"

Kızın sözleri sessizdi ama bir şimşek gibi de çakabilirdi. "Sanırım bu gece sana binmek ve kendi isteğimle ne kadarını alabileceğimi görmek istiyorum. Eğer... bu senin için sorun değilse."

Sadece onun sözleriyle neredeyse bitiriyordu. Bir iniltiyle başını onun omzuna indirdi ve kendini birden fazla şekilde zapt etmek için mücadele etmek zorunda kaldı. "Abigail."

Yanlış bir şey yaptığından endişelenmiş gibi kollarında d6nerek ona baktı. Yukarıdaki yıldızlar, onu yere fırlatmak ve anlamsızca tekmelemek istedi. Ama bu amacına ulaşmasını engelleyecekti.

Onu izleyerek, yüz hatlarını hafızasına kazıyarak, zihnine kazınmalarını ve onu asla terk etmemelerini dileyerek onu 6ptü. Yavaşça, acele etmeden, anın tadını çıkarmak isteyerek. Durduğunda, kızın gözleri tekrar kapanmıştı. Onun üzerinde böyle bir gücü vardı ve bundan büyük gurur duyuyordu.

Gözlerini açtığında yüzünde gergin bir tutku ifadesi vardı. Onunla yüzleşmek için döndü. Hoş bir sürpriz olarak, elini özgürlüğünü talep eden acı verici şişkinliğe bastırdı. Kadın onu pantolonunun üzerinden okşarken inleyen adam, kendini tutmak için mücadele etti. Gözlerini kapatma sırası ondaydı.

Ona fısıldadı, ancak kelimelerden utanmıyordu. Kimin duyduğunu umursamıyordu. "Seni seviyorum. Ve seni daha fazla sevebileceğimi düşünmemiştim. Ama bir kez daha yanıldığımı anladım."

Yastıkların üzerine sırtüstü uzandı, kucaklarına gömüldü ve müstakbel kraliçesinin onu nasıl gördüğünü izledi. Ona olan ihtiyacını bastırmak için çok büyük bir mücadele veriyordu. "Bırak, Abigail. Seni yakalayacağım."

"I..." Duraksadı, açıkça söyleyeceklerini düşünüyordu. "Sanırım size aşık oluyorum, Prens Valroy."

Başlarına ne gelirse gelsin. Gelecekte ne olursa olsun. Yaşadığı sürece bu sözlerle değeri verecekti.

Eğer bu aşksa, gitmesine asla izin vermezdi.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

A bigail ellerinin titremesini engellemeye çalıştı. Kendini çok ama çok aşmıştı. Aklından ne geçiyordu *ki*? Valroy'dan böyle bir istekte bulunmayı mı? Ama onun yastıklara uzanmış, her zamanki kâbus prensi gibi görünmesini izlerken, itiraf etmek zorundaydı... ağzını sulandırmıştı. Ya da kurumasına. Ya da bir şekilde her ikisini de.

Kollarını başının altında kavuştururken ona gülümsedi. Pençelerinden biri elbisesinin kumaşıyla oynuyor, onu pençelerinin etrafına sarıyordu. "Her zaman böyle kendini beğenmiş görünmek zorunda mısın?" Ona daha da yaklaştı

Kalçalarından birinin üzerine binerek.

"Evet." Adam onu içine doğru kaldırdı ve vücuduna bastırırken nefesi kesildi. Arzusuyla olan savaşını çoktan kaybetmişti. Savaşmış, tartışmış, boğuşmuş, mücadele etmiş ve sefil bir şekilde yenilmişti.

Bir elini bacağına bastırarak onun hareketlerini durdurdu. Adam itaat etti ama dudaklarındaki alaycı bükülme daha da derinleşti. Ağırlığını onun üzerine vererek bir an için toplandıkları geniş açıklığa baktı.

Karanlıkta hareket eden figürler vardı; bazıları yanan ateşlerin altında saklanıyor, diğerleri ise yerleşmek için ağaçların kenarını arıyordu. Arkadaş grupları, sevgililer, her ikisi de birbirlerinin arkadaşlığından zevk alıyordu. Arada sırada odunların çıtırtısı arasından kahkahalar yükseliyordu. Hava soğuk ve berraktı ama ateşin dans eden kehribar rengi ışığı ve kalabalığı daha da gizleyen kıvrımlı gölgeleri sıcacıktı.

Ateşten çıkan kıvılcımlar, uzaktaki kardeşlerine katılmak istercesine yıldızlı gökyüzüne doğru yükseliyordu. Çok güzeldi.

Diğer pençesi kızın uyluğuna yerleşti, sanki endişelerini yatıştırmaya çalışıyormuş gibi hafifçe tenini okşadı. Ya da belki de dikkatini tekrar kendisine çekmek için. Parasını ikincisine yatırdı. Ama işe yaramıştı. Ona doğru sıırttı. "Yargılanıyor muyum?"

"Belki de."

Bakışlarını daralttı.

"Evet." Mırıldandı. "Ben olsam endişelenmezdim." "Beni uyaracak mıydın?"

"Bunun bir yararı olur muydu?"

Tartışmak için ağzını açtığında durakladı ve içini çekti. "Hayır."

"Tam olarak neye göre yargılanıyorum?" Burnunu kırıştırdı. "Eğer bu benim yeteneğimse, korkarım ki hayal kırıklığına uğrayacağım. Geri kalanınızla paylaşıyor gibi görüldüğünüz deneyime pek sahip değilim."

Kıkırdadı. "Öncelikle, kendine çok yükleniyorsun. Güven bana. İkincisi... hayır. *Bizi* görmek istiyorlar. Yeni Kral ve Kraliçelerini, 'çiftleşmemizin ihtişamını'." Bir pençesini boş boş salladı. "Bu eski bir gelenektir."

"Sapıklar. Hepiniz."

"Yarısını bile bilmiyorsun. Henüz." Karanlık bir şekilde kıkırdadı, son kelime hem bir tehdit hem de bir vaatti.

Midesi alt üst olmuş, düğüm düğüm olmuştu.

Nasıl oluyordu da adamın söylediği şeylerden hem korkuyor hem de onları derinden arzuluyordu? Dalgalanan bir nefesle uzandı ve elini adamın karnında gezdirdi, dokunuşunun altında kasların gerilmesini ve gevşemesini izledi.

O bir sanat eseriymiş. Sanki mermerden yontulmuştu. Bir savaşçının vücuduna sahipti. Vücudunu güç ve şiddet için kullanan bir adamın vücudu. İkinci eli ilkinde katıldı, göğsünü okşadı, onu keşfetti.

Henüz ona gerçekten dokunmamıştı. Bu şekilde değil.

"Sen... tek kelimeyle... hayatımda gördüğüm en güzel şeysin." Sözleri sessizdi ve neredeyse hayrete düşürüyordu. Kız bakışlarını onun görüntüsünü içmekten kaldırdı. Adamın gözlerinde her zaman var olan şehvet vardı, evet. Ama başka bir şey daha vardı.

Aşk.

"Bana yalan söylemediğinizi söyleyin, Prens Valroy." Ellerini tekrar adamın göğsünden aşağı, beline doğru uzattı. Pantolonunun içinde, bir an önce serbest bırakılmazsa dikişleri patlayacakmış gibi duran o korkunç şeye doğru. "Kalbimin buna dayanabileceğini sanmıyorum."

Adam o kadar hızlı oturdu ki, kadın neredeyse geriye doğru düşecekti. Bir kolunu sırtına doladı ve diğer eliyle çenesini öyle sıkıca kavradı ki, kadın onu kızdıracak ne yaptığını merak etti.

Bakışlarındaki yoğunluk prensesin sözlerini daha oluşmadan durdurdu.

"Sana asla yalan söylemeyeceğim, prensesim. Kraliçem. Karım. Asla.

Çünkü

Sen kelimelerle boş boş oynarken... eğer bana bir kez olsun gözlerinde ihanetle baksaydın, kendimle nasıl yaşayacağımı bilemezdim." Sırıttı. "Bu benim için bile çok alçak bir derinlik. Hayır, sevgilim, tatlı küçük

Seelie cadısı. Yıldızlar yanıp kül olana kadar sadakatim ve dürüstlüğü m sizindir."

"Ama..."

"Oyun oynayalım mı?" Sırıttı. "Elbette. Bana böylesine lezzetli bir öfkeyle bakmanı başka nasıl sağlayabilirim? Ama ihanet? Yalanlar? Hayır." Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi, sıcak nefesi teninde gezindi. "Ruhumun derinliklerine bak sevgilim ve bil ki o senin."

Aralarındaki mesafeyi sıfırlayan, bir anda üzerine hücum eden tüm duygularla onu öpen oydu. O bir canavardı. İşkenceden, parçalamaktan ve daha yeni anlamaya başladığını bildiği kâbus gibi tasarımlardan zevk alan canı bir savaş lordu.

Bu onu iğrendirmeliydi. Ondan uzaklaşmalıydı. Yapılacak en mantıklı şey bu olurdu.

Doğru olan.

Adil olan.

Ama görünüşe göre bu niteliklerin hiçbirini taşı mıyordu, çünkü kalbini onunkiyle eşleşecek şekilde öpücüğe döktü. *Sana yalan söyledim. Sana aşık olmuyorum. Sanırım ben çoktan gittim.*

Öpüşmeyi bitirdiğinde, adamın omuzlarını iterek yastıklara dönmesi için ısrar etti. Adam kıkırdadı ve itaat etti, sanki kestirmek için yerleşiyormuş gibi durgun bir şekilde uzandı. Lanet olsun ona ve kibrine.

Ama başını sallarken belli belirsiz gülümsüyordu.

"Bana ne yapmayı planlıyorsun prensesim?" Kollarını tekrar başının arkasında kavuşturdu ve bir kez daha o alaycı, şeytani sırıtışıyla onu izledi.

"Açık konuşmak gerekirse, bunu enine boyuna düşünmedim." Elbisesini omuzlarından çözdü ve sadece bir anlık tereddütle başının üzerinden çıkarıp bir kenara fırlattı. Yakında sadece ayak bağı olacaktı.

Gülerek onun altında kaydı ve kalçasını tekrar vücuduna sürttü. Kadın bir iniltiyi bastırdı ve bu hissin tadını çıkarmak için bir anlığına gözlerini kapadı. Sesi onu terk ettiğinde alçak, karanlık bir gümbürtüydü. "Ne istersen yap."

Ellerini göğsünde gezdirdikten sonra bir avucunu adamın uyarılmış bedeninde gezdirdi ve kumaşın üzerinden adamın belirgin şeklini hissetti, tenine karşı zaten sıcaktı. Ne çıkardığı sesler ne de kalçalarını onun dokunuşuna doğru kaldırışı o kadar da ince değildi.

Biraz daha bastırarak, yavaşça okşayarak, onun altında kıvrınmasını izledi. Onun üzerinde sahip olduğu güç şaraptan daha sarhoş ediciydi. Onu izleyen yüzlerce gözü unutmasını sağlıyordu - ya da belki de sadece vücudunda alçaktan kıvrılan arzuyu arttırıyorlardı. Tam olarak emin değildi.

O sahnede idi. Ve bu fikir... olmasını beklediği kadar iğrenç değildi.

Eğilerek onun göğsünü öptü, kalbinin üzerinde duran Labirent'in mürekkeple çizilmiş tasvirinin tam ortasını. Bu onun alçak sesle inlemesine neden oldu ve bir pençesini saçlarına doladı. Kadının sırtını kamburlaştırarak çekti ve kadın kafa derisine batan iğnenin etkisiyle soluk soluğa kaldı. Ama bu nefes alış acıdan değil, zevkten geliyordu.

Yine de onu okşadı ve onun için korkutucu derecede rahatsız edici olan bu durumu daha da kötüleştirdi. Sırttı, bir kez olsun onun kötülüğünü biraz olsun paylaşmıştı. Bu onu neredeyse uçurumun kenarına getirecek gibiydi, çünkü dişlerini gösterdi ve başını yastıklara yaslayıp gözlerini sıkarak kapattı. Adam onun altında kıpırdandı ama derin bir hırıltıyla ve kadın onun vücudunun kontrolü için savaşmasını ve kazanmasını izledi.

Safir gözleri onunkilerle buluştu ve aynı anda hem sinirli hem de umutsuzca tutkuluydular.

"Sanırım seni kızdırmak hoşuma gidiyor," diye mırıldandı. "Bu ne sürpriz." "Şanslıyım," diye yakındı.

Sessiz bir kıkırdamayla tekrar doğruldu, pençesi saçlarından kaydı. Alay etmek vardı, bir de işkence vardı ve buna pek hazır olmadığına karar verdi. Adamın pantolonunu çözerek kalçalarından çekti ve adam serbest kaldığında duyulabilir bir şekilde inledi.

Onun yardımıyla pantolonunu tekmeledi, görünüşe göre onlardan kurtulmak için aşırı istekliydi. Sonra, tamamen çıplak bir şekilde onun altındaydı. Tamamen gururlu. Ve *tanrılar*...

Hayretler içinde elini ona sardı. Titania'nın söylediği gibi ona alışıp alışamayacağını merak ediyordu. Ancak sıkılacağını hiç düşünmemişti. Bu söz konusu bile olamazdı.

Sıra sıra dizilmiş piercinglerinin onun avuçlarının arasından kayarken verdiği his büyüleyiciydi. Sırtını dikleştirdi, kalçalarını yukarı doğru bastırdı ve onun hareketleriyle kendi temposunu eşleştirdi. "Gitmelerini ister miydin?" Adam gözlerini kapadı, kadının ona verdiği hissin tadını çıkarıyordu.

"Hayır, kalsınlar." Ona harika bir şekilde yakıştıklarını kabul etmek zorundaydı. "Yargılanıyorum, değil mi?"

Gözlerini açmamasına rağmen sırtıttı, keskin dişleri parladı. "Ben... şaşırdım. Bunun için fazla utangaç *olacağını* düşünmüştüm. Seni çimlere bastıracağımı, adımı ağlatırken yüzünü saklamanı izleyeceğimi sanıyordum."

Aklına gelen görüntü karşısında ürperdi. "Beni fethedilmiş bir şey, bir savaş ödülü olarak görmelerini istemiyorum." Adamın kalçasından tırmanarak onun yanında dirseğine kadar alçaldı, vücudu onunkine dikti.

"Öyle değil misin?"

Bir hevesle hareket ederek başını eğdi ve kalçasının birleştiği yere yakın olan uyluğunu ısırdı. Adam hırladı ama kızın eliyle tahrikinin nasıl zıpladığına bakılırsa, acının sınırı aşmasından da hoşlanıyordu.

Dilini bıraktığı iz üzerinde yuvarlayarak kendi kendine gülümsedi. Evet, bu oldukça eğlenceliydi. Adamın zevki sanki kendi zevkiymiş gibi içinde yankılanıyordu. Bu daha önce hiç deneyimlemediği bir şeydi - bu güç hissi. Bu özgürlük.

"Hayır. Sanırım buraya kendi isteğimle geldim." Onun kalçasını öptü, dudaklarının olmasını istediğini bildiği yere doğru yaklaştı ve acele etmedi.

"Şikâyet etmiyorum, dikkatinizi *çekerim*. Sadece"-dişleriyle bir kez daha karnını okşarken hırladı-"şaşırdım."

"Bir köle mi istiyorsunuz Prens Valroy? Diz çöküp ayaklarınızı öpen kırık dökük bir şey mi?" Dilini yavaşça adamın ayaklarının dibinden ucuna kadar gezdirdi ve adamın kükreyerek yutkunmasını izledi. Safir gözleri Valroy'unkilerle buluştu ve adam neredeyse aşırı öfkeli görünüyordu.

Bu cesareti nereden aldığını bilmiyordu. Sözlerinin nereden geldiğini de bilmiyordu. Belki de şarap suçluydu. Belki de ateşin sıcaklığı. Belki de onun bedeninin altındaki sıcaklık. Gülümsedi. "Yoksa bir kraliçe mi istiyorsun?"

Adamın yüz ifadesinden, sadece onun sözlerinden bile zevk alıp almadığını merak etti. Adam onun altında kasıldı, kanatlarının pençeleri yastıklara saplandı ve hırladı, derin, gürleyen, hayvani bir ses.

Bir an sonra onunkiyle karşılaşan yüz ifadesi zevkten kaybolmuştu ama aynı zamanda... hayal kırıklığına uğramıştı. Kızgın değil, tam olarak değil, ama onu öylesine sınırsız bir şiddetle izliyordu ki, çok ileri gidip gitmediğini merak etti. Yırtıcıların en ölümcülüyle tehlikeli bir oyun oynuyordu.

Elleri başının yanında havada bükülmüş, keskin tırnakları onu yakalamakla tehdit ediyordu. Adamın kendisini ona zorla sokma dürtüsüyle savaştığını biliyordu. Gerginlik dalga dalga yayıldı ve sonunda ağzı açık bir hırıltıyla ellerini geri indirmeye zorladı.

"Sen... Sen benim ölümüm olacaksın, Abigail Moore." Sözcükleri kısa, hızlı soluklarla birbirine karışmıştı. "Bana acıyın, olur mu?"

Acımak. Kim kimi kırmak üzereydi, diye merak etti. *Onun böyle davranmaya alışkın olduğunu sanmıyorum. Neden alışık olsun ki? Onu tanıyorsunuz. Nasıl davrandığını gördünüz.* Evet, ona merhamet gösterecekti. Ne demek istediğini kanıtlamıştı. Etraflarındaki konuşmaların sessizleşmesi bir gösterge ise, belki de sadece ona değil.

Dilini adamın boyunda tekrar tekrar gezdirdi ve piercinglerinin boncuklarının kendisine doğru kaymasından oldukça hoşlandığını fark etti. Gözlerinin kapanmasına izin verdi, kendini onun hissine kaptırdı.

"Dişlerine dikkat et..."

Neredeyse gülecekti. Sesi ona karşı *öylesine öfkeliydi* ki, bir yandan da piercinglerinden birinin dişini kırmasından endişe ediyordu. Valroy, hiç değilse, garip çelişkilerin yarattığıydı ve bu çelişkiler bir şekilde hiç de çelişki değildi.

Onu ağzına alıp dilini etrafında dolaştırırken çıkardığı sesin tadını çıkarıyor, geri kalanını eliyle okşuyor ve ona elinden geldiğince tapıyordu. Dikkatli olmalıydı, adam haklıydı. Ama bir kez olsun kendi temposunu ayarlayabilirdi, yani-

Ondan ayrılırken, bir şey kalbine girdiğinde haykırdı. Şok içinde ona baktı. Elleri hâlâ başının altındaydı. Bir şey daha derine daldığında tekrar haykırdı ve omurgasından yukarıya doğru çatırdayan bir zevk gönderdi.

Onun kanatları.

Onun lanet *olası kanatlarını* hep unutturdu.

Pençelerinin kartala benzeyen keskin tırnaklarını geri çekmişti ve şimdi kalın, dokulu parmaklarından birini vücudunun derinliklerine bastırıyordu. Böylesine yabancı ve harika bir his içinde sarsıntılar yaratırken dikkatini tekrar ona vermek zordu. Ama bunu o başlatmıştı.

Onu tekrar ağzına aldı, onu sığdırmanın zorluğunu severek, başını yavaşça salladı ve onu hissetmeye başladı. Nefesini içine çekti, tuttu ve başını onun üzerine doğru eğdi.

Tanrım.

Piercingleri.

Onun kontrolünü sona erdirmekle tehdit ediyorlardı. Ama onlara yenilmeyecekti. Ya da onun tarafından.

"Bir," diye mırıldandı kalınca.

Kadın tırnaklarını adamın kalçasına geçirdi. Adam kalçalarını yukarı kaldırarak kendini kadının içine biraz daha soktu. Kadın neredeyse öğürüyordu. Nefes alabilecek kadar geri çekilip ona ters ters baktı. Adam ona sadece sırttı.

Piç kurusu.

O biliyordu. Söylemesine gerek yoktu.

Kanadının pençesi tekrar kızın içine daldı, yavaş ve metodik ama durdurulamaz bir şekilde. Ona karşı inledi ve başka bir zaman rahatsız olacağına karar verdi. Hızını belirleyen kendisi olduğunda, onu kaldırmayı çok daha kolay buluyordu, yine de bu bir meydan okumaydı. Her zaman öyle olacaktı.

Her zaman.

Bu düşünce aklına geldi ve ürperdi. Bu onun altındaki müstakbel kocasıydı. Ondan isteyebileceği kadarına sahip olacaktı. Ve yavaş ama emin adımlarla onu obur yapıyordu.

Altı ve yedinci parmak dudaklarından geçtiğinde, adam onun adını inledi. İkinci bir parmak, içindeki birinciye katıldı, büküldü ve esnedi ve o anda neredeyse çözüldü, her iki ucundan da olduğu gibi şişlendi.

Bir geri çekilme daha, bir derin nefes daha ve hepsini almaya karar verdi. Burnu adamın vücuduna değdiğinde, bu onun için çok fazla gibi görünüyordu. Bu sefer adı boğuk bir kükreme oldu. Adam soğukkanlılığını kaybederken bir el başının arkasını kavradı, kalçalarını kadının içine soktu, umutsuzca bir şekilde daha derine inmenin bir yolunu aradı.

Adamın içinde zonkladığını hissetti. Adam eğilirken kalçaları yerden ayrılıyor, kasları kasılıyor, kendini onun içine boşaltırken tadını alabileceği noktayı çoktan geçmişti.

Kadını ona katılmak için uçurumun kenarına sürükleyen şey pençelerinin bedeninde yarattığı his değildi.

Ona verdiği zevkti. Onun içinde kendini kaybetmesini izlemek. Nefes alışını, inleyişini ve kendinden geçerek hırlayışını dinlemek. Eğer yapabilseydi haykırırdı.

Bir an sonra adam onu kendisinden kopardı. Başının döndüğünü ancak o zaman fark etti, nefesini belki de bir saniye fazla tutmuştu. Nefes nefese kaldı, düşünceleri kendi karıncalanması ve havasızlığın karışımıyla çalkalanıyordu.

Adam onu vücudundan yukarı sürükledi ve bir saniye sonra kız onun üzerindeydi ve adam onu bir delinin tüm vahşi coşkusuyla öpüyordu. Kadın nefes almak için adamın göğsünü itti ve adam sonunda rahatladı.

Yüzünü ellerinin arasına almış, şaşkınlık gibi bir şeyle onu izliyordu ama yine de daha önce olduğu gibi aynı çaresiz hayal kırıklığıyla doluydu. Adam kalçalarını kaldırdı ve kadın fark etti ki... adam sakinleşmemişti. En ufak bir şekilde bile.

Adam karanlık bir şekilde sırtırken, kadının gözleri kocaman açılmış olmalıydı. "Ben ölümlü bir adam değilim, Seelie." Pençeler geri döndü ve hiçbir uyarıda bulunmadan kızın parmak boğumuna kadar saplandı. Ondan gelen kahkaha saf kötülüktü. Ve kadın bundan daha mutlu olamazdı.

Adam eğilerek dilini kadının alt dudağının hizasında gezdirdi ve ardından onu neredeyse çözecek sözler mırıldandı. "Ve seninle işim henüz bitmedi."

VALROY HIÇ BİR ZAMAN aynı anda hem bu kadar öfkeli hem de neşeli olmamıştı. Bu tuhaf bir kombinasyondur ve bununla ne yapacağını tam olarak bilmiyordu. Küçük Seelie işkencecisi onu tüm saray mensuplarının önünde alaşağı etmek istemişti. Onu! Valroy, Kanlı Prens.

Bu onun itibarını mahvedebilirdi. Ya da belki de düzelterekti.

Daha kötüsü olamazdı.

Ama onu nasıl reddedebilirdi? Onu daha önce hiçbir kadının yapmadığı bir şekilde unutulmanın eşiğine getirmişken nasıl hayır diyebilirdi? Buna nasıl cesaret edebilirdi? Kendini onun hazır, istekli, esnek ağzının içinde kaybetme hissi... yıldızlar. Hatırası tazeyken neredeyse ikinci kez kontrolünü kaybediyordu.

Ama şimdi sıra ondaydı.

Onu çimlere fırlatabilir ve çok uzun zaman önce tehdit ettiği yaban domuzu gibi kızartabilirdi. Onun yüzünü yastıklara bastırabilir ve vücudunu kendisi için parçalara ayırırken merhamet dilemesini sağlayabilirdi.

Hayır. Bu çok basit olurdu.

Bu çok basit olurdu.

Şimdi onun üstündeydi, beline sarılmıştı ve kanadının parmaklarının etrafındaki volkanik gerginliği hissedebiliyordu. Adam onları gidebildikleri yere kadar içine bastırırken neredeyse feryat ediyordu. Ve yakında, farklı bir şekilde onun derinliklerine gömüleceklerdi.

Şeytani bir şekilde sırttı. Onu kendi isteğiyle, tam da istediği gibi alacaktı. Ama bu onun kendi sürprizleri olmadığı anlamına gelmiyordu. Pençelerini kadının bedeninden çekerek onu serbest bırakmaya hazırlandı. Ayrıca alaycı da olabiliyordu.

"Eee?" Başını tekrar eğdi, onun kendi arzusuyla boğuşmasını hayranlıkla izliyordu. "Yoksa fikrini mi değiştiriyorsun?"

İşte o çok sevdiği alaycı bakışlar. Ayağa kalktı ve bir elini saçlarında gezdirerek lal rengi bukleleri ve lüleleri yüzünden uzaklaştırdı. Aklını toplamak için bir an durdu, onu eline aldı ve kalçalarını oynatarak içine gömmeye başladı.

Onu daha derinlere kaydırırken çıkardıkları sesler birbiriyle eşleşti. Bu kez, kadın ona sığmaya çalışırken basamakları saymadı. Ellerini kalçalarına dayadı, hafifçe sıktı, onu yönlendirmekten çok cesaretlendirdi.

Hayır, bu onun
gecesiydi. Onun
kraliçesi.

Artık yardıma ihtiyaç duymadan onu serbest bıraktı ve kalçalarını sallayarak yavaşça aşağıya doğru inerken avuçlarını onun karnına bastırdı. Ne güzel bir görüntüydü. Ne kadar kusursuz, mükemmel bir şey.

Tüm yaşamı, ışığı ve sıcaklığıyla bir Seelie. Tüm bahar ve yaz ihtişamıyla.

Kendini onun üzerine bırakıyordu.

Gerçekten de ondan daha mutlu bir Unseelie olamazdı.

Dudakları aralanmıştı, göğsü hava almak için çaresizce inip kalkıyordu. Kendine engel olamadı. Göğüslerini avuçlamak için hareket etti, onları yavaşça yoğurdu ve okşadı, küreleri parmaklarının arasında yuvarladı.

Kızın iniltisi ona müzik gibi geliyordu, çünkü onu almak için hâlâ mücadele ediyordu. Ama o yenilmeyecekti. Adam onun göğüs uçlarıyla oynadı, bu hareketin onu nasıl titrettiğini ve soluk soluğa bıraktığını görmekten zevk alıyordu.

Sonunda, *nihayet*, kadının ağırlığı onun kalçalarına bindiğinde ve tamamen birleştiklerinde, vücudunun onun etrafında kasıldığını, dalgalar halinde sıkılaştığını hissetti ve kendinden geçme çılgınlığını ısırdı.

Bir elini karnına bastırdı ve vücudunu bir kez daha onun üzerinde salladı, açıkça onu içinde hissediyordu. "Valroy... Tanrılar..."

"Eğer seni buradan mahvedemeyeceğimi düşünüyorsan-" Kalçalarını elleriyle kavradı ve onu iki santim yukarı kaldırdı, sonra tekrar yere çarptı, kalçalarını da aynı anda yukarı kaldırdı. Onu mutluluğunun solmakta olan ışığında yakaladı ve bunun ona yapmış olması gereken şey karşısında gözleri faltaşı gibi açıldı, ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. "O zaman doğru düzgün-" Sesi alçak bir hırıltıya dönüşerek hareketi tekrarladı. *"Tanıştırılmadık."*

Tempoyu ayarlama sırası ondaydı. Tempoyu ayarlama sırası ondaydı. Tüm endişe ve kaygıların, tüm çekişmelerin ve "yapmalı mı" ya da "yapar mı" tartışmalarının onun zevkinin gazabında yok oluşunu izlemek, hayatında gördüğü en harika şeylerden biriydi.

Çünkü onun aşkının saldırısı karşısında kadın sadece teslim olabiliyordu. Dizlerini büktü, topuklarını yere dikti ve işine koyuldu.

Ve kısa bir süre sonra, çok kısa bir süre sonra, ellerini onun kalçalarına dayadı, aklındaki tüm şüpheleri kovup yerine bunu koyarken soluk soluğa inlemekten ve miyavlamaktan başka bir şey yapamadı. Onunla birlikte.

Mutluluğu bir kez daha arttığında, zevk ezici olmanın eşiğinde gezinirken onun gerildiğini hissetti. Yavaşladı ve sonra durdu, hala onun içinde kabzasına kadar derin olduğundan emin oldu, sadece baskı üzerine inşa etti ve rahatladı.

Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Bir eliyle yukarı uzanarak başının arkasını kavradı ve onu bir öpücük için aşağı çekti. Belki de bu hareketin sadece onun tatlı davranışı olduğunu düşünmüştü.

Saf kız.

Dudaklarının arasından çıkan ses -bir ağlama, bir çığlık, bir haykırış- kelimelerin ötesinde güzeldi. Çünkü kanadının pençelerinden birini kızın içine sokmuştu. Onunla birlikte. Onun yanında. Kadın çırpındı ama adam kollarıyla onu sarıp göğsüne sabitledi.

Kadın dudağını ısırıldığında, adam ona karşı sadece güldü.

Ancak rakam orada uzun süre kalmadı. Başka planları vardı. Çünkü kuzeye doğru sürüklendi, *diğer* girişinin etrafında dolaştı ve onu nemlendirdi. Ciyakladı ve başını savurarak sonunda kendini onun öpücüğünden kurtardı.

"Valroy-"

"Sus."

"I-" İtmeye çalıştı. Ama adamın kollarına yakalanmış, ona iyice yapışmıştı. Gidebileceği hiçbir yer yoktu. Ve sözleri bir anda kesildi.

Parmaklarının ucunu -tabii ki tırnaklarını *çekerek*- kızın *içine* yeni bir şekilde bastırırken ciyakladı.

"Sana bir erkeğin sahip olabileceği her şekilde sahip olacağım." Parmağını yavaşça daha derine sokarken bu sözleri kulağına hırıldayarak söyledi. "Seni *benim* yapacağım. Şimdi... rahatla. Nefes al." Yarı yarıya dışarı, iki kez içeri. Yarı yarıya ver, iki kez al. Dikkatli ol, yüzündeki acı ifadesine dikkat et.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, dehşete kapılmıştı. Ama acı çekmiyordu.

İki kat içeride. Yarı yarıya dışarı. Vücudu istilaya boyun eğdi, siperleri onun saldırısı yüzünden çoktan yıkılmıştı. "Teslim ol, Seelie."

"Başka seçeneğim var mı bilmiyorum-" Kelimeleri zar zor şekillenmişti, adamın ona yaptıklarının üstesinden geldiği için gözleri kapanmıştı.

"Her zaman yapacaksın. Her zaman da öyle olacak." Kendini boğumlarına kadar gömdü ve zaferle sırttı. Bir gün onu gerçekten bu şekilde ayıracaktı. Ama bu çok daha uzun ve dikkatli bir iş olacaktı. Ağırlığını topuklarına vererek onu tekrar ısırmaya başladı. Bu sefer daha yavaş. Onun içinde eskisinden daha fazlasını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu deneyimlemesine izin veriyordu.

Kadın başını adamın göğsüne, yanağını da kalbinin üzerine koydu. Ve bir kez daha onun olmuştu.

Ve ah, karşılığında ona nasıl da coşku veriyordu.

Her şey söylenip bittiğinde, onu ikinci kez doldurduğunda, her ikisinin de çığlıkları bir öpücükle yutulduğunda, nefessiz bir terk edilmişlik içinde onun üzerinde yatıyor, yaptıklarının tadını çıkarıyordu.

Ve seyirciler arasında sessiz alkışlar koptuğunda, kahkahası bitkin ama gerçektir.

Bir eş diledim.

Ve çok daha fazlasını buldum.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

A Parti dağılmaya başladığında ve gruplar gecenin geri kalanının tadını birlikte çıkarmak için dağıldığında, Anfar kendini böyle durumlarda her zaman yaptığı gibi dış mahallelerde buldu.

Tek başına.

Alternatifi tercih edilebilir değildi. Sarayın diğer lordları ve leydileriyle oturup hiç umursamadığı konular hakkında durmaksızın şakalaşmalarını ve gevezelik etmelerini dinlemek ya da daha kötüsü onların çiftleşmelerini izlemek istemiyordu.

Bir şişe sert alkol aldı -dolu olduğundan emin olarak- ve ormanın kenarında tek başına oturmaya gitti. Ateşlerden birine üşümeyeceği kadar yakın, ama partiyi ayrıntılı olarak dinlemesine gerek kalmayacak kadar da uzaktı.

Ayak sesleri yaklaşp alttaki dökülmüş yaprakları çıtırdatmaya ve küçük dalları kırmaya başladığında başını kaldırdı ve kaşlarını çatı. "Perin?"

"Seni burada gördüm, sana katılabileceğimi düşündüm." Denizkızı gülümsedi. "Eğer istersen."

Genç adamla ilgili giderek artan şüphe duygusu artık had safhaya ulaşmıştı. Yine de Perin'in yanına oturması için başıyla işaret etti ve Perin sırtını yanındaki ağaca yaslayarak yerleştikten sonra alkol şişesini denizciye uzattı. "Neden buradasın Perin?"

"Sanırım Abigail'in işi bu. Valroy'un beni kendi rızasıyla davet edeceğinden şüpheliyim."

"Hayır. Burayı kastediyorum. Yanımda oturuyorsun." Anfar adamın elinden şişeyi aldı ve aralarına koymadan önce bir yudum içti.

"Ah." Perin uzun bir süre durakladı ve iç çekti. "Yalnız görünüyorsun." "Hayır, kızgın görünüyorum." Anfar alay etti. "Ama sen benim yalnız olduğuma inanıyorsun."

"Öyle misin?"

Anfar alkolü tekrar yudumladı. Selkie'ye yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Gururu diğer adamın yanında zaten yeterince azalmıştı. Şimdi son kırıntıları ne işe yarayacaktı? "Sanırım."

"O zaman neden diğerlerine katılmıyorsun?"

"Çünkü onların boş konuşmalarına dayanamıyorum."

"O zaman çenemi kapatacağım."

Bu söz Anfar'ı beklenmedik bir şekilde güldürdü ama Perin'in yüzündeki ifadeye bakılırsa bu bir şaka değildi. Ama Anfar'ın gülüşünden cesaret alarak hafifçe gülümsedi.

"Ayrıca Lord Verink'in bir gecede emilen yarak sayısı konusundaki 'kişisel rekorunu kırma' girişimini tamamlayıp tamamlamayacağını izlemek gibi bir arzum da yok. Onun çetelesinin bir parçası olmayı reddediyorum ve geçen sefer burnunu kırmak zorunda kaldım." Anfar yüzünü buruşturdu.

Perin yutkunmanın ortasındaydı ve homurdandı. Yanan madde açıkça burnuna girmeyi başardığı için feryat etti.

Ve Anfar yine güldü. Gerçi doğrudan adamın acısına değil. Denizcinin iyi olacağını biliyordu. Ama yine de görmek komik bir şeydi. Perin burnunu ve sulanan gözlerini ovmayı bitirdiğinde Anfar onu dürttü. "İyi misin?"

"İyiyim" -öksürdü- "iyiyim. Oh, Tanrım." Elinin topuğuyla gözlerini tekrar sildi. "Bu akıllıca."

Anfar sırtı ve başını ağacın kabuğuna yasladı. "Bunu sana kim yaptırdı Perin?"

"Hum?" Denizci şaşırmış görünüyordu. Şaşırmış ve belki de biraz suçlu.

"Abigail miydi?"

"Hayır, ben-"

"Valroy, o zaman?"

Diğer adam başını sallayıp partinin ana kısmına doğru bakarken *kızardı* - gerçekten *kızardı*-. Kirli sakalını kaşıdı ve...

Oh.

Oh,

hayır.

Anfar bir an için kaskatı kesildi ve Perin'in yüz ifadesine şaşkınlıkla baktı. Denizcinin dikkati dağıldığı için de çok ama çok mutluydu. Anfar alkol şişesine uzandı ve boğazındaki yanmanın kafasındaki düşünceleri öldürmesini umarak iki yudum içti.

Çünkü o korkunç, korkunç, korkunç, felaket an... Denizkızından etkilendiğini fark ettiği andı.

Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Hayır, hayır, hayır, tanrılar adına, hayır. Lütfen. Bunu bana yapmayın.

"Bunu sana kim yaptırdı?" Anfar tekrar sordu, bu sefer biraz daha soğuk bir sesle. "Burada kendi iradenle bulunmuyorsun."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Kimse kendi iradesiyle yanıma gelmez. Valroy bile sadece bana eziyet etmek için ya da bir şeye ihtiyacı olduğunda gelir." Anfar keskin dişlerini gösterdikten sonra içini çekti. "Seni gönderen o ya da Abigail değilse, kimdi?"

"Ben... um." Perin'in omuzları çöktü. "Öncelikle, varlığından hoşlanmıyorum Anfar. Bence sen akli başında birkaç saray mensubundan biri olabilirsin ve kendimi senin yanında, o saçma sapan yerde hissettiğimden daha az *yersiz* hissediyorum." Denizci şişeyi aldı ve bir yudum alıp tekrar çimlerin üzerine koymadan önce eliyle partiye doğru işaret etti. "Seninle konuşmaktan zevk alıyorum. Ve daha da kötüsü, konuşmayıp sadece sessizce oturduğumuz zaman da hoşuma gidiyor."

Anfar onu dikkatle izledi, yalanı araştırıyordu. "Bayodan'dı, değil mi?"

"Hayır." Perin gözlerini kapadı ve tekrar derin bir iç çekti. "Eğer gitmemi istiyorsan, benden hoşlanmıyorsan, giderim."

Anfar kaşlarını çattı ve nefret ettiğini iddia ettiği kişiler kadar aptal olduğu için içinden kendine bir kez daha küfrederek mırıldandı: "Senden nefret etmiyorum, selkie. Öyle olsaydı şimdiye kadar seni yemiş olurdum."

Gülme sırası Perin'deydi. Anfar onun söylediklerinin komik olduğunu düşünmüyordu ama... çoğu mizahtan da anlamıyordu.

Perin sonunda sessizliği bozmadan önce uzun bir süre sessizlik içinde oturdular. "Cadılardan biriydi. Alacakaranlıkta gelenlerden biri. Belladonna. Bana senin... arkadaşlığa ihtiyacın olduğunu söyledi ve sana göz kulak olmamı istedi."

"Peki başka ne söyledi?"

"Bir ayı ve bir diken hakkında uzun soluklu bir benzetme. Bilmiyorum. Saçma sapan bir şeydi. Sonra 'olacaklarda kendi rolünü oynaman gerektiği' ve bana ihtiyacın olduğu hakkında bir şeyler söyledi. Sonra da basitçe 'sola gitmem' gerektiğini söyledi." Gözlerini devirdi.

Anfar homurdandı. "Gerçekten de cadılardan biriyle konuşmuşsun." Başını iki yana salladı. "Bir şişenin dibine batmayı seçmem neden önemli olsun ki? 'Gelecek olan' derken ne demek istedi?"

Perin başını salladı. "Bana söylediği tek şey buydu."

Aralarında uzun bir sessizlik daha geçti.

"Buraya sadece cadı bana öyle dediği için gelmedim. Ben... senin arkadaşlığından gerçekten keyif alıyorum Anfar." Denizkızı paltosunun kolundaki gevşek bir ipi çekiştirdi.

"Cadı hakkında bana yalan söyleyebilirdin. Sen bana doğruyu söyledin. Bu nedenle sana inanıyorum." Durakladı. "Bence sen bir aptalsın ama sana inanıyorum."

Perin sessizce güldü ve Anfar gülümsedi.

Şişenin geri kalanını sessizlik içinde bitirdiler.

Abigail uyandığında güneş hâlâ gökyüzündeydi, Labirent'te olduğu gibi örtülüydü. Uyuyan Valroy'un yanında oturuyordu - onun kanadında oturmak hâlâ tuhaf geliyordu ama Valroy bunun kendisini rahatsız etmediğini söylüyordu - elini uzun, mavi saçlarında hafifçe gezdiriyordu.

Öfkeli anlarında Valroy'dan çok etkilenirdi. Ama böyle huzurlu olduğu zamanlarda da ona bayılıyordu. Bu onun farklı bir yanıydı. Çoğu kişinin görmediğinden şüphelendiği bir yönü. Esnedi, mırıldandı ve kollarını ona dolayarak onu yanına çekti.

Başını altındaki yastığa gömerken kelimeleri boğuk ve biraz da bulanıktı. "Saat kaç?"

"Sorduğun buysa, henüz gece olmadı." Gözlerini güneşe dikti. "Ama öğleden sonra geç oldu."

"Neden uyanıksın?" Gözlerinden birini açtı, sonra bir iniltiyle tekrar kapattı. "Neden mi uyanığım?"

Kıkırdayarak eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Uyuyamadım. Gidip Titania'yla konuşmalıydım. Ama nereye gittiğimi sana söylemeden gitmek istemedim."

Bu onu uyandırdı. En azından sırt üstü dönüp şaşkınlıkla ona bakmasına yetecek kadar. "Titania mı? Neden?"

Önünde bir yol vardı. Biri dürüstlük, diğeri de aldatma. Ona gerçeği söyleyebilir ya da... onu bundan koruyabilirdi. Başını iki yana salladı. Ona asla yalan söylemeyeceğine yemin etmişti; karşılığında nasıl hemen yalan söyleyebilirdi?

"Labirent'e dönmeme ilk izin verdiğinde seni öldürmemi istedi. Astasha'yla evleneceğin zaman. Yapabilirsem deneyeceğimi söyledim." Kaşlarını çattı. "Ama benden istediği bu şeyi yapamam. Artık bunu düşünmek bile istemiyorum." Durakladı, onun öfkesini bekledi. Belki de bunu kendisinden sakladığı için öfkeyle ona vurmasını bekliyordu.

Onun yerine güldü.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve adamın ışığı engellemek için bir kolunu gözlerine siper edişini izledi. "Tipik sürtük kraliçe Titania. Dur tahmin edeyim, sana beni doyurmanı, sonra da dev aletimden sıkıldığında beni uykumda öldürmeni söyledi."

"Neredeyse tam olarak bu kelimelerle, evet." Gülümsemesine engel oldu ve

kay

bold "Ve ona benim tarafımda olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

u. "Evet. Bana karşı nazıktı, yapabileceğini düşündüğüm kadarıyla. Sadece adil görünüyor."

"Seelie'lerle uğraşıyorsunuz. Onlara karşı hiçbir şey adil değildir." "Ben Seelie'yim, unutma."

"Öylesin ama yine *de değilsin*." Esnedi ve yastıklara gömülmek için yan tarafına döndü. "Hâlâ kendi iyiliğin için fazla insansın. Ama seni durdurmayacağım. Dilediğinizi yapmakta özgürsünüz. Çıkarken ağaçlara seni taciz etmemelerini söyleyeceğim." Uykulu bir şekilde sırttı.

"Buna minnettarım." Eğilerek onun yanağını tekrar öptü. "Gün batımından önce döneceğim."

"Güzel." Gerindi ve kürk battaniyeyi üzerine doğru çekti. "Planlamamız gereken bir düşün var."

Kadın gülümsedi. Evet, vardı. Yataktan kalkmadan önce son bir kez onun yanağına bir öpücük kondurdu, sonra da kendine bir şeyler giydi. Pamuklu pantolonunu değiştirmede ama bluz olarak kısa bir süre öncesine göre daha ipekli bir şey seçti. Teninde daha hoş bir his uyandırıyor. Bayodan'ın ona verdiği yeşil pelerini çağırarak, soğuk havadan korunmak için onu kendi etrafına çekti.

Bayodan haklıydı. Kök sistemlerinin arasından geçip kraliçeyi bulmak için iyi bir ilk deneme olabileceğini düşündüğü bir yere, taht odasına doğru ilerlerken ağaçlar onu yalnız bıraktı. Oda boştu. Altın tahtın üzerinde parlayan güneş dikkatini çekti. Taht çok güzeldi, detaylı oyulmuş tahta ve kemik parçalarının üzerinde parlayan ışınlar çok güzeldi.

Ürkütücüydü,

evet.

Ama güzeldi.

Tir n'Aill'in çoğu gibi sanırım.

"Üzerine oturmak ister misin?"

A r k a s ı n d a n gelen ani sesle çığlık attı. Döndüğünde Titania'nın orada durmuş ona sırtıttığını gördü. "Hayır. Sadece güzel bir manzaraydı,

Hepsi bu."

"Mm-hm. Hayır, sanırım beni öldürmeye ve tahtımı almaya geldin."

"Hayır! Ben-ama-ben-" Kekeleyip durdu, panik içindeydi.

Titania'nın gözleri eğlenerek parladı ve kahkahalara boğulurken gülümsemesi tam bir gülümsemeye dönüştü. "Seninle dalga geçiyorum, zavalılık." Kraliçe bir adım öne çıktı ve hiç uyardıktan ona sarıldı, onu kendine çekti. "Beni görmeye geldiğin için çok mutluyum."

Bir anlık tereddütten sonra Abigail de diğer kadına sarıldı. "Ben... bana kızacağını düşünmüştüm."

"Sana kızmak mı? Ne için? Elini ustaca oynadığın için mi? Valroy'un sana olan takıntısına mı?" Titania geri çekilerek Abigail'in yüzünü ellerinin arasına aldı. "Hayır, sevgilim. Etkilendim ve çok sevindim. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim."

Abigail bu söz karşısında aşağılanıp aşağılanmayacağını bilemedi.

"Teşekkürler mi?"

Titania kıkırdadı ve aşağıdaki vadinin üzerinde güneşin görüntüsünü seyretmek için yanından uzaklaştı. "Sen de bir kraliçe olacaksın. Taht senin olmayabilir ama onun yanında duracak ve her fırsatta kulağına fısıldayacaksın. Senin nüfuzun da en az onunki kadar büyük olacak. Dün gece nişan töreninizin kusursuz geçtiğini duydum." Titania omzunun üzerinden ona bir bakış fırlattı ve göz kırptı.

"Nişan töreni mi?" Abigail gözlerini kırıştırdı ve Tir n'Aill'in manzarasına bakmak için Titania'yı takip etti. "Bu muydu yani? Ben sadece Fae'lerin gece alemleri yaptığını düşünmüştüm."

Titania kahkahalarla kıkırdadı ve kaya duvara yaslandı, eğlencesi azalırken yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. "Oh, yaparız. Ama dün gece özel bir geceydi ve casuslarım bana çok güzel bir performans sergilediğinizi söyledi."

Abigail'in yüzü sıcaklıkla doldu. "Ben. Şey. I."

"Valroy'un sadece 'sevgililerini' kabul ettiği bilinir." Titania bu kelime karşısında gözlerini devirdi. "Daha çok kurban gibi. Kalabalık senin onun tarafından yere serilmeni bekliyordu. Bunun yerine bana gördükleri şeyin 'eşitlerin birleşmesi' olduğu söylendi. Bana bir şey söyle." Ona sıırttı. "Sana olan aşkını itiraf etti mi?"

Abigail başını salladı ve dikkatini ormana, vadiye ve Sonbahar'ın parlak renklerini kırmızıların, sarıların, bordoların ve herdem yeşilin tüm tonlarında yansıtan güzel güneş ışığına çevirdi. "Öyle."

"Peki sen de onu sevdiğini söyledin mi?"

"Neredeyse." Kaşlarını çatı. "İşte bu yüzden geldim."

"Ah?"

"Sevdiğim adamı öldüremem. Onu kandırmak da istemiyorum. Bana dürüstlük ve sadakat sözü verdi ve ben... arkamda bir hançerle onunla bu evliliğe vicdanım rahat bir şekilde giremem." Yıkılmakta olan taş duvarın üstündeki bir çakıl parçasını eline aldı. "Bin yılın hepimiz için çok çabuk geçeceğini biliyorum."

Titania bir elini Abigail'in omzuna koydu. "Gelecekte olsun ya da olmasın, bir kadından asla kocasını öldürmesini istemem. Peki ya sevdiği adamı öldürmesini istemek? Hayır, sevgilim. Bunu bana söylediğin için utanma. Beni hiçbir şekilde hayal kırıklığına uğratmadın."

Abigail belli belirsiz gülümsedi. Eterin içine uzanarak, zihninin gözündeki ocaktan lanetli hançeri çıkardı. Onu saklamak doğru gelmiyordu. Ona ve garip, kıvrımlı, asimetrik çizgilerine baktı ve bunun Tir n'Aill'e ait olmayan bir eşya olduğunu anladı. Ya da belki Dünya'dan bile değildi.

Kararmış metalin içinden akan büyü her neyse, derinden yanlışı hissediyordu. Ondan kurtulduğu için oldukça memnundu. Onu Titania'nın önündeki taşların üzerine koyarak diğer kadına gülümsedi. "Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Ama... anlayışınız için teşekkür ederim."

"Elbette." Titania Abigail'in bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Onu seninle görene kadar seni sevdiğinden şüphe ediyordum. Onun kara kalbine nasıl girdin bilmiyorum. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Ama yine de sen pek çok olasılığa meydan okuyor gibisin." Bıçağı taşların arasından aldı ve düşünceli bir şekilde elinde evirip çevirdi. Bir an sonra ortadan kayboldu. "Ve bıçağı geri verdiğiniz için teşekkür ederim." Bu sosyal gaf karşısında sırtıttı. "Tekrar Valroy'un eline geçmesini hiç istemem."

"Geri mi?"

"Hm. Uzun zaman önce ona bir... yaratık tarafından verilmişti. Bu dünyaya bir sanat galerisini gezen bir asilzade gibi giren o şeyi doğru dürüst tarif bile edemiyorum." Titania burnunu kırıştırdı. "Gitmeden önce kılıcı Valroy'a verdi. İkisi benim hoşuma gitmeyecek kadar arkadaş canlısıydı. Karanlığın ötesinden gelen şeylerden, kapımın eşiğinde yaşayanlardan korktuğum kadar korkmayı öğrendim. Casuslarımdan birine onu Valroy'dan çaldırdım."

"Başka dünyalar da mı var?"

"Oh, evet. Pek çok dünya. Ve hepsinde Labirent'e benzer bir kötülük görüyorum." Titania bir anlık tiksintiyle dişlerini gösterdi ama sonra bu tiksinti kayboldu. "Ve

Halkımı ondan korumak için elimden geleni yapıyorum." "Labirent hep burada mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla, evet. Ama Valroy'dan önce hiç bekçisi olmadı."

"Huh." Abigail vadiye baktı. Güneş yeni doğmaya başlamıştı.

ayarlamak için. "Umarım halkımız için doğru olanı yaparım Titania. Umarım onları korumak için elimden geleni yapabilirim, her ne kadar ikiye bölünmüş olsam da."

Titania bir kolunu onun omzuna doladı ve ona sarıldı, başını Abigail'in omzuna yasladı. "Bu barışa aracılık ederek onlar için benim yapabildiğimden çok daha fazlasını yaptın. Şimdiden pazarda kutlama yapıyorlar. Ve biz de düğüne davet edileceğiz - bir Unseelie düğününe." Titania güldü. "Böyle bir şeyin gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim. Oldukça ilgimi çekti."

"Bol miktarda alkol olacağından eminim."

Bu söz kraliçeyi kahkahalara boğdu. Abigail'i tekrar kucağına çekti ve sıkıca sarıldı. "Ne olursa olsun, gelecek yıllarda aramızda ne geçerse geçsin, lütfen sana taptığımı bil Abigail. Ve her zaman sözlerimizde ve eylemlerimizde olmasa bile ruhlarımızda dost kalacağımızı umuyorum."

Abigail onun sırtını tuttu ve gülümsedi. "Ben de aynısını umuyorum."

"Güzel." Titania onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Şimdi, canı sıkılıp can sıkıntısından bir köyü yakmadan önce evine, o duyarlı, yürüyen sikkafalının yanına git."

Abigail güldü ve kraliçeden uzaklaşarak ona veda etti. "Yakında görüşürüz."

Labirent'e dönüş yolculuğu da Labirent'ten ayrılışı kadar olaysızdı. Sınırlarına girdiğinde karanlığın tenine nemli bir yosun gibi çöktüğünü hissetti, ancak zihnini çeken bir ürperti dışında hiçbir ürperti gelmedi.

Valroy'un odasına geri döndüğünde onu tam olarak bıraktığı gibi buldu; sadece mümkün olduğunca fazla yer kaplayacak şekilde yayılmıştı. Gülümseyerek kürk battaniyenin altına girdi ve ona doğru kıvrıldı. Adam uykusunda mırıldandı ve sanki bir çocuk oynadığınıymış gibi ona sıkıca sarıldı.

Gözlerini kapatarak onun varlığına gömüldü ve uykunun onu bir kez daha ele geçirmesine izin verdi.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

T Düğüne kadar geçen günler Abigail için biraz bulanıktı. Valroy zamanının çoğunu insanlara emirler yağdırarak ve tatmin edici olmayan cevaplar aldıklarında onlara tıslayarak geçiriyor, güneş her doğmak üzereyken Abigail kendini onun kucağında, sevişirken buluyordu.

Ve bu aşktı.

Şiddetliydi, evet. Çoğu akşam sıyrıklar ve morluklarla uyanırdı.

Ama eski tanrılar adına, artık Unseelie Prensi'ne karşı hissettiği şeyin aşk olduğunu inkâr edemiyordu.

Törenden önceki geceydi ve değişiklik olsun diye tek başına yıkanmaya gitmişti. Banyo yapmak bağımlılık yapmaya başlamıştı. Artık sıcak suya ve sabuna ulaşabildiğine göre, Valroy'un büyük bakır küvetine gömülmeyi ve içinde güneşlenmeyi özlediğini fark etti. Döndüğünde Valroy'u hiçbir yerde bulamadı.

Kaşlarını çatarak her zamanki yerleri kontrol etti - Labirent'in ağaçları her seferinde çıktığında yanaklarını hafifçe ısıtıyordu - ama boşuna. Sonunda, kendisine yardım etmesi için Labirent'in kendisine başvurdu. Elini ağacın kabuğuna dayayarak, kendisini Valroy'a götürmelerini istedi.

Bu sefer, önceki yolculuklara kıyasla biraz daha fazla itilip kakıldığını hissetti ama bunu giderek daha az önemsemeye başlamıştı. Eğer Labirent ya da her ne yaratıksa, Valroy'la bağlantılıysa, o zaman mantıklı geliyordu. Biri onu arzuluyorsa, diğerinin de onu takip edeceği kesindi.

Diğer tarafta yeniden ortaya çıktığı anda kulaklarını müzik doldurdu. Tabii ya. Kontrol ettiği onca yer arasında onun koleksiyonunu aramamıştı. Ama oturduğu yer borulu orgu değil, bir klavsendi. Boru orgu çok gürültülü olabildiği için bundan oldukça memnundu. Çaldığı melodi zarif bir melodiydi ve dinlerken gülümseyerek arkasından yürüdü.

Bitirdiğinde kollarını onun omuzlarından geçirip boynuna doladı ve yanağından öptü. "İşte buradasın."

Adam gözlerini kapadı ve başını onunkine yasladı. "Beni aradın, Seelie cadısı."

"Aradım. Nereye gittiğini merak ediyordum. Ağaçların yardım etti
"Ben

i." "Umarım bunun için sizi çok yıpratmamışlardır."

"Hayır." Ona sarıldı ve kendini biraz daha sıkı kucakladı.

"Çok fazla değil."

"Güzel." Bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Adam kucağına geri yaslandığında gerginliğinin eridiğini hissetti. "Abigail?"

"Evet?"

"Benimle evlenmek istiyor musun?"

Kadın kaşlarını çattı ve bacaklarını onunkilerin ters tarafına koyarak yanındaki banka oturdu. "Ne demek istiyorsun? Elbette."

"Hayatını kurtarmak ve bu dünyaya bin yıllık bir barış getirmek için benimle evlenmeyi teklif ettin. Kraliçem olmak istediğin için değil." Yüz ifadesi karardı. "Öyle değil mi?"

Öfkesine hazırlıksız yakalanan kadın bir an için afallamış bir halde ona baktı.

Adam hırladı. "Biliyordum." Adam anahtarları itmek için hamle yaptı ve kadın onu geri çekmek için kolundan çekmek zorunda kaldı. "Mahkemeyi bilgilendireceğim-"

"Valroy-"

"-Barış antlaşmasının hala geçerli olduğunu, ancak hiçbir-" "Valroy!"

"-düğün, ve ben-"

Ona tokat attı. Olabildiğince sert. Bu darbenin onu en ufak bir şekilde incitmediğinden emindi ama amaçladığı etkiyi yaratmıştı. Adam gözlerini kocaman açmış ve sessiz bir şekilde ona bakıyordu.

Kadın bir avucunu adamın yanağına, ona vurduğu yere koydu. Hafifçe gülümsedi. "Valroy... Seni seviyorum. Sevmemeliyim ama seviyorum. Yani, evet. Seninle kendi isteğimle nikâh masasına oturacağım, çünkü inanmak istemesen de seninle evlenmek istiyorum. Şimdi sakın olur musun, seni aşırı dramatik id-"

Sözleri adamın öpücüğüyle kesildi. Adam onu kucağına çekti ve bir an için kıyafetlerinin tekrar bedeninden sıyrılıp sıyrılmayacağını merak etti. Ama öpüşmeyi kestiğinde, kanatlarını onun etrafında kıvırdı ve dört uzvuyla onu kendine çekti, başı boynunun kıvrımına gömüldü.

Kollarını onun boynuna doladı ve nazikçe saçlarını okşadı. Ne kadar yumuşak ve pürüzsüz olduğuna her zaman hayret ederdi. Omuzları titrediğinde fark etti... ağlıyordu.

"Seni seviyorum Valroy," diye fısıldadı. "Seni karanlığına rağmen değil, karanlığın yüzünden seviyorum. Ne olursa olsun, prensim, senin yanında olmak istiyorum."

Ve her kelimesinde ciddi olduğunu fark etti.

FAE DÜĞÜNLERİ TUHAFTI.

Abigail kendi düğününe katılırken buna karar vermişti. Ve eğer Fae düğünleri tuhafsa, Unseelie düğünleri gerçekten görülmeye değerdi. Hiçbir açıdan insan düğünlerine benzemiyorlardı; ne tarzları, ne ses tonları, ne de katılımcıları.

Birincisi, kutlama törenden çok önce başladı. Dolunay gökyüzünde yükselmeye başladığı andan itibaren yiyecek, içecek ve kahkahalar taşıdı.

Valroy, el düğünü tamamlanana kadar alkolü fazla kaçırmaması konusunda onu uyardı. Aksi takdirde, düşmesini engellemek için onu bir sopayla desteklemek zorunda kalacağı konusunda uyardı. Ama bu onu bir kadeh şarapla sinirlerini yumuşatmaktan alıkoymadı. Ya da iki. Ya da üç.

Herkes oradaydı.

Hem Seelie hem de Unseelie. İlk başta birbirleriyle ne yapacaklarını tam olarak bilemediler, büyük salonun karşı taraflarında durup korku ve güvensizlik karışımı ifadelerle birbirlerine baktılar.

Ta ki Bayodan Uri'den kendisiyle dans etmesini isteyene kadar. Kocaman keçi adamın küçücük elfle dans ettiğini görmek, uzun zamandır hiç olmadığı kadar geniş gülümsemesine neden olmuştu. Uri ilk başta korkmuştu ama kısa süre sonra kızarıp kıkırdamaya başlamıştı. Abigail, Bayodan'ın ne kadar çekici olabildiğini ilk elden görmemiş olsaydı, sihrini kullanıp kullanmadığını merak ederdi.

Lord Gregory Wilson da etkinliğin bir kenarına çekilmiş, kafası olmayan bu adama hem ilgi duyan hem de güzelce tiksiniş görünen birkaç Seelie saray mensubunun kulaklarını çınlatıyordu.

Titania ve Oberon tam bir kıyafet içindeydiler ve ay ışığında bile neredeyse kendi ışıklarıyla parlıyor gibiydiler. Abigail bir gün kendisinin de bu kadar muhteşem ve güçlü görünüp görünmeyeceğini merak etti. Ya da kendini tam bir aptal gibi giyinmiş olarak görüp görmeyeceğini.

Giydiği elbise zümrüt ve safir ipek karışımıydı. Yakası bir şekilde aynı anda hem aşağıya doğru dalmayı hem de omuzlarından sarkmayı başarıyordu. Gümüşten bir kemer takmıştı ve bu kemer karmaşık ama narin bir tasarımla birbirinin etrafına dolanmış sarmaşıklara benziyordu.

Takması için *gerçek* safir ve zümrütlerle kaplı bir kolye verildiğinde, nefesi kesilmiş ve bu konuda tartışmaya çalışmıştı. Bu kadar pahalı olduğu belli olan bir şeyi takamazdı. Ama Valroy ona sadece şöyle *bir bakmış*, o da yaygarayı bırakmıştı.

Baykuş tilsimi konusunda ikinci bir dostça tartışma daha yaşanmıştı. Deri kordon yerine daha dekoratif bir zincirde karar kıldılar.

Hizmetkârlar saç ve makyajı için ona yardım etmeye gelmişti, çünkü bu tür şeyleri kendi başına yapamazdı. Ama işleri bittiğinde çok güzel görüldüğünü kabul etmek zorundaydı.

Saçına kırmızı çiçeklerinden birkaç tane eklemişti.

Büyük salonun başındaki kürsünün üzerinde iki gümüş taç duruyordu. Biri diğerinden daha büyük, daha küçük olanı ise daha özenle işlenmişti. Titania ve Oberon'un taktığı altın taçların mükemmel bir karşıtıydılar. Daha az... onları nasıl tanımlayacağını bilmiyordu. İyi huylu, belki. Gümüş sarmaşıkların kıvrımları sivri ve keskindi, çiçekli bitkilerden çok dikenli dallara benziyorlardı.

Ve gece bitmeden bir tanesinin onun olması gerekiyordu.

Buna hâlâ tam olarak inanamıyordu. *Kâbusların kraliçesi olacağım*. Bir şey kolunu tutup çekiştirince düşünceleri sarsıldı. Yere baktı ve ayaklarının dibinde oturmuş, kuyruğunu sessizce yere vuran bir köpek gördü.

"Puck!" Güldü ve hayvanın yanında dizlerinin üzerine çöktü. "İşte buradasın. Senin için çok endişelendim!" Kollarını havlayan ve yanağını mutlulukla yalayan köpeğe doladı.

Başını okşayarak kulaklarının arasını kaşdı ve kuyruğunu daha sert sallayınca gülümsedi. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok ama iyi bir şey olmadığına eminim." Ama bu onun gülümsemesini engellemedi, çünkü sırtıyordu, dili ağzının kenarından dışarı sarkmıştı, ilgiden mest olduğu belliydi. "Seni gördüğüme sevindim Robin Goodfellow."

Bir masaya uzandı ve masanın üstündeki ipek peçetelerden iki tanesini aldı. Peçeteleri birbirine bağlayarak adamın boynuna doladı ve ön tarafına bir fiyonk taktı. "İşte oldu. Şimdi bir düğün için düzgün giyinmiş görünüyorsun.

Bir hayvanın kendisinden bu kadar memnun görünebileceğini hayal bile edemezdi.

"Oh, ne *harika*, köpek geldi." Valroy onun yanına doğru yürürken hayvana ters ters baktı. "Onu gönderebilir misin?"

"Hayır. Onu seviyorum." Abigail ona meydan okurcasına gülümsedi. "O kalıyor."

"Tamam." Valroy homurdandı ama yumuşadı. Kanatlarını bir pelerin gibi sırtına katladı. "Senin iyiliğin için kalabilir. Ama dikkatli olsa iyi olur, yoksa ana yemek için derisini yüzüp kızartırım."

Puck havladı. Sonra dudaklarını yaladı ve tekrar havlayarak kaçmaya başladı; Valroy hırlayarak onu birkaç adım kovaladıktan sonra vazgeçti. Prens öfkeden kuduruyordu. "Ondan *nefret ediyorum*."

"Biliyorum." Yerden kalktı ve eteğinin kumaşını fırçaladı. "Ama bence çok tatlı biri. Ve ne olursa olsun, iyi niyetli olduğuna inanıyorum."

"Mm-hm." Valroy başını salladı ve dönüp ona baktı. Sırıtarak saçının bir parçasını yerine sıkıştırdı. "Ay bu gece neredeyse zirveye ulaşacak. Hazır mısın?"

"Karın olmaya, evet. Unseelie Kraliçesi olmaya mı?" Başını iki yana salladı. Bu düşünce onu hâlâ şaşırtıyordu. "Asla."

"Güzel." Ona bir el uzattı. Kadın onu bir kez daha gözlerinin önüne getirdi. Kaymaktaşı teni, kanatlarının hâlâ serbestçe hareket etmesine izin veren gümüş zırhıyla mükemmel bir şekilde dengelenmişti. Zar zor parlayan gözlerindeki ışıltı. Yüz hatlarının keskinliği.

Onu her zaman korkutacaktı.

Her zaman.

Ama o bu korkudan zevk almayı öğrenmişti.

"Şimdi seni öpmek kötü bir davranış mı?" Elini onun elinin içine sokarken gülümsedi. "Yoksa tören bitene kadar beklemeli miyim?"

"Doğru adımla başlamakta bir sakınca görmüyorum." Onu kendine yaklaştırdı, başını kafatasının dibinde eliyle kavradı ve öptü. Yavaşça, tutkuyla, sanki orada bulunan herkese bir şey anlatmak istermiş gibi.

Kızın umurunda olup olmadığını bilmiyordu.

Adam öpücüğü bıraktığında, elini kaldırıp parmak eklemlerinin arkasını öptü. "Gelin kraliçem. Vakit geldi."

VALROY, ta başına yerleştirilmek üzereyken nefesini tuttu.

El düğünü yapılmıştı. O ve Abigail evlenmişlerdi.

Dürüst olmak gerekirse, her şey biraz bulanıktı. Ve o gece hiç alkole dokunmamıştı. Ama bir yüzler, sohbetler ve kahkahalar deniziydi. Ve törenin kendisi de kusursuz geçmişti. Abigail biraz utangaçtı ve sözlerinden emin değildi amaç çok güzel bir performans sergilemişti.

Onun karısıydı.

Ve şimdi, onun kraliçesi olacaktı.

Bu an için yüzyıllarca beklemişti. *Yüzyıllar*. Peki ya şimdi? Taht onun olacaktı. Sonunda Unseelie Kralı olacaktı.

Sarayın en kıdemli üyesinin önünde dizöktü - ki bu kişi ironik bir şekilde Lord Bayodan'dı. Keçi kral ta giyme töreni için gereken uzun konuşmayı nihayet bitirmişti ama Valroy tek kelimesini bile dinlememişti.

Ve sonra...

Bitmişti.

Ta onun olmuştu.

Ayağ a kalktı, Abigail'i de kendisiyle birlikte ayağ a kaldırdı ve kalabalığ a hitap etmek için döndü. Hem Seelie hem de Unseelie. Bir barış ve refah anı. İki yarının birbirine karışması biraz zaman almıştı amaç çok da uzak olmayan bir gelecekte pek çok melez çocuğ un doğacağ ından emindi.

Ve bunun her anından nefret ediyordu.

Tiksintisini içinde tutuyordu, çünkü başka hiç kimse onunla aynı fikirde görülmüyordu. Seelie'ler onların arasında olmamalıydı. Etraflarındaki bitki ve ağ aları beslemek için toprağ a gömölmeseler bile, zincirlere ve tasmalara bağ lı tutulmalıydılar.

Bin yıllık barışını koruyacaktı. Sevgilisine ver di ğ i sözü tutacaktı.

Ama bu hoşuna gitmesi gerektiğ i anlamına gelmiyordu. Tam tersine.

Onları eskisinden daha az hor görmüyordu. Bir Seelie'yi sağ lam tutacaktı - Abigail'ini yanında tutacaktı, çünkü o tesadüfen Seelie'ydi, üreme yoluyla değ il. Ona göre Abigail sayılmıyordu.

Platformdan kalabalığa doğru adım attıklarında tezahüratlar kulakları sağır ediyordu. Unseelie Kral ve Kraliçesi. Abigail onun yanına yaklaşmış, varlığından güç almaya çalışıyordu. Tamamen dehşete düşmüş ve tamamen bunalmış görünüyordu. Onu suçlamıyordu.

Bin yıl.

O zaman şimdi gülümsediği herkesi katledecek ve acı çektirecekti. Çok uzun sürmedi. Abigail için de çok fazla bir şey değildi. Karşılığında ona çok daha fazlasını verebileceğini söylerken yalan söylemiyordu.

O kraldı.

Nihayet!

Bir anlık coşku onu ele geçirdi ve Abigail'i belinden tutarak yerden kaldırdı. Abigail şaşkınlıkla ciyakladı, elleri onun omuzlarına uçtu, adam ona gülümserken şaşkınlığı kahkahaya dönüştü.

O onun ayı ve yıldızları değildi. O onun güneş ışığıydı. Ve onu elinden geldiğince uzun süre bağrına basacaktı. Ve ne olursa olsun.

Çünkü onu *seviyordu*.

Başka hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi.

Onu kendisine doğru indirdi, ayakları hâlâ yere değmiyordu ve ruhundaki tüm tutkuyla onu öptü. Sabah onu morarmış halde bırakacaktı. Kutlamadan kaçmalarına izin verildiğinde onu mahvetmekten kesinlikle zevk alacaktı.

Kızın aldırmayacağını düşündüğünden değil.

Öpüştüklerinde alkışlar yankılandı ve ondan uzaklaşırken yanaklarının kızardığını fark etti. "Merhaba, Unseelie Kraliçesi."

"Merhaba, Unseelie Kralı." Kadın kıkırdadı. "Ne tuhaf bir şey söyledin."

"Alışacaksın. Son haftalarda pek çok şeye alıştığın gibi." Onun parmak eklemlerini tekrar öptü. "Şimdi, gel. Sanırım dans etme vaktimiz geldi."

Bitmişti.

Buna inanamıyordu. Uzun

zaman sonra...

O gerçekten de Unseelie Kralı'ydı.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

F Son olarak, Abigail'in içki içmesine izin verildi.

Ve gecenin sonuna kadar iyice soslanmayı planlıyordu. O bir kraliçeydi! Peri öteki dünyasının. Nasıl? Nasıl mı! Bu ona hâlâ çok tuhaf ve imkânsız geliyordu, sanki rüya görüyormuş gibi.

Ve etrafındaki tüm yaratıklar, canavarlar ve her şekil ve yapıdaki varlıklar, kesinlikle kendilerine rüya ve kabus demeye layıktı. Ama kendini ne kadar çimdiklerse çimdiklesin uyanmadı.

Bu gerçektir.

Olduğu kişi buydu.

Bir Seelie cadısı ve şimdi de Unseelie Kraliçesi. Daha önce hiç olmamış bir şeydi bu ya da Valroy ona öyle söylemişti. Valroy'la dans ederken, başını Valroy'un göğsünün zırhından arınmış kısmına yasladı. Valroy kıkırdadı ve ona sıkıca sarıldı. O gece ilk dansları değildi ama Valroy ondan uzaklaşmamıştı. Ne de kız ondan.

Kısmen, bir fae denizinde kaybolmuş olarak çok fazla zaman geçirmekten korktuğu için. Ama aynı zamanda böyle bir şey yapmak istemediği için.

"Bana dileyebileceğim her şeyi ve daha fazlasını verdin, Abigail Moore. Senin için elimden gelen her şeyi yapacağım." Onun başının tepesini öptü. "Tacımın zamanla bana geleceğini biliyordum. Ama aşk? Bu asla sahip olamayacağımı düşündüğüm bir şey."

"Bunu mahvetme o zaman." Kadın ona sıırttı.

Adam güldü, dudaklarındaki şeytani kıvrım keskin göz dişlerini ortaya çıkarıyordu. "Bunun için söz vermiyorum."

Şarkı bittiğinde biri omzuna dokundu. Valroy başını kaldırıp kim olduğuna baktı ve yüzündeki ifade neredeyse paha biçilemezdi.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Abigail döndüğünde Titania'nın yanında durduğunu ve onlara sırtıttığını gördü. "Benimle mi, onunla mı?" Valroy gözlerinde hain bir parıltıyla alay etti.

Titania güldü. "Seninle. Sanırım Lord Bayodan bu gece yeni kraliçesiyle dans etmek için can atıyordu. Dikkatinizi birkaç dakikalığına dağıtmak için bir yem gibi davranmam gerekebileceğini düşündüm."

Valroy omuz silkmeden önce bir gözünü gizlice ona dikti. "Pekâlâ. Hadi dans edelim, Kraliçe Titania." Elini uzattı.

"Eşitler olarak ilk buluşmamız." Kraliçe ona gülümsedi ve elini Valroy'un elinin içine sokarak Valroy'un onu dans pistinde ilerletmesine izin verdi.

Abigail birkaç adım geri attı.

Omzunun üzerine ağır bir el indi. Kim olduğunu görmek için bakmasına gerek yoktu. "Gerçek barış için bu fırsat senin, Abigail. Bunun için sana teşekkür etmeliyiz." Lord Bayodan'ın gürleyen sesi yanından geldi.

"Ama bu gerçek bir barış değil, değil mi? Sadece bir süreliğine ateşkes." İç çekti. "Bittiği güne pişman olacağım, çünkü Valroy'u ikinci kez nasıl kandıracağımı bildiğimi sanmıyorum." Sırıttı. "Pazarlık edecek bir şeyim kalmadı."

"Göreceğiz bakalım."

Sözlerinde bir tuhaflık vardı ama ne olduğunu çıkaramıyordu. Başını çevirip keçi kralına baktı.

Ve yedi, kırmızı, parlayan göze.

Büyük salonda biri çığlık attı. Bağırışmalar oldu. Valroy'un kahkahasını duydu ve bunun bir öfke çığlığına dönüşmesini dinledi... ve acı.

Ama tek gördüğü o parlayan yedi gözdü.

ANFAR DÜĞÜNLERDEN NEFRET ETTİĞİNE KARAR VERDİ.

En çok da bundan nefret ettiğine karar verdi. Çok kalabalık, çok gürültülü ve Seelie ile Unseelie'nin aynı yerde toplanmasıyla politik açıdan çok tehlikeliydi. Törenden kısa bir süre sonra oradan uzaklaştı. Yeni Unseelie Kralı'nın dostluğunu iddia etmek için geceyi yeterince görmüştü.

Hepimiz lanetlendik.

Taşıdığı şişeden bir yudum aldı ve soğuk havayı aramak için ormana doğru yola çıktı. Bir haftalığına denize açılmadan önce bir süre gölünün dibinde pusuya yatacağı. Evet, bu harika bir plandı.

"Anfar."

Arkasını döndü ve Perin'in onu takip ettiğini gördü. Genç adam gülümsedi ve Anfar da kendini gülümserken buldu.

"Beni her zaman takip etmek zorunda değilsin, selkie. I-"

Perin onu öptüğünde sözünü kesti. Denizkızı sıırsıklam gömleğinin önünü kavrayıp onu kucağına çekerken öylece durdu. İsteksiz değildi; sadece tepki veremeyecek kadar şaşkındı.

Öpücük sona erdiğinde Anfar ne diyeceğini bilemedi.

Sadece bakakaldı.

Bunu hayal etmiş olmalıydı. Sarhoştı, bilinci yerinde değildi ve bu bir rüyadan başka bir şey değildi. Öyle olmalıydı.

"Tuzlu." Denizkızı kıkırdadı. "Yine de şaşırmadım. Ah, söylemeyi unuttum. Söylemeyi unuttum." Gülümsedi. "İhanete uğradın."

Anfar bir bıçak kaburgalarına saplanırken acıyla tısladı.

Ve Perin'in yüz hatlarının eriyip bir yüz şeklindeki kırık camdan başka bir şeye dönüşmemesini şok içinde izledi.

Anfar hırladı. "Cruinn."

VALROY dans pistinde Titania'yla birlikte durdu ve elini Titania'nın kalçasına koydu, diğeri de ellerini havada tutuyordu. Gülümsemesi nazik bir gülümseme değildi. "Seninle evlenmek için yaratılmadığımızı düşündüğüm günler oldu, biliyorsun."

"Ben de aynı şeyi düşündüm; Seelie Kraliçesi olarak, iki ırkı da topyekûn savaştan kurtarmak için senin gelinin mi olmam gerekiyordu?" Mırıldandı. "Ama o zaman bu seni durdurmazdı, değil mi? Titania'nın bakışları Abigail'e kaydı. "Seelie bir gelin senin kana susamışlığını durdurmaz."

"Hayır."

"Bu gecedен ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Senden çok daha aşağı olduğunu düşündüğün yaratıklarla oylanmak."

Bu onu güldürdü. "Motivasyonlarımda bu kadar öngörülebilir olmasaydım, gözlem becerileriniz için size kredi verirdim. Şimdi, beni azarlamak için mi dansa kaldırdın?"

"Hayır." Elini onunkinden çekip göğsüne, kalbinin üzerinde duran Labirent'in mürekkepli çemberinin üzerine koydu. "Buraya seni azarlamaya gelmedim."

Valroy onun elini itti. "O zaman bırak da-"

Neredeyse hissetmiyordu bile.

Bıçak o kadar keskindi ki.

Kaburgalarının derinliklerine saplandı. Titania kılıcını ondan çekip ikinci kez saplarken hiç tereddüt etmedi, gözünü bile kırpmadı.

Yakındaki biri neler olduğunu gördü ve çığlık attı.

Valroy güldü. "Seni çocuksu, yavan yaratık. Teklif ettiğim bu barışı mahvedeceğini biliyordum!" Elinin tersiyle Titania'ya vurdu ve onu taşla çarparak yere yuvarladı. Ve ancak o zaman Titania'nın elindeki hançeri gördü.

Ah.

Demek hançer oraya gitmişti.

Öfkeyle hırladı ve pençeleriyle kadının derisini yüzünden sıyırmaya hazır bir şekilde öne atladı.

Bir kılıç sırtından girip göğsünden çıkarken birkaç kaburgasını kırarak içinden geçti. Acı içinde kükredi ve ciğerleri kanla dolarken öksürdü. Altın kılıç, eylemi kimin yaptığına dair hiçbir şüphe bırakmadı.

Oberon.

Ağzından yoğun kan tadı gelen Seelie Kralı, ya başını kesmek için ya da belki de yenildiğini düşünerek kılıcını geri çekerken tek dizinin üzerine çöktü.

Aptal herif.

Valroy ayağa kalktı, topuğunun üzerinde döndü, içinden şimşek gibi geçen acıyı görmezden geldi ve yumruğunu o ahmağın kendini beğenmiş suratına indirdi. Adamın burnunu paramparça ederken kemiğin çatırdadığını hissetti. Güzeldi.

Ama korumaları neredeydi?

Saraylıları?

Hiçbir yerde görünmüyorlardı.

Kalabalık kaos içindeydi. Bazıları koşuyor, bazıları siniyor, bazıları da şok içinde duruyordu. Sanki insan hükümdarı Sezar'mış gibi, her birinin onu öldürmek için öne atılmamasına şaşırmişti.

Hayır, halkı sadece bakıyordu.

Onu öldürmek için ellerini kaldırmadılar.

Ona yardım etmek için de el kaldırmadılar.

Ne harika bir itidal.

"Korkaklar!" diye hırladı, olduğu gibi ıslaktı. Titania onun küfürlerine sadık kalırken arkadan lanetli hançerle bir darbe daha geldi. Kanadıyla onu yolundan çekmeye çalıştı ama kurnaz kaltak ortadan kayboldu, sadece bir saniye sonra önünde yeniden belirdi.

Bıçağı doğrudan kalbine saplarken.

Göğsündeki mürekkeple çizilmiş Labirent tasvirinin arasından ona baktı, doğrusu biraz da etkilenmişti, çünkü Titania bıçağı daha da derine saplıyordu.

Titania'nın yüz ifadesi nefret doluydu. Saf, güzel bir nefret. "Kraliçeni rahat bırakacağım. Sana yemin ederim. Senin yerine tahtında hüküm sürecek... ve Unseelie yeni bir *gerçek* barış çağını tanıyacak."

Valroy dizlerinin üzerine çöktü, ayakta durmakta zorlanıyordu. Başta bir şey olmadığını düşünmüştü ama sonra lanetli kılıca karşı bağıışıklığı olmadığı anlaşıldı. Tekrar öksürdü. "Anfar-"

"Cruinn ile savaşmakla meşgul. Ve Lord Bayodan...şey..." Titania eliyle işaret etti.

Valroy onun bakışlarını takip etti ve söz konusu keçi kralın, kendisine ifadesiz bir şekilde bakan Abigail'le yavaşça dans ettiğini gördü. Onu esir almıştı.

Valroy güldü. Başını eğdi ve anın mizahının, zihnini kendi düşüncelerinden boşaltmaya başlayan acıyla savaşmasına izin verdi. Unseelie Kralı olmuştu ve sözde dostları tarafından ihanete uğramadan tam yirmi dakika önce bunu başarmıştı.

En azından Anfar onların arasında değildi. Bunun için çok rahatlamıştı.

"Sen... bir aptalsın." Yaralarından akan kan göğsünü ıslatmış ve dizlerinin etrafında birikmeye başlamıştı bile. "Sen lanet olası bir aptalsın Titania."

"Öyle mi? Bana öyle geliyor ki sen ölüyorsun ve ben kazandım." Kraliçe ona doğru bir adım attı, elbisesinin pembe etekleri etrafındaki kan tarafından anında kıpkırmızıya boyandı. "İyi dinlen, tatlı Unseelie Kralı."

Valroy gülmeye devam etti, ama şimdi farklı bir nedenden ötürü. "Beni bu şekilde öldürebileceğine gerçekten inanıyor musun? O kılıcı kullanmak zekice ama hayır." Yakında bayılacaktı. Ama görüşüne sızan karanlığa teslim olmadan önce yapması gereken bir şey vardı. "Anlamadığın bir şey var. Hiç kimsenin kavrayamadığı bir şey."

Titania bir adım geri çekildi, zaferi artık o kadar da kesin değildi. "Öleceksin. Bıçak, dokunduğu her şeyi öldürmekle lanetlenmiştir!"

"Eminim öyledir." Valroy sırtıttı, başının dönmeye başladığını hissediyordu. "Ama bu beden... bu şekilde öldürülemez."

"Ne demek istiyorsun?"

Valroy alay etti. "Bunu bilmek sana düşmez." Son bir güç patlamasıyla ayağa fırladı ve kanatlarını ardına kadar açtı. Pençesiyle Oberon'u boğazından yakalayarak diğer kralı öne doğru çekti. Lanetli hançeri kalbinden sökerek Seelie Kralı'nın boğazının yan tarafına sapladı. Hızlı bir hareketle ileriye doğru keserek adamın boynunu ortadan ve önden açtı.

Yaradan fişkıran kan onun ve Titania'nın üzerine sıçradı.

"Hayır!"

Kraliçe acı içinde çığlık attı.

Valroy, sevgilisinin gözlerinin önünde ölmesini izlerken yüzünün aldığı ifadeye bayılıyordu... hem de yaptıkları yüzünden. "Bu gece bir kral ölecek, Titania." Kılıç Valroy'un ellerinden uyuşukça düştü ve ayaklarının dibinde yere yığıldı. Bir saniye sonra ona katıldı ve kendini tepesindeki ay ışığıyla aydınlanmış gökyüzüne sırtırken buldu. "Ama bu ben olmayacağım..."

DÜNYA KANLA KAPLANMIŞTI.

Herkes gitmişti.

Abigail orada durmuş, titreyerek olay yerine bakıyordu. Bu onun düğünüydü. Bir kutlamaydı. Ve şimdi, kan gölüne dönmüştü.

Bayodan ona mırıldanarak neler olduğunu anlatmıştı ama Abigail onu dinlemek istememişti bile. Gözyaşları arasında onu zar zor duyabiliyordu.

Titania Valroy'u lanetli hançerle öldürmeye çalışmış ama hançerin onu yaraladığını ama öldürmediğini fark etmişti.

Valroy da intikam almak için Kral Oberon'u öldürmüştü.

Ama şimdi Oberon'un bedeni ve onunla birlikte Valroy da gitmişti. Mermer zemine dökülen kanın kime ait olduğu bilinmiyordu.

Kocası Seelie'lerin esiriydi. Sevgilisi. İşkencecisi.

Kralıydı. "Bana ihanet ettin. Bize ihanet ettin."

"Hayır, kraliçem." Lord Bayodan bir elini kalbinin üzerine koydu ve boynuzlu başını eğdi. "Ben ona ihanet ettim. Size değil."

"Peki bu nasıl-" Öfkesini bastırdı. "Açıkla."

"Titania'nın bu gecenin yaşanmasına izin vermek gibi bir planı yoktu. Uzun zaman önce Valroy'un tahta oturmasına asla izin vermeyeceğine dair yemin etmişti. Önüme iki seçenek koydu... Ya seni bu geceden önce öldürecekti.

yoksa Valroy'u öldürmesine yardım ederim. Bunu yaparsan Unseelie tahtını seninle birlikte terk etmiş olursun."

Bayodan ona doğru bir adım attı ama kız gözyaşlarının arasından ona bakınca bir kez daha geri çekildi. "Anlamalısın... kimse Valroy'un hüküm sürmesini istemiyor. Hiç kimse. Onun ne kadar öfkeli ve zalim bir adam olduğunu gördün. Sana karşı nazik, sana karşı yumuşak ama diğerlerine karşı? Bize liderlik etmelisin, Abigail Moore. Kraliçe Abigail. O değil."

"Git buradan, Bayodan."

Kaşlarını çattı. "Leydim-"

"Ben artık senin leydin değilim!" Öfkesinin, ayaklarının dibindeki otların arasından filizlenen ve her yöne doğru sürünen sarmaşıkları beslemesine izin verdi. "Bırak beni. Gle'Golun'un ihanetin için seni almasına izin vermeden önce."

"Ama-"

"Git!"

Bayodan tam sarmaşıklar toynaklarına değmek üzereyken bir gölge girdabında kayboldu. Artık gerçekten yalnızdı. Yerdeki kan birikintisine dönerek ortasına doğru yürüdü ve diz çöktü.

Başındaki tacı çıkarıp inceledi. Kraliçe olmanın anlamı bu muydu? Kan, ihanet ve yalanlar?

Gözlerini kapatarak ağladı.

Şimdi ne yapacaktı?

"Burası kalacağın yer. Ve burada *çürüyeceksin*."

Demir çiviler etine saplandı, kanatlarını sırtındaki ağaca sabitledi. Uzattığı kollarını sabitledi. Bacaklarını sabitledi. Göğsünü arkasındaki tahtaya sapladı.

İnsanların taptığı o aptal atlı cesede benzeyip benzemediğini merak etti. Başı dönüyordu, midesi bulanıyordu ve demir herhangi bir fae gibi etini yakıyordu.

Ama o başka bir fae değildi.

Titania ve diğerleri artık bu kadarını öğrenmişti.

Dikenli zincirler etrafını sarmış, etinin derinliklerine işliyor, derisinde hendekler açıyordu.

Titania ona tükürdü ve kederli hıçkırıklarıyla omuzları titreyerek uzaklaşmak için döndü. Oberon ölmüştü. Ve tüm değişken, inişli çıkışlı doğalarına rağmen, onun kralını sevdiğinden hiç şüphesi yoktu.

Sırıttı.

Güzel.

Umarım acı çekmiştir.

"Boş yatağının tadını çıkar, Titania. Belki kibarca rica edersen gelip senin için doldururum."

Kadın cevap vermeden ortadan kaybolunca güldü. Ama kahkahası zayıf ve boğuktu. Ona ne yaptıklarına baktı. Kaçış yoktu. Başkalarının yardımı olmadan olmazdı.

Yani, hayır, hiç kaçış olmayacağını düşündü.

Vücudunu saran acı ve ıstıraba teslim olurken, düşünceleri intikam üzerine değildi, Bayodan'ın kuyruğunu hain kışından nasıl koparacağı ve onu yemeye nasıl zorlayacağı üzerine değildi.

Hayır, düşünceleri Abigail'inin üzerindeydi. Onun küçük Seelie cadısı. Onun Unseelie Kraliçesi.

Ve onu tekrar görebilmek için tanrılara dua etmekten başka çaresi yoktu. Ama tanrılar ona karşı hiç nazik olmamıştı.

Gözlerini kapatarak, onu karşısında hayal etti. Dudaklarına kondurduğu öpücüğü hayal etti. Ve ona aşk yemini ederkenki sesini hatırladı.

Ve bu yeterli olmalıydı.

Seni seviyorum, Abigail Moore.

GÖLGELER LABİRENTİ'NİN FİNALİNDE DEVAM
EDECEK

UNSEELIE KING

Buradan Sipariş Verin

BENDEN DAHA FAZLASI İÇİN...

Va mpires, archdemons, evil fae, warlocks, necromancers, haunted circuses, ghostly magicians-I have a villain for you.

Bu kitabı beğendiyseniz ve daha fazlasını arıyorsanız, [serilerimin tam listesini burada bulabilirsiniz.](#)

BENİ TAKİP EDİN!

Yaklaşan tüm kitaplarımdan ve ekstralarımın haberdar olmak için [Facebook Okuyucu Grubuma](#), [Discord sunucuma](#) ya da [aylık bültenime](#) katılmayı düşünebilirsiniz.

[www.kathrynkingsley .com](http://www.kathrynkingsley.com)

YAZAR HAKKINDA

Kat her zaman bir hikaye anlatıcısı olmuştur.

On yıldır hem sahne hem de turizm performansları için senaryo yazıyor, her zaman bir şekilde yazıyor. Kurgu yazmadığı zamanlarda, büyük ölçekli interaktif macera oyunları tasarlayan ve inşa eden bir şirkette Yaratıcı Yönetmen olarak çalışıyor. Burada, oyun ve set tasarımından ses ve ışıklandırmaya, illüstrasyon ve senaryo yazımına kadar her şeyle ilgilenen baş konsept tasarımcısıdır.

Ayrıca sanatsal yönetmenlik, sahne boyama ve dekorlar, özel efektler ve elektronik de yetenek listesinde yer alıyor. Boston Üniversitesi'nden Tiyatro Tasarımı alanında BFA derecesi ile mezun olmuştur ve benzersiz, yaratıcı ve alışılmadık deneyimlere karşı bir tutkusu vardır.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[r Önsöz](#)

[Dikkat](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Gölgeler Labirenti'Finalinde Devam Edecek n i n](#)

[Daha Fazlası İçin...](#)

[Beni Takip Edin!](#)
[Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

